

495. 910 4

6457 2

42

ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขา
ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 สังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 8

ปริญญานิพนธ์

ของ

อรรถฤทธิ์ ไชยวงค์

7 เม.ย. 2531

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

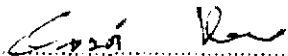
ตุลาคม 2529

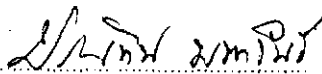
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

311543

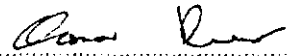
คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปัญหานี้
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

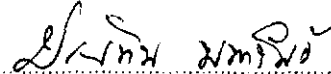
คณะกรรมการที่ปรึกษา

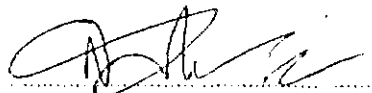
 ประธาน

 กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

 ประธาน

 กรรมการ

 กรรมการ

ประกาศจุฬการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ ดร. ธนงต์ หลิมพานิช ประธานกรรมการที่ปรึกษา และรองศาสตราจารย์ ดร. ประเทิน มหาจันทร์ กรรมการที่ปรึกษา ที่ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือในการดำเนินการวิจัยมาตลอด อาจารย์สมศักดิ์ ลีลา กรรมการสหพบ ในการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรินทร์ สุทธิธาทิพย์ ซึ่งได้ช่วยเหลือแนะนำตรวจสอบแก้ไข ขอบพระคุณต่าง ๆ อาจารย์ ดร. จิรา จันทรกระจ่าง และผู้ช่วยศาสตราจารย์สวัสดิ์ เรื่องวิเศษ ที่ได้ขอกติกาและกำลังใจผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้กรุณาตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บรรจง จันทรสา ที่ได้กรุณาตรวจรูปแบบของปริญญานิพนธ์

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการประมณศึกษาจังหวัด หัวหน้าการประมณศึกษาอำเภอ และครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนประมณศึกษาว่าวเขา สังกัดสำนักงานการประมณศึกษา ในเขตการศึกษา ๑ ที่ได้ให้ความเอื้อเฟื้อและอำนวยความสะดวกในการรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อคุณแม่ และคุณเช็ก ไชยมงคล ตลอดจนน้อง ๆ เพื่อน ๆ และทุกท่านที่ช่วยเหลือ เป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

คุณาและประโยชน์อันมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา พระคุณบิดา มารดา บุรพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน

อัมฤทัย ไชยมงคล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	8
ความรู้เกี่ยวกับชาวเขา	8
หลักสูตรและการสอน	10
งานวิจัยต่างประเทศ	44
งานวิจัยภายในประเทศ	50
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	63
การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	63
เครื่องมือที่ใช้และวิธีสร้างเครื่องมือ	64
วิธีรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล	66
สถิติใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	67

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาเฉลี่ยรายคน ลำดับที่ และระดับปัญหา	
การสอนภาษาไทย	70
ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาเฉลี่ยรายข้อ ลำดับที่ และระดับปัญหา	
การสอนภาษาไทย	71
ตอนที่ 3 วิเคราะห์หาเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่	
ของปัญหาการสอนโดยแยกตัวแปร เพศ วุฒิ และ	
ประสบการณ์การสอนในแต่ละด้านเป็นรายข้อ คือด้าน	
จุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	
ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้าน	
เกี่ยวกับตัวผู้เรียน	88
ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบหาเฉลี่ยปัญหาการสอนในแต่ละด้าน	
โดยใช้สถิติการกระจายทางค่าที่ (t - test) ตาม	
ตัวแปรที่ศึกษา คือเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอน..	161
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	167
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	167
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	167
การวิเคราะห์ข้อมูล	168
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	168
อภิปรายผล	175
ข้อเสนอแนะ	212

๗
บท

๘
หน้า

บรรณานุกรม	๓14
ภาคผนวก	226
บทคัดย่อ	249

12	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอน ของครูชายและครูหญิงด้านการวัดผลและประเมินผล	104
13	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอน ของครูชายและครูหญิงด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	109
14	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอน ของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้	113
15	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอน ของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	121
16	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอน ของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ด้านสื่อการสอน	126
17	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอน ของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ด้านการวัดผลและประเมินผล	130
18	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอน ของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	135
19	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอน ของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้	138

20	วิเคราะห์ผลเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอน ของครูที่ประสบผลการสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	146
21	วิเคราะห์ผลเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอน ของครูที่ประสบผลการสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ด้านสื่อการสอน	151
22	วิเคราะห์ผลเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอน ของครูที่ประสบผลการสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ด้านการวัดผลและประเมินผล	154
23	วิเคราะห์ผลเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอน ของครูที่ประสบผลการสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ด้านเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน	157
24	เปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาไทยระหว่างครูที่สอนเหมือนกัน	161
25	เปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาไทยระหว่างครูที่สอนต่างกัน	162
26	เปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาไทยระหว่างครูที่ประสบผลการ การสอนต่างกัน	163

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติและเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ที่คนไทยทุกคนต้องใช้ในการติดต่อสื่อสาร หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ได้กำหนดวิชาภาษาไทยในกลุ่มวิชาทักษะ และให้ใช้เวลาเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงร้อยละ 50 ของเวลาเรียนทั้งหมด กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2520 : 9) ได้ให้ความสำคัญแก่วิชาภาษาไทยมาก โดยเน้นทักษะในการเข้าใจภาษา คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ตลอดจนใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความคิด ความเข้าใจ ภาษาได้ก็ในชีวิตประจำวัน และเป็นเครื่องมือในการเสาะแสวงหาความรู้เพิ่มเติม จากรายงานการประชาสัมพันธ์งานพัฒนาและส่งเสริมชาวเขา กรมประชาสัมพันธ์ (กรมประชาสัมพันธ์ 2521 : 4 - 5) ได้กล่าวถึงนโยบายการศึกษาของชาติมุ่งให้ประชากรในวัยเรียนได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง การศึกษาในโรงเรียนชาวเขามักมีอุปสรรคต่าง ๆ ที่ทำให้การศึกษาในระดับประถมศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาภาษาไทยของเด็กชาวเขาไม่บรรลุตามจุดประสงค์ของหลักสูตรและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าเกณฑ์ตลอดมา

ฉะนั้น นวัตกรรม (ฉะนั้น นวัตกรรม 2514 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยว่า "ในฐานะที่ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติความสำคัญของภาษาไทยมีมากที่สุด เพราะภาษาไทยเป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นชาติ เป็นเครื่องมือยึดเหนี่ยวจิตใจของกษัตริย์ชาติ และเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยด้วยกัน" และการที่จะใช้ชาวเขาในประเทศไทยมีความรู้สึกรู้ว่าเป็นคนไทยนั้นสิ่งสำคัญอันดับแรกจะต้องพยายามให้เขาสามารถ ฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทยได้ สามารถติดต่อกับคนไทยอื่น ๆ ในพื้นที่ได้ เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ประจำวัน อ่านประกาศ และข่าวสารทางราชการ เข้าใจและสามารถใช้วิจารณญาณในการรับฟัง เชื่อถือเนื้อหาสาระของข่าวต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง และทำให้เด็กชาวเขาที่สามารถนำความรู้จากห้องเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทั้งจะเป็นพื้นฐาน

ในการเรียนวิชาอื่นในชั้นสูงขึ้น เนื่องจากภาษาไทยมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อชีวิตและ
ความเป็นอยู่ของคนไทยจึงจำเป็นต้องที่คนไทยทุกคนจะต้องมีทักษะในการใช้ภาษาไทยเป็นอย่างดี

สคราม (Schramm. 1954 : 209) ได้กล่าวว่า "การสื่อสารเป็นสิ่งจำเป็น
สำหรับมนุษย์ มนุษย์ใช้การสื่อสารในการแสดงความคิดความรู้สึกของตนเองต่อผู้อื่น และรับรู้
สิ่งเหล่านี้จากผู้อื่น นอกจากนั้นยังช่วยให้มนุษย์เข้าใจความหมายของกันและกัน สามารถ
ติดต่อกันได้อย่างกว้างขวางขึ้นไปไม่จำกัดอยู่เฉพาะเฉพาะเทศน์ และพรรคพวกเท่านั้น การสื่อสาร
เป็นปัจจัยพื้นฐานทางสังคม เป็นเครื่องมือสร้างความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ และเป็นหัวใจ
ของความสำเร็จในการประกอบอาชีพทางสังคม รวมทั้งการอยู่ร่วมกันในชาติและโลก
อย่างสันติสุข"

กระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ 2515 : 3) ได้กำหนดไว้ว่า
ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารไม่ว่าการติดต่อสัมพันธ์กันจะเกิดขึ้นในรูปใดโดยอาศัย
ภาษาทั้งสิ้น เช่น การแสดงความคิดเห็น การติดต่อประสานงาน การโฆษณา การวาง
แผนงาน และการทำงานร่วมกัน เป็นต้น ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง
ชัดเจน ทำให้มนุษย์สามารถติดต่อเข้าใจกันได้ทั้งในหมู่คณะ และต่างพวกต่างเหล่า นอกจากนี้
ยังเป็นการพัฒนาภาษาของตนให้ขยายวงการใช้กว้างขวางขึ้น

ภาษาถิ่นเป็นอุปสรรคต่อการสื่อความหมาย ซึ่งพระยาอนุมานราชธน (พระยา
อนุมานราชธน 2499 : 20) ได้กล่าวถึงการเกิดของภาษาถิ่นว่า ภาษาของชาติใดที่มีผู้
พูดเป็นจำนวนมาก และอยู่ต่างถิ่นติดต่อกันไม่สะดวกมาก่อน เสียงและภาษาผิดเพี้ยนกันไปมาก
ภาษาที่มีลักษณะเช่นนี้เรียกว่า ภาษาถิ่น

สุริ พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ (สุริ พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ 2524 :
72) พบว่า ภาษาถิ่นเหนือแตกต่างจากภาษาไทยกลางเป็นอันมาก เมื่อนักเรียนเริ่มเรียนภาษา
ไทยกลาง จึงกลายกับนักเรียนเริ่มเรียนภาษาใหม่อีกภาษาหนึ่ง ในขณะที่นักเรียนใช้ภาษา
ไทยกลาง ลักษณะการแทรกแซงภาษาถิ่นเหนือจึงปรากฏชัดเจน ครูจึงประสบปัญหามากในการใช้
ภาษาไทยกลางเป็นสื่อในการเรียนการสอน เพื่อให้เด็กเรียนเข้าใจภาษาที่ใช้ในบทเรียน

ศรีสมร สอนจรรยา (ศรีสมร สอนจรรยา 2524 : 12) กล่าวว่า ผลเสียอันเกิดจากปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยนั้นทำให้นักเรียนมีทัศนคติไม่ดีต่อภาษาไทย นักเรียนเบื่อหน่ายต่อการเรียนภาษาไทยรวมทั้งทักษะทางภาษา คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้ประสิทธิภาพในการเรียนต่ำไปทั่ว ซึ่งมีผลกระทบต่อการเรียนการสอนในวิชาอื่น ๆ เพราะภาษาไทยเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้วิชา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2519 : 84 - 85) ใ้รายงานการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพในโรงเรียนประถมศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษาทั่วประเทศ ผลการศึกษาพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของนักเรียนในกรุงเทพมหานครมีคะแนนสูงกว่านักเรียนเฉลี่ยของโรงเรียนในภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดลำพูน (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดลำพูน 2527 : 78) ได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะภาษาไทยของโรงเรียนชาวนาชนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดลำพูน อยู่ในเกณฑ์ต่ำมากเพียงร้อยละ 33 เท่านั้น ทั้งนี้เป็นเพราะว่าเด็กชาวนามีภาษาแม่ใช้พูดกันในครอบครัวเป็นประจำ ช่อมเกิดอุปสรรคและเป็นปัญหาอย่างมากในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ในเขตการศึกษา ๒ มีจำนวนโรงเรียนหลายร้อยโรงเรียนถือว่าเป็นจำนวนมากพอที่กำลังพิจารณาแนวทางแก้ไขปัญห การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

บลูม (กมล สุกประเสริฐ 2527 : 20 - 21 อ้างอิงมาจาก Bloom 1976 : 42) กล่าวถึงงานวิจัยเรื่องทางสุขภาพจิต ผลการวิจัยอันต่อเนื่องมานานบอกว่าเด็กเมื่ออายุ 5 ขวบครึ่งขึ้นไป เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประสบความสำเร็จไม่มากเท่าไรทางวิชาการ หรือผลเฉลวทางใดก็ตาม เช่น อ่านหนังสือไม่ออก ทักษะทางภาษาไม่ดี อะไรก็ตาม ความล้มเหลวนี้จะเป็นความล้มเหลวที่สะสมไปเรื่อย ๆ มันจะส่งผลกระทบต่อเด็กถ้าไม่ได้รับการแก้ไขจากครูตั้งแต่ชั้น ป. 1 เลขที่เคียว และผลการวิจัยได้ออกมาว่า เด็กล้มเหลวใน ป. 1 นั้น เมื่อเขาอายุ 15 ปี เขาจะกลายเป็นเด็ก ก้าวร้าว เก็บกด

ทางใดทางหนึ่ง และมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ดังนั้นเด็กที่เป็นชาวอาชญากรเคลื่อนกลาในอเมริกา
ขณะนั้น เขาบอกว่ามันเป็นผลของความล้มเหลวเมื่ออายุ 5 ขวบครึ่ง

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของ
ครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขาที่เรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
ในเขตการศึกษา 8 เพราะเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นเด็กนักเรียนที่เข้าใจใหม่และเป็นช่วง
ที่สัมผัสหลักสูตรเป็นครั้งแรก เมื่อเด็กนักเรียนมีปัญหาจากการเรียนและได้รับการแนะแนว
ทางที่ถูกต้องตั้งแต่ต้นกัน ๆ ก็จะเป็นแนวทางในการเรียนชั้นสูงในโอกาสต่อไป ดังนั้นผู้วิจัย
ก็คิดว่าผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการสอนของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ในโรงเรียนชาวเขาในโอกาสต่อไปเพื่อในการเรียนการสอนบรรลุตามจุดประสงค์ที่วางไว้

* จุดมุ่งหมายของการศึกษาครั้งนี้

1. เพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตร
ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โรงเรียนชาวเขา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด
ในเขตการศึกษา 8

2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
ประถมศึกษาชาวเขา ตามตัวแปรต่อไปนี้

- 2.1 เขต
- 2.2 วิธีการศึกษา
- 2.3 ประสบการณ์การสอน

* ความสำคัญของการศึกษานี้

1. เพื่อให้ทราบถึงปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียน
ชาวเขา

2. เพื่อเป็นแนวทางเสนอแนะในการแก้ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนชาวเขา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 8
3. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนชาวเขา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 8 เพื่อให้การเรียนการสอนเหมาะสมกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น

สมมติฐานในการศึกษาครั้งนี้

1. ครูหมื่นเทศต่างคนมีปัญหาในการสอนภาษาไทยแตกต่างกัน
2. ครูหมื่นเทศต่างคนมีปัญหาการสอนภาษาไทยแตกต่างกัน
3. ครูที่ประสบการณ์การสอนต่างกันมีปัญหาการสอนภาษาไทยแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้คือ ครูที่สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนชาวเขา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 8 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบ Stratified Random Sampling จำนวน 214 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 เพศ

2.1.2 วุฒิทางการศึกษาของครู แบ่งเป็น

- ต่ำกว่าปริญญาตรี
- ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี

2.1.3 ประสิทธิภาพในการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของครูตามหลักสูตร
ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โดยแบ่งเป็น

- ต่ำกว่า 2 ปี
- 2 ปีขึ้นไป

2.2 ตัวแปรตาม

ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขา
ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ

- 2.2.1 ปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้
- 2.2.2 ปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอน
- 2.2.3 ปัญหาด้านสื่อการสอน
- 2.2.4 ปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผล
- 2.2.5 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

1. ปัญหาการสอน หมายถึง อุปสรรคในการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 ในโรงเรียนชาวเขา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา ๐๓๐
โดยครูเป็นผู้พิจารณาจากปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน
ด้านสื่อการสอน ด้านตัวนักเรียน

1.1 ปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ หมายถึง จุดประสงค์การเรียนรู้ที่พบ
ไว้ในแบบ ป. ๐2 วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช
2521 ซึ่งเป็นปัญหาการเรียนการสอนทำให้การเรียนการสอนไม่เป็นไปตามจุดประสงค์ที่วาง
เอาไว้

1.2 ปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง ปัญหาการสอนของครูใน
การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะสนับสนุนการเรียนการสอนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์

1.3 ปัญหาด้านสื่อการสอน หมายถึง ปัญหาที่เกิดจากวัสดุ อุปกรณ์ หรือ
เครื่องมือที่ช่วยในการเรียนการสอนเพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

1.4 ปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผล หมายถึง ปัญหาการสอนของครูด้าน
การวัดผลและประเมินผลซึ่งแตกต่างการเลือกเครื่องมือในการวัดผลตลอดจนการสร้าง จัดทำ
และการใช้วิธีการต่าง ๆ

1.5 ปัญหาด้านตัวนักเรียน หมายถึง ปัญหาการสอนของครูซึ่งเป็นผลมาจาก
ตัวนักเรียน ในส่วนเกี่ยวกับพื้นฐานความรู้ ทักษะ ทักษะของภาษาถิ่น และความสามารถ
เฉพาะในด้านภาษา

2. ภาษาไทย หมายถึง วิชาภาษาไทยในกลุ่มทักษะตามหลักสูตรประถมศึกษา
พุทธศักราช 2521

3. ครู หมายถึง ครูสอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียน
ชาวเขา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 8

4. โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัด เฉพาะที่เป็นโรงเรียนชาวเขา ในเขตการศึกษา 8 จำนวน 8 จังหวัด คือ เชียงใหม่
เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แพร่ น่าน พะเยา และแม่ฮ่องสอน

5. ชาวเขา หมายถึง ชนกลุ่มน้อยเชื้อชาติต่าง ๆ ในจังหวัดเขตการศึกษา 8
ได้แก่ ญว เย้า มูเซอ กะเหรี่ยง ลีซอ อักอ ละว้า ถิ่น ชม

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคนลาว

ในการศึกษาวิจัยในกรณีผู้วิจัยได้แบ่งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษา
คนลาวออกเป็น 4 ตอนด้วยกัน คือ

1. ความรู้เกี่ยวกับชาวเขา
2. หลักสูตรและการสอน
3. เอกสารและงานวิจัยในประเทศ
4. เอกสารและงานวิจัยในต่างประเทศ

1. ความรู้เกี่ยวกับชาวเขา

สภาพของชาวเขา

ชาวเขาเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีวิถีชีวิตบางอย่างแตกต่างไปจากคนไทยทั่วไป
ชาวเขามักอาศัยอยู่กระจัดกระจายในท้องที่จังหวัดต่าง ๆ ทางภาคเหนือและภาคอื่น ๆ รวม
20 จังหวัด อยู่บนเขาสูงจากระดับน้ำทะเลตั้งแต่ 400 - 1,500 เมตร เป็นเนื้อที่ประมาณ
150,000 ตารางกิโลเมตร โดยเฉพาะทางภาคเหนือ ชาวเขาอาศัยอยู่ตามอาณาบริเวณที่
เกิดของต้นน้ำลำธารของแม่น้ำในหุบภาคกลาง เป็นพื้นที่สูงเป็นป่าเขาและทุรกันดาร
สภาพทางสังคม ชุมชนชาวเขาอยู่โดดเดี่ยวและห่างไกล เป็นสังคมระดับเผ่าพันธุ์ ผูกพันและ
จงรักภักดีต่อเผ่าพันธุ์ของตนและหมู่บ้าน ค่านิยมชาวนิยม ชาวเขาไม่รู้จักรักษาสุขภาพอนามัย
มีอัตราการเกิดและตายสูง มีโรคภัยไข้เจ็บมาก ชาวเขาส่วนใหญ่มีฐานะยากจน ไม่สามารถ
สนับสนุนบุตรหลานของตนให้ได้รับการศึกษา และให้ความร่วมมือทางการศึกษาแก่ชุมชนที่ตน
อาศัยอยู่ได้อย่างเต็มที่ จึงทำให้ระดับการศึกษาของชาวเขาต่ำ

ทวีป คำรังสัดย์ (ทวีป คำรังสัดย์ 2515 : 1) ได้กล่าวว่าตามหลักทางมนุษยวิทยาสามารถแบ่งชาวเขาได้เป็น 2 พวก คือ

ก. พวกที่มีวัฒนธรรมใกล้เคียงกับจีน หรือพวกตระกูลจีน - ทิเบต (Sino - Tibetan Stock) ได้แก่ พวกแมว เย้า

ข. พวกที่สืบเชื้อสายมาจากทิเบต - พม่า (Burmese - Tibetan Stock) ได้แก่ มูเซอ ลีซอ อักกอ และกะเหรี่ยง

ชาวเขาทุกเผ่ามีความยึดมั่นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในหมู่ชนร่วมเผ่า เห็นได้ชัดในรูปของเครื่องแต่งกาย ภาษา ขนบธรรมเนียมและประเพณี พิธีกรรมทางศาสนา ชาวเขาเหล่านี้จะรักษาลักษณะประจำเผ่าของตนไม่เปลี่ยนแปลง และจะแต่งงานภายในเผ่าเดียวกันเท่านั้น ไม่มีการแต่งงานข้ามเผ่า ยกเว้นมูเซอ ลีซอ อักกอ เพราะอยู่ในตระกูลพม่า - ทิเบตด้วยกันแต่ก็ค่อนข้างมาก

ชาวเขาโดยทั่วไปนับถือผี (Animism) บางหมู่บ้านมีหมอผีถึง 10 คน หมอผีเหล่านี้สืบทอดกันทางมรดก แท้จริงมีความสามารถติดต่อกับสิ่งลึกลับได้ หมอผีมีฐานะทางสังคมสูงในหมู่บ้านของชาวเขา มีหน้าที่ในการเซ่นไหว้ผี ทำพิธีกรรมต่าง ๆ หมอผีทั้งผู้หญิงและผู้ชาย

นอกจากชาวเขาจะนับถือผีแล้ว ในระยะหลังศาสนาพุทธและศาสนาคริสต์ได้เข้าไปมีบทบาทและมีอิทธิพลต่อชาวเขามากขึ้น ในทางศาสนาพุทธนั้นพระภิกษุสงฆ์ไทยได้เข้าไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาแก่ชาวเขาเรียกว่า "พระธรรมจาริก"

ชาวเขาแต่ละเผ่ามีภาษาของตนเองในชีวิตประจำวัน เขาไม่ได้ใช้ภาษาไทย ภาษาไทยจึงเป็นภาษาที่สองของชาวเขา เด็กชาวเขาที่เข้าโรงเรียนจึงเกิดปัญหาทางการเรียนการสอน และเรียนไม่ได้ดีเท่าเด็กที่ราบ เนื่องจากใช้แบบเรียนเช่นเดียวกับเด็กที่ราบ กลับกับชาวเขาไม่นิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนหนังสือ เพราะต้องใช้แรงงานในการทำไร่ และชาวเขาเห็นว่าบุตรหลานที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว ไม่มีอะไรทำกับผู้ที่ไม่ได้เรียนหนังสือ ก็ออกไปประกอบอาชีพอื่นไม่ได้ ดังนั้นเด็กที่โตพอมักจะขาดโรงเรียนบ่อย ๆ เพื่อไปช่วยพ่อแม่ทำไร่

เนื่องจากชาวเขาต้องใช้แบบเรียนเช่นเดียวกับเด็กพื้นราบ ซึ่งเป็นของง่ายสำหรับเด็กพื้นราบ แต่ยากมากสำหรับเด็กชาวเขา ฉะนั้นในการสอนเด็กชาวเขาโดยใช้ภาษาไทย และให้รู้ภาษาไทย ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ควรจะให้ความสนใจถึงปัญหาด้านต่าง ๆ ในการสอนภาษาไทยของเด็กชาวเขา เพื่อนำมาเป็นกรณีพิจารณาในการปรับปรุง พัฒนาหลักสูตร ประถมศึกษาให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา

2. หลักสูตรและการสอน

การจัดการเรียนการสอนตามแนวหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

การจัดการเรียนการสอนตามแนวหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 มุ่งให้เด็กได้ปฏิบัติจริง เป็นคนช่างสังเกต คิดเป็น แก้ปัญหาได้ สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตจริง สามารถดำรงชีวิตได้อย่างสงบสุข ระบุหน้าที่ที่เป็นที่เลี้ยงให้คำแนะนำ เป็นที่ปรึกษาและช่วยเหลือให้นักเรียนบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 นี้ยังได้เสนอแนะกระบวนการเรียนการสอนไว้ในตัวหลักสูตรด้วย ด้วยเหตุนี้ครูจึงต้องศึกษาทำความเข้าใจและปฏิบัติตามแนวทางที่หลักสูตรได้เสนอแนะไว้ เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามเป้าหมาย

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2521 : 4) ได้เสนอแนะไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนตามแนวหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนเนื้อหาในแต่ละบทเรียนควรให้ยึดหยุ่นตามเหตุการณ์สภาพท้องถิ่น ความสนใจของผู้เรียน และให้มีความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มประสบการณ์ใหม่มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และถือว่ากระบวนการเรียนสำคัญพอ ๆ กับเนื้อหา
2. ผู้สอนควรใช้วิธีสอนที่จะให้ผู้เรียนรู้ปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ฝึกให้คิดเป็นแก้ปัญหาเป็น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน โดยพิจารณาวิธีสอนที่เห็นว่าเหมาะสมกับจุดประสงค์ และลักษณะเนื้อหาวิชา เช่น การสอนแบบแก้ปัญหา สันถกถามภิปราย ทำงานกลุ่ม ฯลฯ ทั้งนี้ครูต้องเปลี่ยนบทบาทจากผู้แสดงเป็นผู้กำกับการแสดง และปล่อยให้เด็กเรียนลงมือแสดงเอง
3. ผู้สอนควรคำนึงถึงการที่จะให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติควบคู่กันไป ซึ่งมีผลส่งเสริมคุณลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล และให้ผู้เรียนอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข การเรียนการสอนภาคปฏิบัติจะเน้นการทำงานเป็นรายกลุ่มหรือรวมกันเป็นสำคัญ
4. เวลาเรียนกำหนดไว้คาบละ 20 นาที ในการจัดสอนให้โรงเรียนหรือห้องเรียนกำหนดช่วงเวลาเรียนเอง โดยกำหนดครั้งละกี่คาบ เป็นช่วงสั้นหรือช่วงยาวใดก็ตามเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ลักษณะเนื้อหาวิชา และกิจกรรม

บทบาทของครูในการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

การจัดการเรียนการสอนตามแนวหลักสูตรใหม่ ครูต้องเปลี่ยนบทบาทของตนผิดแปลกไปจากเดิม โดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ครูต้องใช้วิธีการสอนหลาย ๆ วิธีให้เหมาะสมกับจุดประสงค์และเนื้อหาวิชา ให้เด็กได้ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ฯลฯ ดังนั้นครูจึงควรเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการสอนตามแนวหลักสูตรใหม่

วิชัย ราษฎร์ศิริ (วิชัย ราษฎร์ศิริ 2521 : 31) ได้ให้คำแนะนำครูในการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ไว้ดังนี้

1. ศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับสาระสำคัญต่าง ๆ ของหลักสูตรใหม่ เช่น หลักการ จุดมุ่งหมาย วัตถุประสงค์ เวลาเรียน กำหนดการเรียนการสอน การประเมินผล และพยายามพิจารณาให้เห็นข้อดีต่าง ๆ ของหลักสูตรใหม่
2. พยายามจัดหาเอกสารหลักสูตรชนิดต่าง ๆ และใช้ให้เป็นประโยชน์ เช่น แผนการสอน คู่มือครู แบบเรียน หนังสืออ่านเพิ่มเติม ระเบียบประเมินผล และพยายามศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตร แผนการสอน แบบเรียน และสื่อการเรียน
3. ศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่มชัดเกี่ยวกับวิธีสอนต่าง ๆ ที่หลักสูตรแนะนำไว้ เช่น การสอนแบบแก้ปัญหา การค้นคว้า การทำงานกลุ่ม อภิปราย การสืบสวนสอบสวน เพื่อให้เลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ลักษณะเนื้อหาวิชา และผู้เรียน
4. ต้องใส่ใจศึกษาและแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ เช่น เนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับเรื่องที่สอน วิทยาการใหม่ ๆ ขบวนการต่าง ๆ ฯลฯ เพื่อให้ครูเป็นทันสมัยและทันใจขณะทำการสอน
5. ครูต้องเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนเนื้อหาพยายามให้สอดคล้องตามเหตุการณ์ สภาพท้องถิ่น และความสนใจของผู้เรียน และครูต้องระลึกรู้เสมอว่าผู้เรียนเป็นคารานำแสดง ส่วนครูนั้นเป็นผู้กำกับกับการแสดง
6. สอนโดยมีจุดมุ่งหมายทุกครั้ง ต้องตระหนักอยู่เสมอว่าในการสอนเรื่องต่าง ๆ นั้น ต้องให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมอะไรบางอย่าง และดำเนินการสอนให้เป็นไปตามนั้น แล้ววัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ถ้านักเรียนไม่ผ่านพฤติกรรมใดพักไว้ในห้องซ่อมเสริม
7. พยายามแสวงหา จัดทำ รวมทั้งใช้วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่ในท้องถิ่น หรือวัสดุอุปกรณ์ประกอบหลักสูตรที่จัดทำไว้
8. พยายามใกล้ชิดสนิทสนมกับนักเรียน เพื่อจะได้ทราบพื้นฐานความสนใจ ความถนัด และปัญหาของเด็กแต่ละคน เพื่อจะได้ใช้เป็นประโยชน์ในการสอน อบรม และปกครองเด็ก

9. พยายามใช้แหล่งวิทยาการที่มีอยู่ในโรงเรียน ในชุมชน ให้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอน เช่น เชิญผู้มีประสบการณ์ด้านต่าง ๆ มาเป็นวิทยากรทัศนศึกษาตามโรงงาน ฟาร์ม สถานที่สำคัญต่าง ๆ ฯลฯ

10. พยายามจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยจัดตั้งชุมชน เพื่อจัดกิจกรรมส่งเสริมวิชาการต่าง ๆ ตามความถนัด ความสนใจ สุขภาพพลานามัย ความเป็นพลเมืองดี หน้าที่บำรุงประเพณี ศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ ฯลฯ

จะเห็นได้ว่าครูต้องเปลี่ยนบทบาทของตนผิดแผกไปจากเดิม โดยมีนักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ครูต้องใช้วิธีการสอนหลาย ๆ วิธี ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ ให้เด็กได้ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง

นวลพรรณ จันทนาคร (นวลพรรณ จันทนาคร 2524 : 14 - 15 อ้างอิงมาจาก นิโกสส์ เบเนตต์ 2521 : 51) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของครูสอดคล้องกับแนวหลักสูตรประถมศึกษา 2521 มีลักษณะดังนี้

1. ครูควรจะสอนแบบบรรยายให้น้อยลง และส่งเสริมให้มีการสนทนาและอภิปรายจากหลาย ๆ ฝ่ายให้มากที่สุดที่จะทำได้ เช่น นักเรียนกับนักเรียน ครูกับนักเรียนเป็นต้น
2. ครูควรบอกให้นักเรียนทำความเข้าใจ แต่ควรสนับสนุนให้นักเรียนคิดค้นใจเอง
3. ครูควรตระหนักว่าการเรียนรู้ส่วนใหญ่เกิดจากการอภิปรายและทำกิจกรรมต่าง ๆ มิใช่เกิดจากการบรรยายหรือเรียนจากหนังสือ
4. ครูควรจะต้องถึงหนังสือแบบเรียนและหุ้ทางวิชาการให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ควรยกตัวอย่างต่าง ๆ จากสภาพแวดล้อมจริงมาใช้ให้มากที่สุด
5. นาน ๆ ครั้งจึงควรให้เด็กทั้งห้องได้เรียนในสิ่งเดียวกันในเวลาเดียวกัน ตามปกติแล้วห้องเรียนควรจะเป็นกลุ่มตามความสามารถของนักเรียน
6. ครูไม่ควรดำเนินการทดลองด้วยตนเอง แต่ควรให้นักเรียนได้ดำเนินการด้วยตนเอง (โดยมีครูเป็นเพียงผู้ช่วยเหลือทั่ว ๆ ไปเท่านั้น)

7. กิจกรรมต่าง ๆ ไม่ควรให้ครูเป็นผู้สำคัญ แต่ควรจะให้นักเรียนเป็นผู้วางแผน และดำเนินการเอง ครูให้การช่วยเหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

8. ในการประเมินผล ครูควรจะให้ความสนใจในกระบวนการหาคำตอบมากกว่า พิจารณากว้านักเรียนตอบถูกหรือผิดแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

9. ครูควรพยายามทุกวิถีทางที่จะพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก

10. ส่วนใหญ่การวัดผลควรจะจัดในด้านการนำเอาความรู้ เจตคติ และทักษะไป ใช่มากกว่า

11. เมื่อสอนวิชาใดก็ตาม ครูควรพยายามผสมผสานสิ่งที่กำลังสอนอยู่ให้เข้ากับวิชา อื่น ๆ ที่สอนอยู่ในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน

12. การสอนวิชาใด ๆ ก็ตามไม่ควรจะสอนในแง่เป็นกฎเกณฑ์ทางวิชาการเท่านั้น แต่ควรจะสอนในแง่ที่สัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมในชีวิตจริงของนักเรียน

นอกจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนแล้ว ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นคือ การ จัดบรรยากาศในห้องเรียน

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2525 : 4) ได้เสนอแนะการจัดบรรยากาศภายใน ห้องเรียนและนอกห้องเรียนว่า การสอนตามหลักสูตร พ.ศ. 2521 นั้นจำเป็นต้องใช้การสอน หลาย ๆ วิธี โดยเฉพาะใดเน้นวิธีสอนแบบให้นักเรียนรู้จักค้นคว้าหาเหตุผล วิเคราะห์ส่วนส่อบส่วน วิเคราะห์กลุ่มตัวกิจกรรม วิธีสอนแบบวิทยาศาสตร์ และวิธีอภิปรายเพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหา วิชาอื่น ๆ การจัดห้องเรียนต้องจัดให้มีการยืดหยุ่นได้ตามสมควร โหมดเนื้อหาที่นักเรียนจะออก มาเล่นหรือแสดงสิ่งที่น่าสนใจให้เพื่อน ๆ ในชั้นดูหรือฟังได้ โต๊ะเก้าอี้ควรเป็นชนิดเบา ๆ เคลื่อนย้ายหมุนเวียนได้ง่ายจะสะดวกในการจัดกลุ่มย่อย ทำงานหรือค้นคว้าสิ่งต่าง ๆ โต๊ะครู ก็ไม่จำเป็นต้องตั้งอยู่หน้าชั้น ควรจัดมุมหนังสือ มีหนังสือหลาย ๆ ชนิดไว้ให้นักเรียนได้ศึกษา ค้นคว้า มีป้ายนิเทศไว้ติดแสดงผลงานของนักเรียน

ควรเมื่อปฏิบัติใช้ในการฝึกหัด เขียน ทำเลย เช่นกระเป๋าทรง บัตรคำ บัตรเลข หรือสิ่งอื่นใด ถัด สักเกต เหล่านี้จะช่วยกระตุ้นให้เด็กอยากฝึกอยากทำให้อีกหรือให้เก่ง สิ่งต่าง ๆ ที่จดขึ้นหรือหาไว้สำหรับนักเรียน ควรพยายามหาจากวัสดุที่มีในห้องเรียนราคาถูก เพื่อจะได้ไม่เป็นการกระทบกับครูในเรื่องราคา และครูเองควรมียืมแซมแจ่มใสเป็นกันเอง เข้าใจ เด็ก มีเหตุผล เด็ก ๆ เข้ากันได้ดี เด็กจะรู้สึกสบายตาสบายใจ รู้สึกอบอุ่น บรรยากาศ เหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้เด็กเรียนรู้อย่างดี

หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ได้กำหนดแนวทางเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน ที่จะให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายตามจุดประสงค์ที่วางไว้ โดยพยายามให้ผู้เรียนพยายามศึกษา ค้นคว้า หากคำตอบเองให้มากที่สุด ยังเป็นประสบการณ์ตรงไปปฏิบัติจริง ได้ทดลองค้นคว้าจริงยิ่งดี นอกจากนั้นยังเน้นให้ทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ฉะนั้นการให้ทำงาน เป็นกลุ่ม การให้ได้อภิปราย และหากคำตอบหรือแก้ปัญหาโดยเอาสภาพแวดล้อมมาเป็นข้อมูล ในการเรียนการสอนก็ยิ่งดี

กรมสามัญศึกษา (กรมสามัญศึกษา 2522 : 9 - 12) ได้กล่าวว่า การเรียน การสอนประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายในการสอน ซึ่งเป็นลักษณะและผลผลิตทางการเรียนการสอนที่มุ่งหวังจะ ให้เด็กเรียนเกิดขึ้นภายหลังจากการสอนแล้ว จุดมุ่งหมายของการสอนแต่ละหน่วยมักกำหนดใน ลักษณะที่เป็นจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายในระดับการเรียนการสอนในห้อง เรียนที่เป็นตัวแทนของจุดมุ่งหมายทั่วไปเฉพาะส่วนพวกและสังเกตได้

2. พฤติกรรมพื้นฐานของผู้เรียน เป็นสภาพความรู้หรือมีในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นฐานด้านความรู้ เจตคติ เศรษฐกิจ สังคม ฯลฯ พฤติกรรมพื้นฐาน ของผู้เรียนเป็นจุดเด่น - คอช เก่ง - อ่อน ของนักเรียนแต่ละคน

3. กระบวนการเรียนการสอน จะเริ่มตั้งแต่หน่วยย่อยต่าง ๆ ที่เป็นพื้นฐานก่อน นั้นเอง และประกอบขึ้นเป็นหน่วยใหญ่ ถ้าการเรียนในหน่วยย่อยต่าง ๆ ได้ผลดีก็จะมีผล ต่อการเรียนหน่วยย่อยต่อไปด้วย ซึ่งจากลักษณะเช่นนี้ทำให้คาดคะเนได้ว่า การเรียน การสอนจะบรรลุผลต้องคำนึงถึงว่าผู้เรียนบรรลุเป้าหมายในแต่ละหน่วยย่อยแล้วหรือยัง

4. การวัดผลประเมินผล มีอยู่ 3 ขั้นตอน

4.1 การวัดผลก่อนการเรียนการสอน โดยศึกษาสภาพพื้นฐานของผู้เรียน เพื่อจะจัดสถานการณ์การเรียนการสอนเช่นใดจึงจะเหมาะสมกับสภาพพื้นฐานของแต่ละคน

4.2 การวัดผลขณะมีการเรียนการสอน เพื่อพิจารณาว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้ในแต่ละหน่วยแล้วหรือยัง และการจัดสถานการณ์การเรียนการสอนในหน่วยนั้น ๆ เหมาะสมหรือไม่อย่างไร โดยใช้วิธีวัดหลายวิธี เช่น การสังเกต ตรวจสอบงาน สัมภาษณ์ ไขข้อสงสัยแบบกลาง ๆ ฯลฯ

4.3 การวัดผลภายหลังสิ้นสุดการสอน เป็นการวัดหาคะแนนหรือผลสัมฤทธิ์ของกระบวนการเรียนการสอน เพื่อนำมาสรุปตัดสินคุณภาพการเรียนการสอน

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2521 : 21) ก็ยังให้ความสำคัญของบทบาทของสื่อการเรียนว่าเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน แต่เดิมครูรู้จักกันในชื่ออุปกรณ์การสอน ซึ่งหมายถึง รูปภาพ ของจริง บัตรภาพ แผนประกอบ ของจำลอง เทป

วิทยุ ฯลฯ แต่ตามหลักสูตรประถมศึกษา 2521 นี้ กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2521 : 21) ก็ระบุความหมายให้กว้างขึ้นกว่าเดิมว่า "สื่อการเรียนหมายถึงเครื่องมือตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ ที่จะมาสนับสนุนการเรียนการสอน เราควมสนใจของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ เกิดความจำได้โดยง่ายอย่างรวดเร็ว ได้แก่ ของจริง ของจำลอง แผนภูมิ แผนภาพ บัตรงาน โสตราณูปกรณ์ เทปวัสดุเหลือใช้ แบบเรียน คู่มือครู แบบฝึกหัด"

การเรียนการสอนตามแนวหลักสูตรประถมศึกษา 2521 นั้น เน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติเพื่อให้นักเรียนจะเข้าใจและนำไปใช้ในปฏิจจริงได้ จึงมีการนำสื่อการเรียนการสอนมาใช้ เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่สนใจและจำได้นาน การจัดทำและการใช้วัสดุอุปกรณ์ก็สมควรที่จะให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นและบทบาท

ดังนั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรและการสอนวิชาภาษาไทยกลุ่มทักษะ เป็นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จึงแยกกล่าวเป็นเรื่อง ๆ ตามลำดับดังนี้

1. จุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาของวิชาภาษาไทยในกลุ่มทักษะ ชั้นประถม
ปีที่หนึ่ง ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
2. กระบวนการเรียนการสอนทักษะทางภาษา
 3. การวัดผลประเมินผล
 4. สื่อการเรียนการสอน

จุดประสงค์ทั่วไปในการสอนภาษาไทย

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2521 : 1) ได้กำหนดจุดประสงค์ทั่วไปในการสอน
ภาษาไทย ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนมีความรู้ทางภาษา ในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน
2. ให้นักเรียนในการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยมีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์
อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา
3. ให้สามารถใช้ภาษาติดต่อ ทั้งรับฟังและถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดอย่างถูกต้อง
มีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผล
4. ให้เข้าใจและสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
5. ให้นักเรียนรักการอ่าน รู้จักเลือกหนังสืออ่านและใช้เวลาว่างในการแสวงหาความรู้
เพิ่มเติมจากหนังสือ สื่อนวนชนและแหล่งความรู้ต่าง ๆ
6. ให้สามารถใช้ผลจากการเรียนวิชาภาษาไทยมาช่วยในการคิด การตัดสินใจ
การแก้ปัญหาและวินิจฉัยเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล โดยไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลการโฆษณา
ชวนเชื่อใด ๆ
7. ให้ความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติที่ถูกต้องต่อการเรียนภาษาและวรรณคดีใน
แง่ที่เป็นวัฒนธรรมประจำชาติ และในแง่ที่ส่งเสริมความงดงามในชีวิต

เพื่อให้บรรลุผลตามความมุ่งหมาย การเรียนภาษาไทยควรเน้นสัมฤทธิ์ผลของทักษะ
การเข้าใจในภาษา คือ การฟัง การอ่าน และทักษะในการใช้ภาษา คือ การพูด การเขียน

จนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ แสวงหาความรู้ และมีเหตุผล เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันอันจะนำไปสู่ชีวิตที่ผาสุกในสังคมตามระบอบประชาธิปไตย

แนวการสอนภาษาไทย

เพื่อให้การสอนภาษาไทยมีประสิทธิภาพ ครูควรได้ศึกษาแนวทางในการสอนภาษาไทย เพื่อจะได้เตรียมตัวและเตรียมการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร สำหรับแนวการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 มีดังนี้

1. คำนี้ถึงการเตรียมความพร้อมเป็นสำคัญ ในระยะเริ่มเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กำหนดให้เตรียมความพร้อมในด้านการฟัง การพูดให้ชัดเจน การใช้สายตา การฝึกกล้ามเนื้อมือ ฯลฯ ก่อนเข้าสู่บทเรียน สำหรับขั้นตอนไปการเตรียมความพร้อมอยู่ในลักษณะของการทบทวนก่อนเข้าสู่บทเรียน

2. มุ่งให้สอนทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียนให้สัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นการบูรณาการตามธรรมชาติในการสอนภาษา ทั้งนี้ก็หมายความว่าจะต้องสอนทั้งฟัง พูด อ่าน เขียนทุกครั้ง บางครั้งอาจจะสอนให้สัมพันธ์กันได้แก่ 2 - 3 ทักษะเท่านั้น เพราะการสอนทักษะให้สัมพันธ์กันนั้นความสัมพันธ์ที่แท้จริงจะทำให้ขึ้นอยู่กับเวลา และความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้ใดก็ตาม ผู้เรียนบางคนอาจจะต้องฝึกฝนทักษะใดทักษะหนึ่งโดยเฉพาะการสอนซ่อมเสริมของครูก็ได้

3. การสอนหลักภาษา สอนในลักษณะที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ มิได้สอนเพื่อความรู้ในเนื้อหา ดังนั้นจึงนำเนื้อหาของหลักภาษาที่จำเป็นต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันมาผสมผสานแทรกไว้ในทักษะต่าง ๆ เป็นการสอนหลักภาษาเพื่อการใช้ภาษา

4. ส่งเสริมกระบวนการคิด ควบคู่ไปกับการฝึกทักษะทั้ง 4 เพื่อปลูกฝังนิสัยในการคิดใคร่ครวญหาเหตุผล นำไปใช้ในการแก้ปัญหาได้ สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้โดยครูใช้วิธีการสอนช่วย เช่น หลักเสียงการสอนแบบบรรยาย ทายาขามไ้หม้เรียนมีส่วนร่วมในการคิดตัดสินใจ การกระตุ้นโดยใช้วิธีการถามตอบในเบื้องต้น เป็นต้น

5. ปลุกฝังนิสัยการรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง โดยให้รู้จักเลือกหนังสืออ่าน กำหนดให้อ่านหนังสือเพิ่มเติม จัดกิจกรรมการค้นคว้า รายงาน อภิปราย ทั้งนี้เพื่อให้ เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนโดยตรง เมื่อออกจากสถานศึกษาไปแล้ว

6. ควรประเมินผลความก้าวหน้าของผู้เรียนทุกระยะ และส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จัก ประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนของตนเองได้ด้วย

7. ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ทักษะจะเกิดขึ้นได้โดยการฝึกฝน ดังนั้นครูจึงควร จัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติให้มาก เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วและประสบความสำเร็จในการใช้ภาษา

8. ความสามารถในการเรียนรู้อันของผู้เรียนแตกต่างกัน ดังนั้นครูควรหาวิธีช่วยเหลือ ผู้ที่เรียนช้า ไม่ควรทอดทิ้งเพื่อให้ทุกคนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาของตน การสอน ขอมเสริมจะช่วยให้ดีมาก

9. การเรียนการสอนตามหลักการประการหนึ่งของหลักสูตร คือมุ่งให้เกิดประโยชน์ อย่างแท้จริงในการดำรงชีวิต ดังนั้นครูจึงควรนำประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนพบเห็นหรือเรื่อง ราวต่าง ๆ ที่ใกล้ตัวเกิดขึ้นมาให้เรียนก่อน นอกจากนั้นวิธีการบางอย่างในภาษาไทยที่กำหนดไว้ ล้วนมาจากหลักการดังกล่าวทั้งสิ้น ตัวอย่างเช่น การแต่งหนังสือเรียนโดยผูกเป็นเรื่องราว นานอ่าน การแจกลูกสะกดคำโดยยึดตัวอักษรที่มองเห็นก่อน (กณ = ก + น, เป + น = เป + น = เป็น) และให้รู้จักสระลดรูปเปลี่ยนรูปขึ้นที่สูงขึ้น การเรียนสระผสมบางตัวที่ใช้มาก ก่อนสระเดี่ยวเท่านั้น (สรเอา ก่อน สระเอ) ดังนั้นเป็นต้น

10. การเรียนภาษาไทยในโรงเรียน กำหนดให้เรียนภาษาไทยกลางเหมือนกันหมด ทั้งประเทศ รวมทั้งกำหนดจำนวนคำขึ้นคำที่ควรรู้ไว้ 4,000 คำ เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไปแล้ว ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องเกิดประโยชน์ต่อตนเอง และ ยังแสดงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในชาติ ในขณะที่เดียวกันผู้สอนควรสร้างความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษาไทยกลาง และภาษาถิ่นให้สื่อความหมายได้ตรงกันในการสอนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับ นักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับภาษาถิ่นด้วย

ความพร้อมกับการเรียนภาษาไทย

ในการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ครูต้องเตรียมความพร้อมให้เด็กก่อนเริ่มเข้าสู่บทเรียน เพื่อเป็นการวางพื้นฐานในการเรียนภาษาของเด็ก และเพื่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ในชั้นต่อไปของเด็ก ครูจึงควรศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อที่จะสามารถดำเนินการเตรียมความพร้อมได้

บุญสุข บุญยสวัสดิ์ (บุญสุข บุญยสวัสดิ์ 2514 : 154) อธิบายว่า "ความพร้อม หมายถึง ความพร้อมที่เด็กสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ในทุก ๆ ระยะของอายุ ความพร้อมของเด็กกลอย ๆ เจริญเป็นขั้น ๆ ไป"

สุโท เจริญสุข (สุโท เจริญสุข 2515 : 36) กล่าวว่า "ความพร้อมในการเรียนรู้ หมายถึง สภาพความเจริญเติบโตของผู้เรียนบวกกับพื้นฐานความรู้เดิม และความสนใจที่จะทำให้ผู้เรียนเรียนได้สะดวกขึ้น"

บันลือ พุกกะวัน (บันลือ พุกกะวัน 2522 : 26) กล่าวว่า "ความพร้อมที่จะเรียน หมายถึง เด็กได้มาถึงจุด ๆ หนึ่งที่สามารถจะรับเอาสิ่งใหม่ ๆ เข้าไปได้ หรือเด็กมาถึงจุด ๆ หนึ่งซึ่งพร้อมจะรับการสอน"

จุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาไทยด้านการฟังชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

1. สามารถฟังและแยกเสียงต่าง ๆ ได้
2. ปฏิบัติตนได้ถูกต้องขณะผู้พูด
3. ฟังแล้วเข้าใจและปฏิบัติตามคำแนะนำได้ถูกต้อง
4. มีสมาธิและความเข้าใจในการฟังคำอธิบาย
5. ฟังแล้วเข้าใจเนื้อเรื่อง
6. เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและมีพัฒนาการทางภาษาอันเหมาะสม

กระบวนการเรียนการสอนทักษะการฟัง

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2520 : 13 - 203) ได้เสนอแนะกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. การฟังและทายเสียงต่างๆ เช่น เสียงธรรมชาติ เสียงสัตว์ เสียงยานต่าง ๆ เสียงแสดงอารมณ์ของคนและสัตว์ ฯลฯ
2. การฟังและบอกคำที่มีเสียงสระ พยัญชนะ และระดับเสียงต่างกัน
3. การฟังเพลง นิทาน บทร้อยกรอง กวีนิพนธ์ คำชี้แจง และเรื่องต่าง ๆ
4. การเล่นเกม ปริศนาคำทาย และทายปัญหา
5. การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ การใช้หุ่น
6. การสนทนา การตอบคำถาม และแสดงความคิดเห็น
7. การดูภาพ ของจริง ของจำลอง ฯลฯ

ประเทิน มหาจันทร์ (ประเทิน มหาจันทร์ 2516 : 39 - 56) ได้เสนอกิจกรรมการฟังที่ควรนำมาสอนดังนี้

1. การเล่านิทาน ครูอาจเล่านิทานที่น่าสนใจและง่าย ๆ ให้เด็กฟัง แล้วสอบถามเรื่องราว เปิดโอกาสให้เด็กแสดงความคิดเห็น
2. การให้เด็กผลัดกันเล่าเรื่องสู่กันฟัง
3. การอธิบายภาพแล้วฝึกให้เด็กฟัง
4. การออกคำสั่ง ฝึกให้เด็กทำตามคำสั่ง
5. การฟังวิทยุ เครื่องบันทึกเสียง จานเสียง
6. การเชียวินยากรมาพูด แล้วสอบถามความเข้าใจจากเด็ก

ชัสเตอร์ และ ฟลอกซ์ฮอฟท์ (Shuster and Floghott. 1977 : 198)

ได้เสนอกิจกรรมการฟังที่จะสนองความต้องการของเด็กอย่างแท้จริงดังนี้

311543

1. การฟังเพลง บทหรือกรอง เรื่องต่าง ๆ
2. การมีส่วนร่วมในการอภิปรายในชั้น
3. การฟังรายงานของนักเรียน
4. การเตรียมและการแสดงละคร
5. การฟังรายการวิทยุที่คัดเลือกให้
6. เกมบันทึกเสียงการอภิปรายในชั้นและอื่น ๆ ทำนองเดียวกัน
7. การเข้าร่วมการประชุมของโรงเรียน และการฟังในกลุ่มที่ขนาดใหญ่ขึ้น ๆ
8. การใช้โทรทัศน์
9. การทำตามคำแนะนำ

มงคล สัมโภชน์ (มงคล สัมโภชน์ 2512 : 342 - 351) ได้เสนอแนะ
กิจกรรมการสอนฟังไว้ดังนี้

1. ครูพูดให้ฟังอย่างชัดถ้อยคำ
2. ให้เด็กบันทึกเสียงพูดให้เพื่อนฟังเพื่อส่งข้อสังเกตของครู
3. ครูเล่านิทานหรือเล่าเรื่องจากประสบการณ์หรือเกี่ยวกับกิจกรรมให้เด็กฟัง
4. ให้เด็กฟังอย่างสงบโน้มปากหูพูด
5. ขณะที่พูดให้เด็กฟัง ควรให้เด็กพูดตอบครบบ้าง
6. ให้เด็กฟังเสียงของตก เช่น พวงกุญแจ ช้อน แปรงลบกระดาน
7. ครูทำเสียงร้องอย่างสัตว์ต่าง ๆ แล้วให้เด็กตอบว่าเป็นเสียงสัตว์อะไรบ้าง
8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ที่ฝึกการฟัง เช่น เล่นโพงพาง เสือกินวัว เป็นต้น

บันลือ พุกกะวัน (บันลือ พุกกะวัน 2522 : 50 - 51) กล่าวถึงสาเหตุ
ที่ทำให้การฟังไม่เกิดผลจึงเป็นแนวทางในการสอนต่อไปนี้

1. ช่วงเวลาสนใจที่เด็กจะฟังได้สั้นสั้น ฉะนั้นจึงต้องกำหนดช่วงเวลาสนใจ
ของผู้ฟังเป็นอันดับแรก คือ ป. 1 - 2 ไม่ควรเกิน 10 - 15 นาที ป. 3 - 4 ประมาณ

15 - 20 นาที และ ป.5 - 6 ประมาณ 20 - 25 นาที ซึ่งอาจขึ้นอยู่กับวิธีการพูดของ
ครูประกอบด้วย

2. เรื่องที่พูดหรือคำพูดที่ใช้ ควรอยู่ในกรอบประสบการณ์หรือใกล้ตัวเด็กจะเข้าใจ
ได้ เพราะระดับภาษาที่ใช้อยู่เป็นคำที่สำคัญที่จะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจได้

3. ผู้ฟังขาดความสนใจหรือไม่สังเกตเห็นประโยชน์ ในเรื่องนี้ครูอาจเข้าชี้แจงให้
เห็นประโยชน์ของเรื่องที่ฟัง

4. ทิศปะของผู้พูดนั้นมีส่วนสำคัญมากที่จะกระตุ้นให้ผู้ฟังสนใจ บางครั้งอาจสอด
แทรกอารมณ์เข้าด้วย

5. บรรยากาศในการฟัง เช่น สถานที่ อุณหภูมิ แสง เสียง ย่อมเป็นเครื่อง
ช่วยให้ผู้ฟังสนใจ

6. สาเหตุอันเกิดจากผู้ฟังไม่ได้รับการฝึกเป็นนักฟังที่ดี

จากความรู้เกี่ยวกับการฟังเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าทักษะการฟังมีความสำคัญต่อการ
เรียนภาษาและวิชาการต่าง ๆ ของเด็ก ครูควรฝึกให้เด็กมีพื้นฐานในการฟังที่ดี สามารถ
จับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้ เข้าใจเรื่องที่ฟัง มีมารยาทในการฟัง เป็นต้น ครูไม่
ควรละเลยการฝึกทักษะด้านนี้ให้แก่เด็ก เพราะทักษะการฟังของเด็กจะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
เมื่อได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้อง

ครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการจัดกิจกรรม ครูต้องพูดคุยซักถามคำ เมื่อเด็กได้รับการ
ฟังที่ชัดเจน ก็จะพูดได้ถูกต้อง อันเป็นพื้นฐานในการอ่านและเขียนที่ถูกต้องด้วย

จุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาไทยด้านการพูดชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตร

ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

1. กล่าแสดงออกในการพูด
2. ออกเสียงได้ชัดเจนและพูดถูกต้อง

3. ปฏิบัติตนในการพูดได้ถูกต้อง
4. ใช้คำพูดที่เหมาะสมกับวัย
5. กล่าวพูด กล่าวชี้แจงแสดงเหตุผลหรือแสดงข้อสงสัย เพื่อแสวงหาคำตอบ
6. เล่าหรือรายงานเรื่องราวต่าง ๆ ได้
7. แสดงความคิดเห็นร่วมกันได้
8. มีพัฒนาการทางภาษาโดยมีความสนุกสนานเพลิดเพลินอันเหมาะสมกับวัย

กระบวนการเรียนการสอนทักษะการพูด

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2525 : 5) ได้เสนอแนะกิจกรรมการพูดไว้ได้

ดังนี้

1. การพูดแนะนำตนเอง และการพูดในโอกาสต่าง ๆ
2. การเล่าเรื่องจากภาพ นิทาน เหตุการณ์และประสบการณ์ต่าง ๆ
3. การสนทนา การตอบคำถาม การอภิปราย
4. การพูดคำที่เป็นปัญหา เช่น คำที่มีเสียง ร ล คำควบกล้ำ ฯลฯ
5. การร้องเพลง เล่นเกม อานบทร้อยกรอง
6. การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมุติ
7. การแสดงความคิดเห็น

เจือ สตะเวทิน (เจือ สตะเวทิน 2512 : 26) กล่าวว่า การพูดเป็นศิลปะทางภาษาอย่างหนึ่ง การฝึกพูดจึงจำเป็นตั้งแต่เด็กในวัยเยาว์ เด็กวัยก่อนเข้าโรงเรียนมักบอกชื่อตัวเองไม่ชัด ไม่บอกนางสกุลด้วย คอບไม่คอยตรงคำถาม พูดไม่ชัดเจน เสียงไม่แจ่มใส ขาดมารยาทในการพูดกับผู้ใหญ่ ทรูควรแก้ไขและฝึกทักษะการพูดของเด็กให้มาก ๆ

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ 2514 : 36 - 40) ได้เสนอแนะการจัดกิจกรรมการพูดไว้ดังนี้

ส่งมอบ

1. ให้นักเรียนแต่ละคนแนะนำตนเอง โดยให้บอกชื่อ นามสกุล บ้านที่อยู่และ
2. ให้นักเรียนหัดแนะนำเพื่อนให้รู้จักกัน
3. ให้เล่าเรื่องที่น่าสนใจ อาจเป็นเหตุการณ์ที่เคยประสบมาด้วยตนเอง หรืออ่านมา หรือได้ยินมา หรือนิทานสั้น ๆ ที่มีคติสอนใจ
4. ให้นักเรียนหัดอภิปรายและแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ที่น่าสนใจ เช่น
 - เราจะช่วยพ่อแม่ได้อย่างไร
 - โตขึ้นฉันจะเป็นอะไร
 - สิ่งที่ดีฉันควรทำในเวลาว่าง
5. ให้เล่าถึงสิ่งประทับใจด้วยตนเอง บอกวิธีทำและคุณค่าของสิ่งนั้น
6. ฝึกให้ขอความกรุณาให้ครูช่วยอธิบายบทเรียน
7. ฝึกพูดขออนุญาตครูออกไปนอกห้อง
8. ฝึกพูดบรรยายข้อความสั้น ๆ โดยมีจุดประสงค์ชักชวนผู้ฟังให้เห็นพ้องกับความลึกลับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น
 - ชักชวนให้ช่วยกันรักษาความสะอาด
 - ชักชวนให้ช่วยกันทำประโยชน์ส่วนรวม
 - พูดถึงความงามของดอกไม้หรือภูมิประเทศ
9. ฝึกพูดเสียง ร ล ให้ชัดเจน โดยรวบรวมคำหรือข้อความให้ฝึกพูด เช่น
 - โรงเรียน เร่งร้อน รื่นเริง ฯลฯ
 - ลวดลาย ลองลอย ลูกสน ฯลฯ
 - เรือนเด่น เรืองเด็ก ลวดรีว ฯลฯ
10. รวบรวมคำที่มีเสียง ว ร ล มาให้ฝึก
11. หัดอ่านประกาศ คำสั่ง หรือคำขึงแจ้ง เรื่องใดเรื่องหนึ่งให้เพื่อนในชั้นทราบ

12. ผู้ทบทวนตามหัวข้อที่กำหนดให้ เช่น บอกวิธีทำงานบ้าน บอกทิศทางให้ไป
สถานที่บางแห่ง บอกความแตกต่างของสองสิ่ง เช่น ปากกากับกินสอ เสือกกับกางเกง ข้าว
เปลือกกับข้าวสาร

สำหรับกิจกรรมการสอนผู้ทบทวน บันลือ พฤกษะวัน (บันลือ พฤกษะวัน 2522 :
62 - 63) ได้เสนอแนะการสอนผู้ทบทวนสรุปได้ดังนี้

1. ควรระลึกไว้เสมอว่า การพูดและการสื่อความหมายที่ได้ผลนั้น มิได้หมายถึง
ถึงเฉพาะการใช้เสียงเท่านั้น จะต้องพูดให้ชัดถ้อยชัดคำ ถูกต้องสอดคล้องกับวัฒนธรรมและ
ได้รับการยอมรับจากผู้ฟังด้วย คือ พูดคล่อง ลำดับเนื้อเรื่องดี เหมาะสมกับระดับของผู้ฟัง
สถานที่ เวลาหรือเหตุการณ์

2. จัดกิจกรรมควบคู่ระหว่างการพูดกับการฟัง เป็นการตรวจสอบและส่งเสริม
การตอบสนองให้ผู้อื่นได้มีโอกาสซักถาม หรือตั้งข้อสงสัยเกิดได้ด้วย

3. จัดกิจกรรมการพูดตามโอกาสและเป็นประจำให้รู้จักคิดแปลส่ง แกไขการใช้
น้ำเสียง ทาทางประกอบให้เหมาะสมเป็นที่น่าสนใจ

4. มีการแนะนำการพูดให้เหมาะสมกับระดับและวัย เช่น การเลือกเนื้อเรื่อง
ลำดับความคิด เสนอแนะถัก การยกอุทธาหรณ์ และสรุปเรื่องใดอย่างเหมาะสม

5. เน้นการแสดงออกในการสื่อความหมายหลายแบบ จรูจะต้องฝึกการสนทนา
การสัมภาษณ์ รายงาน อภิปราย

6. ไม่สอนพูดแยกไวทางหาก ควรส่งเสริมการพูด การแสดงความคิดเห็นใน
ทุกวิชาที่สอน

7. ครูผู้สอนควรเป็นแบบอย่างที่สำคัญแก่เด็กทั้งการพูดถูกต้อง น้ำเสียง จังหวะ
ทาทาง

8. ส่งเสริมให้เด็กรู้สึกอบอุ่น มั่นคงทางจิต แสดงความสนใจในขณะที่เด็กพูด
จะช่วยพัฒนาการพูดของเด็กให้เป็นไปอย่างรวดเร็วขึ้น

9. การจัดกิจกรรมการพูดไม่ให้อำบาก ฝึกอย่างสม่ำเสมอได้ผลดี

ประเพณี มหาชนธ (ประเพณี มหาชนธ 2518 : 7) กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้
การพูดและการเขียนบกพร่องคือ

1. การที่จะพูดหรือเขียนให้ถูกต้องนั้นขึ้นอยู่กับนิสัย การฝึกฝนที่ถูกต้องบ่อย ๆ
จะทำให้เกิดนิสัยในการเขียน
2. ครูไม่คอยช่วยแก้ไขในสิ่งที่เด็กพูดผิดหรือเขียนผิด
3. เด็กไม่สนใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง
4. แบบฝึกหัดที่ครูให้เด็กทำไม่เหมาะสมกับเด็ก ไม่ช่วยให้เด็กเข้าใจความหมาย
ใด ๆ

สรุปได้ว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะสำคัญที่ครูควรจัดให้นักเรียน เพราะการพูดเป็นวิธี
การแสดงความรู้สึกนึกคิดของผู้พูด และเป็นสื่อในการแลกเปลี่ยนความนึกคิดกับผู้อื่นในชีวิตประจำวัน
นอกจากนี้หน่วยศึกษานิเทศก์ (หน่วยศึกษานิเทศก์ 2515 : 3) ได้กล่าวว่า
การพูดเป็นสิ่งที่มีค่าความสำเร็จมาสู่บุคคลจำนวนมากไม่ว่าธุรกิจใด การพูดจะเป็นการสื่อความ
หมายที่มีค่าความสำเร็จมาสู่กิจการนั้นมากทีเดียว

ดังนั้นครูควรฝึกฝนทักษะในการพูดของเด็กให้สามารถพูดได้ชัดเจน กล่าวพูด กล่าว
ชี้แจงแสดงเหตุผลหรือแสดงข้อสงสัย เพื่อแสวงหาความรู้ ความเข้าใจตามที่เด็กสนใจ อัน
จะช่วยให้เด็กเกิดการพัฒนาทางภาษา โดยมีความสนุกสนานเหมาะสมกับวัย

จุดประสงค์การเรียนรู้และการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา

พุทธศักราช 2521

1. มีความพร้อมในการอ่าน อันประกอบด้วยความพร้อมทางกาย ทางสติปัญญา
ทางอารมณ์ และทางสังคม
2. วางท่าทางใดถูกต้องขณะทอ่าน
3. ปฏิบัติใดถูกต้องในการใช้หนังสือ
4. ใช้เวลาวางอ่านหนังสือ จากมุมหนังสือ ห้องสมุด และจากแหล่งอื่น ๆ

5. อ่านออกเสียงสระ พยัญชนะไฉ่ถูกต้อง
6. มีทักษะเบื้องต้นในการอ่านคำ ประโยค เข้าใจศัพท์และความหมาย
7. มีทักษะในการอ่านแบบแจกลูกและสะกดคำ และสามารถอ่านเครื่องหมาย

ต่าง ๆ ได้

8. มีทักษะในการอ่านในใจและเข้าใจเนื้อเรื่อง
9. อ่าน เขียน และบอกความหมายคำพื้นฐานที่จำเป็นทั้งจำเป็นทั้งใช้ในการเริ่มเรียนภาษา เพื่อสื่อความหมายได้
10. สามารถเปรียบเทียบคำพื้นฐานตามความหมายคำในภาษาอื่นของตนกับคำในภาษากลางเท่าที่จำเป็นทั้งจำเป็นทั้งไป เพื่อประกอบความเข้าใจ
11. รวบรวมคำเป็นพจนานุกรมประจำชั้น และใช้พจนานุกรมได้
12. อ่านไฉ่ถูกต้องและถูกต้อง
13. นำทักษะในการอ่านในใจ และการอ่านออกเสียงไปใช้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ

กระบวนการเรียนการสอนทักษะการอ่าน

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2525 : 13) ได้เสนอแนะกิจกรรมการเรียนให้
 ให้นำไปปฏิบัติสรุปได้ดังนี้

1. การดูภาพเปรียบเทียบสิ่งที่คล้ายกัน ต่างกัน สังเกตส่วนที่ขาดหายหรือส่วนเกิน
2. ฝึกการใช้สายตาดูจากซ้ายไปขวา
3. การอ่านออกเสียงคำไฉ่ถูกต้องชัดเจน และฝึกการอ่านในใจ
4. การอ่านบัตรคำ บัตรภาพประกอบ ประโยค และแผนภูมิ เนื้อเพลง บทหรือกรอง หนังสือเรียน ฯลฯ
5. การตอบคำถาม การสนทนา
6. การร้องเพลง เล่นเกม แสดงบทบาทสมมติ

7. การอธิบายและสาธิต โดยใช้สื่อการเรียนการสอน

8. การฝึกปฏิบัติจริง

บรอน (Braun. 1971 : 132 - 141) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอน เพื่อส่งเสริมการอ่านดังนี้

1. ป้ายประกาศหรือข้อความต่าง ๆ ที่ครูคิดประกาศให้เด็กอ่านในห้องเรียน หน้าห้องเรียน หรือในบริเวณโรงเรียน
 2. ข้อเสนอแนะ คำแนะนำ ในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูคิดไว้ให้นักเรียนยึดถือเป็นแนวทางปฏิบัติ และแนวทางในการเรียนแต่ละวิชา
 3. เกมต่าง ๆ เกมฝึกการอ่านและการสะกดคำ ซึ่งมีมากมายหลายอย่าง ครูสามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสมกับวัยและระดับชั้นเรียน
 4. แผนภูมิที่เขียนจากประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียน เช่น การแข่งขันกีฬา การทดลองวิทยาศาสตร์ การศึกษานอกสถานที่และอื่น ๆ
 5. กำที่แป้นัฎา กำปริศนาที่นักเรียนอ่านพบในหนังสือ ครูควรนำมาเขียนไว้เป็นแผนภูมิ หรือบัตรคำ เพื่อให้นักอ่านหรือลอกลงสมุด
 6. กรูปิคประกาศตารางสอนหรือแผนปฏิบัติงานของห้องเรียน รายชื่อคณะกรรมการนักเรียน
 7. กำประกาศ แผนปลิว หรือใบปลิวโฆษณาสินค้า ที่มีสีสันสวยงาม ควรนำมาติดไว้ในห้องเรียน เพื่อกระตุ้นให้นักสนใจอ่าน
 8. แผนป้าย หรือกระดาน ควรมีไว้ให้นักเขียน หรือวาดรูปตามที่ตนเองชอบ เป็นการเปิดโอกาสให้นักเขียนและอ่านอย่างมีอิสระ
- ประเทิน มหาจันทร์ (ประเทิน มหาจันทร์ 2523 : 209) กล่าวถึงความบกพร่องในการอ่านของเด็กดังนี้
1. การพูดไม่ชัด เช่น พูดภาษาทารก พูดซ้ำ ออกเสียงไม่ถูก เป็นต้น
 2. ออกเสียงไม่ถูก เช่น เสียงชั้นนาสิก เสียงเบา ไม่มีเสียงสูงเสียงต่ำ เป็นต้น

3. จังหวะไม่ดี เกิดจากการแปลงของอวัยวะเปล่งเสียงไม่ดี

4. ความบกพร่องในการไปภาษา ไม่ถูกหลักภาษา

5. พูดซ้ำกวาปกติ

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1972 : 285)

ได้กล่าวถึงปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่าง

การอ่านของเด็กคือ

1. อ่านหลงบรรทัด

2. อ่านกลับทาง

3. ขณะอ่านในใจทำปากขยับตาม

4. ขณะอ่านออกเสียงจะออกเสียงเบาเกินไป

5. สามารถอ่านได้แต่ไม่เข้าใจความหมาย

6. เมื่ออ่านเสร็จแล้วจับใจความของเรื่องไม่ได้

อำไพ สุจริตกุล (อำไพ สุจริตกุล 2516 : 222 - 225) กล่าวถึงปัญหา

การอ่านของเด็กไทยที่พบมากคือ

1. อ่านช้า กล่าวคืออ่านได้ประมาณทีละ 20 - 30 คำ สาเหตุเพราะได้รับ

การสอนมาไม่ถูกวิธี

2. อ่านเขย่งตามยอหลังทำให้เสียเวลา

3. อ่านกลับส่วนมากเป็นกับเด็กที่ประสาททำงานสับสน เช่น บอก อ่านเป็น

กอบ เป็นต้น

4. อ่านข้าม อ่านผิดพลาดเพราะแยกคำผิด

5. ชอบบกพร่องในการออกเสียงไม่ชัด อ่านทีละคำ

สรุปได้ว่าการอ่านเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ทุกระดับชั้น การอ่านมีผลต่อสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนของนักเรียน ดังนั้นครูจึงต้องสอนและฝึกทักษะการอ่านของนักเรียนให้

นักเรียนมีทักษะการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถใช้การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหา

ความรู้ในขั้นสูงต่อไป รวมทั้งให้การอ่านให้เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตทั้งในปัจจุบันและอนาคต

จุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการเขียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา

พหุศักราช 2521

1. สามารถใช้กลาเมเนอ มอ ทา และอื่น ๆ ให้สอดคล้องและคล่องแคล่วในการเขียนอักษร เครื่องหมาย และตัวเลข
2. วางท่างในการเขียนอย่างถูกวิธี
3. เขียนหนังสือให้ถูกต้องตามวิธีและประเภท
4. มีนิสัยรักในการเขียน
 - 4.1 จัดเขียนในหนังสือ
 - 4.2 เขียนให้อ่านง่ายไม่มั่วสับสน
 - 4.3 จัดเส้นให้เป็นระเบียบในสมุดแบบฝึกหัด
5. เขียนสระให้ถูกต้อง และประสมคำโดยใช้สระและพยัญชนะได้
6. เขียนคำ และเรียงคำในประโยคให้ถูกต้อง
7. เขียนคำและความใจถูกต้อง และสามารถสื่อความหมายได้แจ่มแจ้ง
8. สามารถเขียนจากเนื้อหาที่กำหนดให้ได้
9. สามารถเขียนโดยมีความคิดสร้างสรรค์ได้
10. สามารถเขียนบรรยายภาพที่สนใจได้

กระบวนการเรียนการสอนทักษะการเขียน

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2525 : 203) ได้เสนอแนะกิจกรรมการเรียนรู้ให้
ครุณาไปปฏิบัติสรุปได้ดังนี้

1. การดูภาพเปรียบเทียบสิ่งที่เหมือนกัน ต่างกัน ส่วนที่ขาดหายไปหรือเกินมา

2. ฝึกให้รู้จักซ้าย - ขวา
3. ฝึกลากเส้นพื้นฐาน 13 เส้น ในกระดะทรายหรือพื้นดิน
4. ฝึกหาทางในการนั่งที่ถูกต้อง
5. ฝึกลากเส้นตามรอยตัวพยัญชนะจากหัวไปทางโดยใช้โหม่ หรือกระดะแซ่

เจาะเป็นรูปพยัญชนะ

6. ฝึกจับดินสอ ดินสอสี่ สีเขียน
7. ฝึกลากเส้นโดยใช้ดินสอ ดินสอสี่ สีเขียนบนกระดะแซ่
8. ฝึกการเขียนในแบบฝึกการเขียน เขียนคำในบทเรียน ถัดจากบทหรือกรอน ฯลฯ
9. くりใช้พื้น เกม บทหรือกรอน ฯลฯ ประกอบการสอน

การที่จะสอนทักษะทางภาษาใด ๆ ในขั้นแรกต้องสร้างความพร้อมให้กับเด็กก่อน ซึ่งความพร้อมในการเขียนของเด็กนั้น ประเทิน มหาฉนธ์ (ประเทิน มหาฉนธ์ 2519 : 115) จำแนกออกเป็นเจ็ดประการ คือ

1. วุฒิกะทางสมอง
2. วุฒิกะทางการรับรู้
3. วุฒิกะทางการสัมผัส
4. วุฒิกะทางภาษา
5. การปรับตัวทางอารมณ์และสังคม
6. ประสพการณ์เบองตน
7. สภาวะร่างกาย

ฮิลเดเรธ (Hildreth. 1950 : 327) กล่าวว่า การเขียนต้องประกอบด้วยปัจจัย 2 ประการคือ วุฒิกะทางการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ และวุฒิกะทางการรับรู้ เด็กที่ยังไม่บรรลุวุฒิกะทางด้านใดด้านหนึ่งก็ตาม การเขียนของเขาจะไม่ไคผล อนึ่งความพร้อมของการประสาณะระหว่างสายตาและมือมีความจำเป็นต่อการเขียนมาก

ผู้ศักดิ์ บุราคำ (ผู้ศักดิ์ บุราคำ 2521 : 7) กล่าวถึงการฝึกเขียนหรือสรุป
ใจดังนี้

1. เขียนตามคำบอก โดยอ่านจากหนังสือแบบเรียน บัตรคำ หนังสือพิมพ์
บัตรเชิญ คำพังเพย สุภาษิต เป็นต้น
2. เขียนตามความจำ โดยกำหนดเวลาหรือจำนวนคำจากสิ่งต่อไปนี้ เช่น
เครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน บุคคลในประวัติศาสตร์ สถานที่สำคัญ
3. เขียนตามคำสั่งของครู เช่น ลอกคำที่ทางราชการติดไว้ตามสถานที่ต่าง ๆ
คำที่ติดไว้ในบริเวณโรงเรียน
4. เขียนให้ใช้ความคิด เช่น เขียนคำเป็นคู่คำ ได้แก่ คำที่มีลักษณะตัวสะกดหรือ
วรรณยุกต์ หรือตัวสระอย่างเดียวกัน ให้เติมตัวอักษรที่ขาดหายไป กำหนดต้นด้วยพยัญชนะ
เดียวกัน สระตัวสะกดอย่างเดียวกัน เป็นต้น

ประเภทของการสอนเขียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 อาจแบ่ง
ออกได้สามประการ คือ

1. ถักสายมือ เขียนด้วย อานง่าย และเป็นระเบียบ
2. เขียนตามคำบอกและสะกดคำได้ถูกต้อง
3. เรียงความและแสดงความคิดเห็นความรู้เป็นถ้อยหนังสือให้ผู้อื่นทราบ

สื่อการเรียนในหลักสูตรใหม่

สื่อการเรียนนี้แต่เดิมครูรู้จักกันในชื่อ อุปกรณ์การสอน ซึ่งหมายถึง รูปภาพ ของจริง
บัตรคำ แถบประโยค ของจำลอง เทป วิดีโอ ฯลฯ แต่ตามหลักสูตรใหม่นี้ กรมวิชาการ
ได้ระบุความหมายให้กว้างขึ้นกว่าเดิมว่า "สื่อการเรียน หมายถึง เครื่องมือ ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ
ที่จะมาสนับสนุนการเรียนการสอน เราความสนใจของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ เกิด

ความจำใจคิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ไต่แก ของจริง ของจำลอง แผนภูมิ แผนภาพ บัตรงาน
ใส่ศัพท์มูลกรรม เศษวัสดุเหลือใช้ แบบเรียน คู่มือครู แบบฝึกหัด"

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 เน้นการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ลงมือ
ปฏิบัติเพื่อให้นักเรียนจะได้เข้าใจและนำไปใช้ในชีวิตรจริงได้ ดังนั้นจึงมีการนำสื่อการเรียน
การสอนมาใช้ เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ทันและจำได้นาน การจัดท่าและการใช้วัสดุ
อุปกรณ์การสอนที่จะให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นและบทเรียน

ความสำคัญของการเรียน

การเรียนมีความสำคัญมากต่อการเรียนรู้ เป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพ
ของการศึกษา มีนักการศึกษาหลายท่านได้แสดงทัศนะในเรื่องนี้ดังนี้

เกรียง เอี่ยมสุกุล (เกรียง เอี่ยมสุกุล 2511 : 154) ได้กล่าวว่า การสอน
ที่ดีจำเป็นจะต้องมีอุปกรณ์การสอน เพราะอุปกรณ์การสอนช่วยทั้งครูและนักเรียน ช่วยครู
ให้พูดน้อยลงเป็นการพอเหมาะ ช่วยนักเรียนที่มีสติปัญญาสูงให้เรียนรู้และเข้าใจยิ่งขึ้น ช่วย
นักเรียนที่มีสติปัญญาต่ำให้สามารถเรียนรู้ได้ มีความเข้าใจแจ่มแจ้ง เพราะได้พบกับประสบการณ์
หลาย ๆ อย่าง นอกเหนือจากแบบเรียนและกระดานดำ ซึ่งเรื่องนี้ในหนังสืออุปกรณ์การสอน
ของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวว่า คุณค่าของอุปกรณ์การสอนนั้นมีหลาย
ประการด้วยกันคือ ช่วยให้ผู้เรียนได้ประสบสภาพความเป็นจริง สามารถทำให้ผู้เรียนเปลี่ยน
แปลงทัศนคติหรือปรับปรุงทัศนคติของผู้เรียนได้ ช่วยให้ผู้เรียนทั้งชั้นหรือทั้งหมู่ได้ประสานการ
ร่วมกัน และยังสามารถจัดปัญหาเรื่องระยะทางและระยะเวลาได้ สามารถช่วยให้นักเรียน
เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ทั้งที่สิ่งเหล่านั้นอาจจะใหญ่โตเกินไปหรืออยู่ไกลเกินไป

แหล่งจัดหาสื่อการเรียน

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2521 : 21) ได้เสนอแนะแหล่งจัดหาสื่อการเรียน
ไว้ดังนี้

ครูควรรู้แหล่งจัดหาสื่อการเรียนเพื่อเป็นการประหยัดเงินตราและเวลา ซึ่งครูอาจจัดหาสื่อการเรียนได้จาก

1. แหล่งวัสดุที่มีอยู่แล้วในโรงเรียน ตามปกติการดำเนินการสอนในโรงเรียน ผู้สอนจะให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันอยู่แล้ว ก็อาจจะใช้แหล่งวัสดุที่จะนำมาใช้ในการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี เช่น ทีวีวัสดุเหลือใช้ต่าง ๆ หนังสือพิมพ์ เป็นต้น
2. แหล่งวัสดุที่ได้จากการจัดระบบงานของโรงเรียนเอง บางโรงเรียนอาจจะมี การผลิตวัสดุสำหรับอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้สอน และเตรียมพร้อมที่จะช่วยเหลือครูในการ จัดหาวัสดุไว้ใช้สอนในชั้นเรียนได้ ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ครูผู้สอนเกิดความคิดริเริ่มเป็น อย่างดี
3. แหล่งวัสดุที่มีอยู่ในชุมชนหรือท้องถิ่นนั้น ๆ โต๊ะ เก้าอี้ ก้อนหิน ใบไม้ เมล็ดพืชต่าง ๆ วัสดุเหลือใช้ในท้องถิ่น เช่น กลองกระดากต่าง ๆ ส่วขาว กระเบื้อง ครอบจนแหล่งบริการใกล้เคียง เป็นต้น
4. แหล่งวัสดุที่จะหาได้จากนอกชุมชน หรือท้องถิ่นนั้น ๆ สื่อการเรียนที่จะหาได้ จากภายนอกท้องถิ่นนั้น อาจจะเป็นวัสดุที่ส่วนกลางจัดหาให้ เช่น แผนภาพต่าง ๆ บัตรงาน หนังสือเรียน แบบฝึกหัด หนังสืออ่านเพิ่มเติม เพลง และเกมต่าง ๆ เป็นต้น

หลักเกณฑ์ในการเลือกใช้สื่อการเรียน

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2521 : 21) ได้บัญญัติการใช้สื่อการเรียนไว้ ดังนี้ สื่อการเรียนจะเป็นประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนก็ต่อเมื่อผู้สอนรู้จัก เลือกและนำมาใช้ได้เหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งกรมวิชาการได้เสนอแนะเกณฑ์ในการเลือก ใช้สื่อการเรียนดังนี้

1. ครูผู้สอนควรคำนึงถึงสื่อการเรียนที่จะนำมาใช้นั้นให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่จะสอนให้เกิด ความคิดรวบยอดผิด ๆ ได้
2. ในด้านเนื้อหาของสื่อการเรียน ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงคุณภาพทางการเรียนรู้ เป็นสำคัญ

3. สื่อการเรียนที่นำมาใช้นั้นต้องเหมาะสมกับอายุ สติปัญญา และประสบการณ์ของผู้เรียน
4. ผู้สอนควรตระหนักถึงผู้ช่วยอยู่เสมอ เพราะสื่อการเรียนผู้เรียนควรจะใช้มากกว่าผู้สอน
5. ผู้สอนควรศึกษาคุณสมบัติประกอบการสอนก่อน เพราะคู่มือจะบอกเนื้อหาโดยย่อไว้สำหรับช่วยผู้สอน
6. ต้องคำนึงถึงสื่อการเรียนที่จะนำมาใช้นั้นจะช่วยส่งเสริมให้เกิดความคิดวิพากษ์วิจารณ์ และก่อให้เกิดกิจกรรมร่วมกันในการเรียนการสอน
7. ต้องคำนึงอยู่เสมอว่าสื่อการเรียนนั้น จะช่วยสร้างปัญหาหรือแก้ปัญหาอย่างไร อย่างหนึ่งหรือไม่
8. ต้องรู้จักวิธีเก็บรักษาสื่อการเรียนต่าง ๆ ให้อยู่ในสภาพดีและใช้ได้นานที่สุด

สื่อการเรียนมีความสำคัญมากต่อการเรียนการสอน เพราะช่วยให้เด็กเรียนสนใจและตั้งใจเรียน ช่วยให้เด็กเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดี เกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้องจนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ในชีวิตจริง ดังนั้นผู้บริหารการศึกษา สถานศึกษา และหน่วยงานที่รับผิดชอบจึงควรให้ความสนใจในเรื่องนี้ โดยการสนับสนุนให้โรงเรียนต่าง ๆ มีสื่อการเรียนที่จำเป็นอย่างพอเพียง จัดบริการด้านสื่อการเรียน นิเทศติดตามผลการใช้สื่อการเรียน และส่งเสริมให้ครูสามารถจัดหาหรือผลิตสื่อการเรียนและนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนให้เกิดประโยชน์คุ้มค่ามากที่สุด

(สรุปได้ว่าการสอนตามหลักสูตรใหม่จะมีประสิทธิภาพเพียงไรขึ้นอยู่กับตัวครู หากครูได้มีโอกาสเตรียมตัวล่วงหน้า ได้ศึกษา ทำความเข้าใจหลักสูตร แผนการสอน วิธีสอนหลักสูตรต่าง ๆ รู้จักเลือกใช้กิจกรรมและสื่อการเรียนที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถ ความสนใจของผู้เรียน ตลอดจนเนื้อหาและวัตถุประสงค์ การสอนนั้นก็จะเป็นการบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

เอกสารหลักสูตรและสื่อการเรียน

ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีเอกสารหลักสูตรและสื่อการเรียนที่ต้องใช้ประกอบการเรียนการสอนดังนี้

1. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ก่อนทำการสอนควรจะต้องศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์ ความถนัด ความถนัด และเนื้อหาที่จะต้องสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้เข้าใจ

2. คู่มือการสอน เป็นเอกสารที่ต้องใช้ ประกอบการสอนตลอดเวลา เพราะเป็นรายละเอียดที่ขยายหลักสูตรเพื่อให้สามารถนำมาปฏิบัติได้ และเป็นรายละเอียดของการสอนภาษาไทยซึ่งกล่าวถึง จุดประสงค์ ความถนัด ความถนัด ของแต่ละเนื้อหาตลอดจนกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียน และการประเมินผล

สำหรับสื่อการเรียนการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เนื้อหาของคู่มือแบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นการเตรียมความพร้อม ใช้เวลา 50 ชั่วโมง หรือ 150 คาบ มี 18 ตอนหลังเป็นคู่มือการสอนที่ใช้ควบคู่กับการสอนหนังสือเรียนบทต่อบท

3. แบบฝึกการเขียนอักษรไทย เป็นสมุดฝึกคัดลายมือ และฝึกเขียนอักษรไทย ซึ่งจะต้องใช้เอกสารในระยะเตรียมความพร้อมตั้งแต่แผนที่ 6 จนถึงเรื่อง การเตรียมความพร้อมในแผนที่ 18

4. หนังสือเรียนภาษาไทย เป็นสื่อการเรียนที่ใช้ฝึกทักษะการอ่านมี 2 เล่ม แต่ละเล่มมี 20 บท เริ่มด้วยเล่มที่ 1 สอนหนังสือเรียนบทที่ 1 ควบคู่กับคู่มือการสอนบทที่ 1 เรื่อยไปจนจบเล่มที่ 1 จบที่ 22 จึงสอนเล่มที่ 2 เริ่มด้วยบทที่ 23 สอนควบคู่กับคู่มือการสอนบทที่ 23 เรื่อยไปจนจบ

5. แบบฝึกหัดภาษาไทย เป็นเอกสารให้นักเรียนได้ฝึกฝนการเขียนและการใช้ภาษาไทยให้มีความถูกต้อง คล่องแคล่วและชำนาญขึ้น เมื่อนักเรียนเรียนหนังสือเรียนจบบทหนึ่ง ๆ นักเรียนจะต้องทำแบบฝึกหัดนั้น ๆ เพราะแบบฝึกหัด นอกจากจะฝึกฝนทักษะการเขียนแล้วยังเป็นการเชื่อมโยงการเรียนภาษากับการใช้ภาษาในชีวิตของนักเรียนด้วย

6. หนังสือส่งเสริมการอ่าน และหนังสืออ่านเพิ่มเติม (หนังสือเสริมประสบการณ์) เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องให้นักเรียนได้อ่านด้วย เพราะเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา ของนักเรียนให้กว้างขวางขึ้น ครูจะต้องจัดหาหนังสือส่งเสริมการอ่านหรือหนังสืออ่านเพิ่มเติม ที่ตรงกับจุดประสงค์ และเหมาะแก่วัยให้นักเรียนอ่านด้วย

ก. หนังสือส่งเสริมการอ่าน ที่กรมวิชาการจัดทำไว้ให้สำหรับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 คือ

- (1) เจ้าโต
- (2) ยายองนามี
- (3) เทียวกลาคนักและวันปีใหม่
- (4) หนังสือฝึกหัดอ่านภาษาไทยเล่ม 1 ชุดสระ พยัญชนะ
- (5) หนังสือฝึกหัดอ่านภาษาไทยเล่ม 2 ชุดสัทอักษรรวม ๆ
- (6) หนังสือฝึกหัดอ่านภาษาไทยเล่ม 3 ชุดดอกไม้และผัก

ข. หนังสือที่คณะกรรมการพัฒนาหนังสือ กระทรวงศึกษาธิการ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 4 เช่น

- (1) โยชอชา ผู้แต่ง กรรณิการ์ สัจกุล ผู้เขียนภาพ วีระ สัจกุล สำนักพิมพ์บรรณกิจเทรดดิ้ง
- (2) ฉันทอศน์ไม้ ผู้แต่ง ไมตรี ลิมปชาติ ผู้วาดภาพ เรวัต มณี สำนักพิมพ์หนอง (รางวัลชมเชย พ.ศ. 2521)
- (3) เด็กชายกมลเทียวบ้านทุ่ง ผู้แต่ง วานิช จรุงกิจอนันต์ ผู้วาดภาพ อรุณ วัชรสวัสดิ์ สำนักพิมพ์ดวงกมล (รางวัลชมเชย พ.ศ. 2521)
- (4) กล้วย ผู้แต่ง วนิดา จิตพจน์ ผู้เขียนภาพ นายสุพันธ์ กรสวัสดิ์ องค์การคานาสุสภา จักรพันธ์ (รางวัลชมเชย พ.ศ. 2522)
- (5) แก่น้อยหาเพื่อน ผู้แต่ง กิตยาวิดี บุญซื่อ ผู้เขียนภาพ นายเฉลิม อักทะฟู บริษัทสำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด (รางวัลชมเชย พ.ศ. 2522)

(6) เขียวสิงโต ผู้แต่ง วาณิช จรุงกิจอนันต์ ผู้เขียนภาพ อรุณ
วีรสวัสดิ์ สำนักพิมพ์ดวงกมล (รางวัลชมเชย พ.ศ. 2522)

ก. หนังสือที่ได้รับตราปีเด็กสากล ให้ครูผู้สอนเลือกพิจารณาเองว่า ควรจัด
หาหนังสือเล่มใดมาให้นักเรียนในระดับชั้น ป. 1 อ่าน

- (1) น้อยหน่าเด็กดี ผู้แต่ง นพภา สมพันธ์ สำนักพิมพ์บรรณกิจ
- (2) หนูนับเป็นแล้ว ผู้แต่ง เพรวพรรณ สนิธฐา สำนักพิมพ์รวมสาส์น
- (3) นกมาจากไหน ผู้แต่ง วาสนา ฉายาพันธ์ สำนักพิมพ์พระสาส์น
- (4) กระต่ายเจ้าโง่โง่ ผู้แต่ง เพ็ญศรี เกียรติ วาภาพโดย

ยอดชาย อิทธิวิบูลย์ สำนักพิมพ์บำรุงสาส์น

ฯลฯ

การวัดผลและประเมินผลการศึกษา

ความสำคัญของการวัดผลและประเมินผล

การจัดการศึกษาสำหรับเยาวชนซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคต หลักสูตรได้
กำหนดคุณสมบัติที่ต้องการไว้ และเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องจัดการเรียนการสอนโดยหาวิธี
ต่าง ๆ ที่จะให้นักเรียนเหล่านั้นได้รับความรู้และมีประสบการณ์ ให้เป็นไปตามจุดหมายของ
หลักสูตร ซึ่งเมื่อสอนไปถึงระยะหนึ่งครูผู้สอนก็จะใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ทราบผลการเรียน
การสอนที่ดำเนินไปนั้น นักเรียนบรรลุผลเพียงใด โดย "การวัดผล" แล้วเอาผลที่ได้จาก
การวัดมาลงสรุปว่าได้ผลมากน้อยเพียงใด นักเรียนเก่งอ่อนอะไร หรือได้ - ตกกี่คน เป็น
การประเมินผล ดังนั้นกระบวนการเรียนการสอนกับการวัดผลต้องสัมพันธ์กัน จึงจะทำให้การ
ศึกษาได้ผลตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้

ในเรื่องของการประเมินผลจะต้องมีการวัดมาก่อน สำหรับความหมายของการวัดนั้น
มีแก่การศึกษาได้ให้คำนิยามไว้ดังนี้

กมล สุตประเสริฐ (กมล สุตประเสริฐ 2527 : 6) ได้กล่าวว่า การวัด คือ กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้เรียน อาจทำได้หลายวิธี เช่น การสังเกต การตรวจผลงาน การสัมภาษณ์

รอส (Ross, 1954 : 8) ให้ความหมายของการวัดคือ การกำหนดค่าที่เป็นตัวเลขเพื่อแทนคุณสมบัติของวัตถุ สิ่งของหรืออื่น ๆ ตามกฎเกณฑ์ของคุณสมบัติเหล่านั้น

ลิ้น (Lien, 1971 : 6) กล่าวว่า การวัดคือ การเก็บ รวบรวมข้อมูลทั้งที่เป็นปรนัยและอัตนัย เพื่อทำการวิเคราะห์และตีความหมาย

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2525 : 78 - 80) กล่าวถึงการประเมินผลตามจุดประสงค์ที่กำหนด ควรดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาและทำความเข้าใจกับรายละเอียดของแต่ละจุดประสงค์
2. เลือกเครื่องมือ หรือวิธีวัดให้เหมาะสมกับพฤติกรรมหรือจุดประสงค์แต่ละข้อ
3. สร้างเครื่องมือวัด ใช้เครื่องมือและวิธีวัดหลาย ๆ อย่าง เพื่อให้ทราบผลที่

เป็นความจริงมากที่สุด ดังต่อไปนี้

3.1 การสังเกต ใช้วิธีสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนแล้วบันทึกไว้เป็นรายบุคคลสิ่งนี้อาจทราบผลจากการสังเกต เช่น หาทางในการถาม - ตอบ น้ำเสียงในการพูด ความสนใจ ความตั้งใจในการเรียน ความคิด ปฏิภาณ การออกเสียงถูกต้องชัดเจน มารยาทในการพูดการฟัง เป็นต้น

3.2 การซักถามหรือสัมภาษณ์ อาจใช้รวมกับการสังเกตเป็นการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถหรือการปฏิบัติได้ดี ความคิดเห็น ความรู้สึก เป็นต้น

3.3 การปฏิบัติและการตรวจผลงาน อาจใช้รวมกับการสังเกตและการซักถามการตรวจผลงานทุกชั้นก่อนช่วยให้รู้จุดบกพร่องและช่วยให้เลือกแนะนำ สิ่งที่จะใช้วัดในการตรวจผลงาน ได้แก่ การเขียนเรียงความ บันทึกเรื่องราวต่าง ๆ รายงาน บันทึกความก้าวหน้าในการอ่านและการทำแบบฝึกหัด เป็นต้น

3.4 การทดสอบข้อเขียน อาจใช้ควบคู่กับการสัมภาษณ์ การสังเกตหรือการตรวจผลงานก็ได้ ซึ่งในระดับชั้นประถมปีที่หนึ่งและสองนักเรียนยังอ่านไม่เก่งนัก อาจได้ข้อมูลที่ไม่น่าเป็นจริง จึงควรใช้เป็นบางครั้งเฉพาะปลายภาคหรือปลายปี

ซึ่งอาจสรุปได้ว่า การวัดผล หมายถึงการใช้เครื่องมือต่าง ๆ เช่น การสังเกต การตรวจงาน การสอบถาม การใช้ข้อสอบ เก็บรวบรวมข้อมูลมากำหนดเป็นคะแนนมาก น้อยลดหลั่นกันตามลำดับความสามารถ

ประโยชน์ของการวัดผลการศึกษา

วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2520 : 6) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการวัดผลการศึกษาไว้ดังนี้

1. ทำให้สถานการณ์ในการเรียนการสอน เหมาะสมกับความต้องการความสามารถของเด็กแต่ละคน

2. ช่วยกระตุ้นและนำทางให้เกิดประสบการณ์แห่งการเรียนรู้

3. ช่วยพัฒนาทักษะและความสามารถต่าง ๆ ของเด็ก

4. ช่วยให้ครูอาจารย์รู้จักเลือกจุดมุ่งหมายในการสอนถูกหลักการ

5. ครูอาจารย์สามารถเลือกเนื้อหา ประสบการณ์แห่งการเรียนรู้ และกระบวนการในการสอนได้ดังนี้

6. ช่วยในการจัดระเบียบประสบการณ์แห่งการเรียนรู้

7. ช่วยในการนิเทศและบริหารการสอน

8. ช่วยค้นหาจุดเด่นจุดอ่อนของนักเรียนแต่ละคน

9. ช่วยให้ครูเข้าใจตัวเด็กดีขึ้น

10. ช่วยให้การทํานายของครูและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็ก มีความแม่นยำขึ้น

11. ช่วยในการพิจารณาปรับเด็กเข้าเรียนต่อในระดับต่าง ๆ

12. ช่วยในการปรับปรุงระบบการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

13. ช่วยในการจัดกลุ่มนักเรียน

ส่วนความหมายของการประเมินผลการศึกษา นั้น ก็ใ้แก่นักการศึกษาหลายคนได้ให้นิยามไว้ดังนี้

กรอนลันด์ (Gronlund. 1976 : 6) ให้ความหมายคำว่า การประเมินผล การศึกษาคือ กระบวนการพิจารณาที่ระบบเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนตามจุดประสงค์ของการสอน

ลิ้น (Lien. 1971 : 6) ก็ได้ให้ความหมายคำว่า การประเมินผลการศึกษา คือ การแปลผลเพื่อพิจารณาว่า นักเรียนมีความเจริญงอกงามตามจุดมุ่งหมายของการสอนเพียงไร

กมล สุตประเสริฐ (กมล สุตประเสริฐ 2527 : 6) ให้ความหมายคำว่า การประเมินผลการศึกษา คือ การนำเอาผลการวัดผลการพิจารณาตัดสินความสามารถโดยการ จัดอันดับ หรือกำหนดเป็นระดับคะแนน

สรุปได้ว่า การประเมินผล หมายถึง การนำผลของการวัดมาพิจารณาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานอย่างใดอย่างหนึ่ง และตัดสินออกมาว่าสูงกว่าเกณฑ์ ต่ำกว่าเกณฑ์ หรือ เก่ง อ่อน ปานกลาง เฉลียว เพียงใด

ประโยชน์ของการประเมินผลการศึกษา

วลีขี บรรจง (วลีขี บรรจง 2516 : 235 - 236) กล่าวถึงประโยชน์ของการประเมินผลการศึกษาไว้ดังนี้

1. ให้ประโยชน์ในด้านการรายงานความก้าวหน้าของนักเรียนแก่ผู้ปกครองเป็นการบอกให้ทราบว่าเด็กคนใดอ่อน คนใดเก่ง ใครสอบได้ สอบตก ทำให้ครูสามารถที่จะช่วยปรับปรุงแก้ไขให้เด็กเรียนได้ดีขึ้นทั้งในลักษณะเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม
2. ให้ประโยชน์ในด้านการแนะแนว และการให้คำปรึกษาแก่เด็ก เช่น การเรียน การทำงาน การแก้ปัญหาส่วนตัว การปรับตัวเข้ากับสังคม
3. ให้ประโยชน์ในด้านการบริหารโรงเรียน ช่วยให้นักบริหาร ครู สามารถกำหนดเนื้อหาวิชา กำหนดวิธีปรับปรุงการเรียนการสอน และช่วยให้ทราบว่า ความมุ่งหมายของโรงเรียนที่ตั้งไว้แล้วนั้น สำเร็จไปแล้วแค่ไหน การแก้ปัญหาในการจัดชั้นเรียน การแบ่งเด็กเป็นหมวดหมู่ อย่างไรจึงจะเหมาะสม เป็นต้น

คำที่ใช้พิจารณาถึงปริมาณและคุณภาพทางการเรียนการสอนและการศึกษานั้น
นอกจากคำว่า การวัดผลและการประเมินผล ก็ยังมีคำว่า การทดสอบ อีกคำหนึ่ง

คู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ
2525 : 1 - 182) ได้เสนอแนะวิธีการประเมินผลการฟัง การพูด การอ่าน และ
การเขียน หอสรุปไว้ดังนี้

การประเมินผลการฟัง

1. สังเกตจากการที่นักเรียนสามารถแยกเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยินว่าเป็นเสียงอะไร
2. สังเกตการเข้าใจและความรู้ที่นักเรียนมีต่อเสียงที่เกิดจากการแสดงอารมณ์ของ
ผู้อื่น หรือสัตว์บางชนิด

3. ตรวจสอบความเข้าใจในเรื่องที่ฟัง
4. สังเกตความสนใจรวมกิจกรรม และการปฏิบัติกิจกรรม
5. สังเกตมารยาทในการฟัง
6. สังเกตความสามารถในการฟังจับใจความสำคัญ
7. สังเกตการแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟัง
8. สังเกตการตอบคำถาม

การประเมินผลการพูด

การประเมินผลการพูดมีดังนี้ คือ

1. สังเกตการกล่าวพูด กล่าวแสดง
2. สังเกตความสนใจรวมกิจกรรม และความสนุกสนานในการปฏิบัติกิจกรรม
3. สังเกตการใช้ภาษาในการสนทนา การแสดงความคิดเห็น
4. การใช้ภาษาพูดกับบุคคลต่าง ๆ ในโอกาสต่าง ๆ
5. สังเกตการเล่นหาคำ เล่าเรื่องจากภาพ ประสพการณ์
6. ความถูกต้องในการตอบคำถาม
7. การออกเสียงพยัญชนะที่มีเสียงคู่ และคำที่เป็นปัญหาไต่ถาม

การประเมินผลการอ่าน

แผนการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้เสนอแนะแนวทางในการประเมินผลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการอ่านดังนี้

1. ภูมิผลจากการโยงภาพที่เหมือนกัน ต่างกัน
2. สังเกตจากการตอบภาพจากซ้ายไปขวาได้ถูกต้อง
3. ตรวจสอบความถูกต้องในการอ่าน
4. ถามเนื้อเรื่องและความเข้าใจในบทเรียน
5. สังเกตความสนใจในกิจกรรม

การประเมินผลการเขียน

1. สามารถบอก ชื่อภาพที่เหมือนกัน ต่างกัน ส่วนที่ขาดหายไปหรือเกินมา
2. รู้จักซ้าย - ขวา เช่น ตอบภาพจากซ้ายไปขวาได้ถูกต้อง
3. สังเกตหาทางในการนั่ง
4. สังเกตการจับดินสอ คินสอสี่ สีเขียน
5. การลากเส้นพื้นฐานตามที่กำหนดได้
6. สังเกตผลจากการปฏิบัติกิจกรรม
7. ตรวจสอบผลงานในแบบฝึกการเขียน
8. ตรวจสอบการเขียนคำในบทเรียน การคัดหรือยกรอง

3. งานวิจัยต่างประเทศ

ในต่างประเทศมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องภาษาไวต์นิง คือ

ดูเกอร์ (Duker. 1969 : 750) ได้ให้หลักเกณฑ์การสอนฟังสำหรับเด็กชั้นประถมศึกษา มีหลักเกณฑ์ 4 ประการ คือ

1. การฟังควรจะพิจารณาจากความพอใจของเด็กมากกว่าที่จะบังคับให้เด็กฟัง
2. กิจกรรมที่จัดในชั้นเรียนประจำวันควรหัดวางแผนอย่างดี เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของเด็กที่ฟัง และอย่าให้มากเกินไป

3. การฟังในชั้นเรียน ไม่ควรจำกัดให้เด็กฟังครูพูดแต่เพียงอย่างเดียว
4. การฟังในชั้นเรียน ควรมุ่งที่จะสนองความต้องการของเด็กมากกว่ามุ่งที่เนื้อหาเรื่อง

กรีนลีย์ (Greenleaf, 1969 : 1270) ได้ทำการศึกษาสาเหตุของการกล้ว

การพูด โดยใช้วิธีในการศึกษา 3 วิธี คือ

1. ตรวจสอบโดยผู้พูดเองเกี่ยวกับการกล้วการพูด
2. รายงานโดยผู้สังเกตในสถานการณ์ที่เหมาะสม
3. รายงานโดยแพทย์เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางกายของผู้พูดก่อนพูดขณะพูดและ

หลังการพูด

แคริธเธอร์ส (Caruthers, 1967 : 1978 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนของนักเรียนซึ่งสอนโดยครูที่มีประสบการณ์กับครูไม่มีประสบการณ์ ครูที่ได้รับการฝึกฝนมาเพื่อสอนวิทยาศาสตร์โดยเฉพาะ และครูที่ไม่ได้รับการฝึกฝนมา ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนจากครูที่ได้รับการฝึกฝนมาเพื่อสอนวิชาวิทยาศาสตร์และมีประสบการณ์มาก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด
2. นักเรียนที่สอนโดยครูที่ได้รับการฝึกฝนมาเพื่อสอนวิทยาศาสตร์ แต่มีประสบการณ์น้อย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรองลงมาเป็นอันดับ 2
3. นักเรียนที่สอนโดยครูที่ไม่ได้รับการฝึกฝนมาเพื่อสอนวิทยาศาสตร์ แต่มีประสบการณ์มาก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรองลงมาเป็นอันดับ 3
4. นักเรียนที่สอนโดยครูที่ไม่ได้รับการฝึกฝนมาเพื่อสอนวิทยาศาสตร์ และไม่มีประสบการณ์ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยที่สุด

จากงานวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีปัญหาในการสอนแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาตัวแปรทางด้านนี้ โดยตั้งสมมุติฐานว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันมีปัญหาในการสอนภาษาไทยแตกต่างกัน

การศึกษาชี้ให้เห็นว่าปัญหาเรื่องการกลัวการพูดเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับนักพูดซึ่งสามารถจะปรับปรุงได้โดยการฝึกฝน

ในด้านการสอบอ่าน โจนส์ (Jones. 1973 : 19) มีความเห็นว่า นักเทคโนโลยีการศึกษาจะต้องสามารถโยงทฤษฎีการเรียนรู้และการอ่านให้เป็นเทคโนโลยีในการสอบอ่าน โดยนำเอาสื่อและดนตรีในการสร้างวิธีการใหม่สำหรับการสอบอ่านในชั้นเด็กเล็ก และชั้นประถมศึกษา สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้จะมีลักษณะที่เด็กสามารถมองเห็นได้ กิจกรรมกิจกรรม จึงอาจจัดได้ในการเล่น เกมต่าง ๆ การร้องเพลง และการเรียนจากการอ่านอย่างกว้างขวาง ซีโรตา (Sirota. 1971 : 2320 - A) ศึกษาเรื่องการจัดโปรแกรมการอ่านหนังสือให้แก่นักเรียนว่า จะมีผลต่อประสิทธิภาพในการอ่านของนักเรียนหรือไม่ ผลปรากฏว่าโปรแกรมการอ่านที่จัดให้แก่นักเรียนในแต่ละวัน มีผลต่อประสิทธิภาพในการอ่านของนักเรียน กล่าวคือนักเรียนสนใจอ่านหนังสือมากขึ้น และอ่านได้มากขึ้น

วิลสัน (Wilson. 1963 : 371 - 375) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อภาษาเขียนของเด็กชั้น 3 พบว่า

1. ถ้าสอนให้เด็กเขียนตัวเขียนช้าลง จะช่วยเพิ่มความสามารถทางการเขียนของเด็กมากขึ้น
2. ระยะเวลาที่ใช้สอนแบบเรียนภาษามีอิทธิพลต่อความสามารถทางการเขียนของเด็กมากขึ้น
3. จำนวนของคำที่เขียนได้ มีความสัมพันธ์กับสติปัญญาของเด็ก เด็กที่มีสติปัญญาสูงจะเขียนได้มาก
4. อายุ กับความสามารถในการใช้ภาษา โดยทั่วไปแล้ว มีความสัมพันธ์กันในทางบวก

แซม (Sam. 1963 : 4624 - A) ได้ศึกษาพัฒนาการเกี่ยวกับการเขียน
ของนักเรียนเกรด 5 - 8 จำแนกตามเพศ ระดับชั้นเรียน และที่อยู่อาศัย โดยให้
นักเรียน 900 คน เขียนเรียงความแล้วตรวจให้คะแนน โดยพิจารณาเกี่ยวกับชนิดความยาว
และความซับซ้อนของประโยค ผลของการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า

1. พัฒนาการเกี่ยวกับการเขียนของนักเรียนแตกต่างกันเมื่อจำแนกตามระดับชั้น
2. นักเรียนสามารถใช้ประโยคและกลุ่มวลีที่มีความซับซ้อนมากขึ้นตามลำดับชั้นเรียน
3. นักเรียนที่มีที่อยู่อาศัยแตกต่างกัน มีพัฒนาการเกี่ยวกับการเขียนแตกต่างกันเล็กน้อย

นอย

4. ความสามารถในการเขียนของนักเรียนแตกต่างกันตามเพศ ระดับชั้นเรียน
และที่อยู่อาศัย

เบอร์นابی (Burnaby. 1979 : 3165 - A) ได้ศึกษาบทบาทของภาษาใน
การศึกษาสำหรับเด็กที่พำนักในออนตาริโอ ประเทศแคนาดา ซึ่งมีการใช้ภาษาถิ่นสองภาษา
โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาว่าควรจะให้ภาษาถิ่นเข้าไปในการศึกษาของเด็กที่มีภาษาถิ่นใช้
หรือไม่ เพื่อช่วยพัฒนาสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและรักษาเอกลักษณ์ของชาวพื้นเมืองไว้ ซึ่ง
จากการศึกษาพบว่า ประชาชนที่ใช้ภาษาอังกฤษได้มีแนวโน้มที่จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ดีกว่า
รวมทั้งมีรายได้ดีกว่า ทั้งยังมีการเพิ่มภาษาถิ่นเข้าไปในโรงเรียนจึงน่าจะช่วยให้ส่งเสริมความ
สัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนและส่งเสริมฐานะทางเศรษฐกิจอีกด้วย ซึ่งผู้มีความรู้ทั้งสอง
ภาษามีโอกาสมากกว่าผู้พูดภาษาเดียว

จะเห็นได้ว่าการใช้ภาษากลางในการสื่อสารมีความสำคัญไม่น้อยในการดำรงชีวิตใน
สังคมของชนส่วนใหญ่ ซึ่งการเรียนภาษาที่สองนี้องค์ประกอบทางจิตวิทยาสังคมที่จะส่งผล
ในการเรียนได้ดี ดังเช่นผลการศึกษาของ พรอดเจอร์ (Prodger. 1979 : 718 - A)
ซึ่งได้ศึกษาถึงองค์ประกอบทางจิตวิทยาสังคมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สองทางด้านทัศนคติ
และแรงจูงใจ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะจัดและประเมินระดับขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียน

ภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่เรียนภาษาเยอรมัน สเปน ฝรั่งเศส เป็นภาษาที่สอง จำนวน 45 คน และครูผู้สอน จำนวน 44 คน ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สองที่สำคัญคือ แรงจูงใจ และทัศนคติที่ยอมรับจะเรียน

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ครูมีบทบาทสำคัญในการให้แรงจูงใจและสร้างทัศนคติที่ดีให้กับเด็กในการเรียนภาษาที่สองเป็นอย่างมาก ซึ่งจะส่งผลถึงความสำเร็จและความล้มเหลวของการเรียนของเด็ก ดังนั้นถ้าหากเด็กมีปัญหาในการเรียนและครูมีปัญหในการสอนก็อาจสร้างทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนจึงเป็นเรื่องที่ครูจะต้องระมัดระวังเป็นอย่างมาก

การจัดโปรแกรมการเรียนสองภาษาในโรงเรียนเป็นทางหนึ่งในการแก้ไขปัญห การเรียนของเด็กที่ใช้ภาษาแม่ ซึ่ง ฮวง (Huang, 1980 : 3925 - 4) ได้ศึกษา ทัศนคติของครูและผู้ปกครองของโรงเรียนที่จัดโปรแกรมสองภาษาพบว่า ครูและผู้ปกครองมี ความเห็นว่าการจัดโปรแกรมดังกล่าวในโรงเรียนช่วยให้เด็กเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนมาก ขึ้น มีรายงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าการจัดโปรแกรมสองภาษาในโรงเรียนจะส่งผลให้นักเรียน มีความสามารถในการอ่านดีกว่า เช่น โลเปซ (Lopez, 1980 : 1996 - 4) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของเด็กอเมริกันเชื้อสายเม็กซิกันเปรียบเทียบกับเด็ก เชื้อสายแองโกล เมื่อเปรียบเทียบเด็กเชื้อสายเม็กซิกันด้วยกันระหว่างผู้ที่เรียนโปรแกรม ปกติกับผู้ที่เรียนตามโปรแกรมสองภาษาพบว่า เด็กที่เรียนตามโปรแกรมสองภาษามีผลสัมฤทธิ์ ในการอ่านดีกว่าพวกที่เรียนตามโปรแกรมปกติ แต่เมื่อเปรียบเทียบเด็กเชื้อสายแองโกลด้วยกัน ปรากฏว่าเด็กที่เรียนตามโปรแกรมปกติกลับมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านดีกว่าพวกที่เรียนสองภาษา เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผสมพวกที่เรียน โปรแกรมสองภาษาจะมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านดี กว่าพวกที่เรียนตามโปรแกรมปกติ

จึงอาจสรุปว่าการจัดโปรแกรมสองภาษาในระดับประถมศึกษาเด็กที่เรียนตามโปรแกรม สองภาษามีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านดีกว่าพวกที่เรียนตามโปรแกรมปกติ แต่เมื่อผ่าน ขึ้นไปในระดับที่สูงขึ้น ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของเด็กจะไม่แตกต่างกัน ดังเช่นผลการศึกษาของ

คูเรียล (Curriel, 1979 : 1317 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบระดับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กอเมริกันเชื้อสายเม็กซิกันซึ่งเรียนในเกรดเจ็ด โดยกลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่เรียนตามโปรแกรมสองภาษามาปีหรือมากกว่า ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนภาษาเดียวตามโปรแกรมปกติ ตัวแปรอิสระคือระยะเวลาที่ได้รับการสอนแตกต่างกัน ตัวแปรตามคือ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านในเกรดหกและเกรดเจ็ด ผลการศึกษาพบว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนจากการอ่านระยะเวลาที่ศึกษาในโปรแกรมสองภาษาในโรงเรียนประถมศึกษาไม่ว่า 1 - 3 ปี หรือสี่ปีไม่แตกต่างกัน ในขณะที่กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษภาษาเดียวในระยะเวลาหกปีหรือมากกว่าได้คะแนนสูงกว่าพวกที่เรียนโปรแกรมสองภาษาในด้านการอ่านทักษะการใช้ภาษาและคำศัพท์

ส่วนในด้านการเรียนรู้ภาษาของเด็กนั้น พาสท์ (Past, 1976 : 7586 - A) ได้ศึกษาการสอนสองภาษาแก่เด็กตั้งแต่วัยสามขวบ เป็นการศึกษาระยะยาวโดยให้เด็กใช้ภาษาแม่กับบิดามารดา และให้เด็กเรียนภาษาที่สองกับกิจกรรมที่จัดให้เรียนจากโทรทัศน์และเล่นกับเด็กที่พูดภาษาสเปนสองครั้งต่อสัปดาห์ และวัดผลเมื่อเด็กอายุได้ห้าขวบ ผลการศึกษาพบว่า เด็กสามารถที่จะเรียนสองภาษาได้ในเวลาเดียวกันทั้งการพูด และการอ่าน ซึ่งจากการทดสอบเมื่อเข้าโรงเรียนเด็กมีความสามารถอยู่ในเกรดสองเช่นเดียวกัน ออกัสต์ (August, 1982 : 98 - A) ได้ศึกษาการสอนภาษาที่สองแก่เด็กที่มีอายุระหว่าง 6 - 10 ปี โดยการทดลองใช้กิจกรรมการเล่นเป็นคู่ระหว่างเด็กด้วยกัน ผลการศึกษาพบว่า เด็กจะมีพัฒนาการทางภาษาคิดขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้รับการจัดกระทำ

ผลการวิจัยของพาสท์ (Past, 1976 : 7586 - A) และออกัสต์ (August, 1982 : 98 - A) เป็นทางหนึ่งในการแก้ไขปัญหาคือการเรียนการสอนของเด็กและครูในโรงเรียนที่แก้ปัญหาในการเรียนภาษา โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกห้องเรียนให้เด็กได้มีโอกาสปะทะสังสรรค์กันด้วยภาษาที่จะต้องให้เด็กได้สัมผัสกับภาษาในชั้นครูจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขปัญหาคือการเรียนภาษาที่สองแก่เด็ก ซึ่งปัญหาต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอนที่ครูพบจะเป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงวิธีการสอนให้ประสิทธิภาพต่อไป

4. งานวิจัยภายในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขา โดยตรงมีไม่มากนักแต่ลักษณะของงานวิจัยโดยทั่วไปมีลักษณะเหมือนกันคือ ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทย โดยมีทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 และหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จึงพอจะยกมาอ้างอิงได้ดังนี้

ในปี พ.ศ. 2513 พรอมพรรณ เสนาพิทักษ์ (พรอมพรรณ เสนาพิทักษ์ 2513 : 85) ได้เปรียบเทียบสมรรถภาพทางสมองระหว่างนักเรียนชาวเขากับนักเรียนพื้นราบชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 293 คนในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน จังหวัดเชียงราย และโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่หมอน จังหวัดกาญจนบุรี ผลการวิจัยพบว่า สมรรถภาพทางสมองของนักเรียนพื้นราบและนักเรียนชาวเขาไม่แตกต่างกัน

ในปี พ.ศ. 2514 ทวีศักดิ์ ญาตประทีป (ทวีศักดิ์ ญาตประทีป 2514 : 84 - 85) ได้ศึกษาการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดราชบุรี ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรไม่เหมาะสมกับการใช้ภาษาไทยในท้องถิ่น เพราะหลักสูตรกล่าวไว้เป็นกลาง ๆ การทำแผนการสอนจึงต้องดัดแปลงให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น ปัญหาทางด้านตัวนักเรียนก็คือ หนึ่งความรู้ของนักเรียนแตกต่างกันมาก จำนวนนักเรียนในชั้นมีมากเกินไป และความสนใจในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนมีน้อย ส่วนปัญหาเกี่ยวกับตัวครูพบว่าครูไม่มีเวลาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและขาดความรู้เกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือในการวัดผลประเมินผลเนื่องจากขาดแคลนหนังสือเกี่ยวกับการวัดผล

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความผิดในการใช้หลักสูตร

หลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้การศึกษาของรัฐสัมฤทธิ์ผล ดังที่ สุมิตร ฤๅณบุตร (สุมิตร ฤๅณบุตร 2518 : 2) ได้กล่าวถึงหลักสูตรว่า หลักสูตรหมายถึง โครงการให้ การศึกษาเพื่อให้นักเรียน ใฝ่ความรู้ความสามารถสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษา ที่กำหนดไว้ ฉะนั้นหลักสูตรถือว่าเป็นผู้กำหนดจุดมุ่งหมายปลายทางของการศึกษาเล่าเรียน

ชวาล แพทย์กุล (ชวาล แพทย์กุล 2516 : 17) กล่าวว่าภาระที่จะทราบว่าการหลักสูตรมีผล สัมฤทธิ์ความความมุ่งหมายหรือมีข้อบกพร่องอย่างไร จะต้องมีการประเมินผล ดังที่กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2511 : 11) ได้กำหนดแนวการประเมินผลหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรจะดีหรือไม่ จะต้องดูผลจากการใช้ของหลักสูตรว่าเกิดขึ้นแก่เด็กผู้เรียนเป็นจำนวนเท่าไร และ แก้วตา ณะวรรธ (แก้วตา ณะวรรธ 2521 : 89 - 94) ให้ความเห็นว่า การประเมิน หลักสูตรสามารถประเมินได้จาก ผลผลิตของหลักสูตร ข้อคิดเห็นและปัญหาจากผู้ไปและข้อคิดเห็น จากสังคม นอกจากนี้ พจน์ สะเพียรชัย (พจน์ สะเพียรชัย 2517 : 106) กล่าวถึง ขอบเขตการประเมินผลหลักสูตรว่าจะต้องพิจารณาโครงสร้างเกี่ยวกับความมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา การเรียนการสอน การประเมินผล และการบริหารบริการหลักสูตร ทั้งยังสอดคล้องกับ ความคิดของ ทาบา (Taba, 1967 : 326) ว่า การประเมินหลักสูตรควรคำนึงถึง องค์ประกอบ 4 อย่างของหลักสูตร คือ จุดมุ่งหมาย รายละเอียดของเนื้อหาวิชา การจัด กิจกรรมและประสบการณ์ในการเรียนการสอน และการประเมินผล

ดังนั้นการประเมินผลการใช้หลักสูตรควรคำนึงถึงองค์ประกอบทั้ง 4 ว่า จุดมุ่งหมาย รายละเอียดของเนื้อหาวิชา การจัดกิจกรรมและประสบการณ์ในการเรียนการสอน และ การประเมินผล องค์ประกอบดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันหรือจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้สอดคล้อง กรอบคุณประโยชน์ในการจัดการศึกษาหรือไม่ เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนเพียงใด เนื้อหาวิชาและกิจกรรมสัมพันธ์สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและเหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียน อย่างไร การนำหลักสูตรไปใช้ทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ตามเนื้อหา และจุดมุ่งหมายไว้ เพียงใด การวัดผลตรงตามจุดมุ่งหมายและครอบคลุมเนื้อหาประสบการณ์ที่ให้แก่ผู้เรียนหรือไม่ แต่ละส่วนจะแสดงถึงประสิทธิภาพของโครงสร้างของหลักสูตรใด

งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

ในปี พ.ศ. 2519 ซึ่งเป็นปีที่กำลังทดลองใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับร่างครั้งที่ 1) วิเชียร เทียมเมือง (วิเชียร เทียมเมือง 2521 : 139 - 157) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า

ครูส่วนมากเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรพอสมควร และมีความคิดเห็นว่าจุดมุ่งหมายของหลักสูตรชัดเจนและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนพอสมควร และมีความคิดเห็นว่าจุดมุ่งหมายของหลักสูตร แผนการสอนชัดเจนและมีส่วนช่วยในการเตรียมการสอนแต่คงต้องเปลี่ยนแปลงเนื้อหาในแผนการสอนจริงศึกษา ทนตรีและนาฏศิลป์ อัตราเวลาเรียนควรเพิ่มในกลุ่มทักษะ

ศรีสมร สอนเจริญ (ศรีสมร สอนเจริญ 2524 : 62 - 67) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย พบว่าครูผู้สอนไม่สามารถปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ซึ่งกำหนดความมุ่งหมายไว้สูงและเนื้อหาที่ยากเกินไป โครงการสอนที่ใช้อยู่ก็ไม่สัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ประกอบกับเนื้อหาที่กำหนดไว้นั้นมากเกินไปทำให้สอนไม่ทันกำหนดเวลาและขาดความสมบูรณ์ในตัวเองจนครูต้องเสียเวลาไปศึกษาเพิ่มเติม ทางด้านการสอนนั้นพบปัญหาต้องปรับกิจกรรมการสอนแต่ละบทเรียนให้สัมพันธ์กับความแตกต่างของนักเรียนในห้องเรียนเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูด พบว่าครูขาดสื่อการสอน คู่มือครู และเทคนิคในการสอน ส่วนตัวนักเรียนก็ไม่คล่องแคล่ว ด้านการเขียนพบปัญหาการเขียนสะกดผิด ไม่สามารถเขียนเชิงสร้างสรรค์และแสดงความคิดเห็นได้

นวลพรรณ จันทนาคร (นวลพรรณ จันทนาคร 2524 : 131) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของครูในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 200 คน ใน 102 โรงเรียน พบปัญหาด้านหลักสูตรและวัสดุหลักสูตร คือครูไม่สามารถสอนทันตามกำหนดเวลาในหลักสูตร ส่วนปัญหาด้านแผนการสอนภาษาไทย พบว่า ครูไม่มีเวลาเพียงพอในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนมีปัญหาในการสร้างและจัดหาสื่อตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอนมาก รวมทั้งไม่มีเวลาจัดสื่อการสอนด้วย

กิติ คุงเห็น (กิติ คุงเห็น 2525 : 65 - 69) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นสามภาษาในจังหวัดสุรินทร์ อันได้แก่ ภาษาลาว เขมร และส่วย โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 32 โรงเรียน ในหกอำเภอ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนทั้งสามภาษาในโรงเรียนที่ใช้สื่อการสอนไม่แตกต่างกัน แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของเด็กทั้งสามภาษาในโรงเรียนที่ใช้สื่อต่างระดับกันแตกต่างกัน

โกศล ศรีมัน (โกศล ศรีมัน 2527 : 100 - 106) ได้ทำการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการศึกษาในโรงเรียนชาวเขาที่สังกัดองค์การส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างในครั้งนั้นจำนวน 70 คน แบ่งเป็นผู้บริหารการศึกษา จำนวน 25 คน และแบ่งเป็นครูใหญ่ จำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า สภาพโรงเรียนชาวเขาคงอยู่ทางไกล และอยู่ในห้วงดินถล่ม การติดต่อสื่อสารและการคมนาคม ประชาชนให้ความร่วมมือน้อย อาคารเรียนค่อนข้างเลื้อยเพื่อ แตะถ้ำสัตว์ คุรุภัณฑ์ และอาคารที่จำเป็นบางอย่าง เช่น โต๊ะครู ส้วม ฯลฯ มีครูที่เป็นชาวเขาน้อยส่วนมากมาจากถิ่นอื่น การปฏิบัติงานของครูอยู่ในเกณฑ์ต่ำ (ต่ำกว่าร้อยละ 50) ครูขาดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน รู้สึกสับสนในการปฏิบัติงานคำสั่งและขอเสนอแนะที่ได้จากหลายฝ่าย ขาดการพัฒนากุศลกร การจัดสรรงบประมาณไม่สอดคล้องกับความต้องการและความจำเป็นของโรงเรียน ครอบครัวยาวเขายากจนไม่สนับสนุนการศึกษาของบุตรหลาน ฐานะทางการเงินของครูไม่มั่นคง นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาของนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการเรียนการสอน ซึ่งทำให้เป็นปัญหาในการจัดการเรียนการสอน

ประสงค์ ราชสุข และคนอื่น ๆ (ประสงค์ ราชสุข และคนอื่น ๆ 2525 : 76 - 83) ได้ศึกษาปัญหาและวิธีการแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ โดยใช้กลุ่มประชากรเป็นประเภทที่ 1 ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ในจังหวัดกาญจนบุรี ตาก เชียงใหม่ และเชียงราย จำนวน 214 คน และครูทุกคนของโรงเรียนดังกล่าว ในปีการศึกษา 2521 - 2522 ผลการศึกษาพบว่า เด็กชาวเขาทุกคนมีปัญหาการพูดไม่ชัด ได้แก่ เสียงพยัญชนะ ร ข ส เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล และเสียงพยัญชนะตัวสะกด ง น

ม ก ค บ เสียงสระ ไก่ แก่ อา แอ อี้ เอื้อ อัว ออ เอื่อยะ เอื้อะ และเสียงวรรณยุกต์จัตวา

ส่วนสุไร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่นๆ (สุไร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่นๆ 2524 : 65 - 73) ได้ศึกษาปัญหาของเด็กภาคเหนือในการเรียนภาษาไทยกลางของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 คน ในอำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ และอำเภอเกาะกา จังหวัดลำปาง จากการทดสอบและสัมภาษณ์พบว่า ในการสอนครูต้องใช้ภาษาถิ่นอธิบายความหมายของคำศัพท์เนื่องจากนักเรียนฟังคำอธิบายภาษาไทยกลางไม่เข้าใจ สำหรับตัวนักเรียนมีจำนวนคำไม่พอที่นักเรียนอ่านแล้วไม่เข้าใจ ในการพูดและการออกเสียงมักออกเสียงสระและพยัญชนะเสียงภาษาไทยกลางไม่ได้ เช่น เกรื่องบิน เป็น เกียงบิน เสียงพยัญชนะที่มีปัญหามาก คือ เสียงก่ียว ออกเสียง ร เป็น ล และเสียงพยัญชนะประสมออกเสียง /ปล/ เป็น /ป/ และ /กล/ เป็น /ก/ สระเสียงก่ียวที่เป็นปัญหาคือออกเสียง /เ-/ เป็น /เ-ย/ และเสียงสระประสมออกเสียง /เ-ย/ เป็น /เ-/ ทางด้านการเขียนมักใช้สำนวนในภาษาเหนือเขียน

สุรสิทธิ์ เอี่ยมสอาด (สุรสิทธิ์ เอี่ยมสอาด 2527 : 51 - 54) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในคำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างนักเรียนที่เรียนภาษาไทยเพียงภาษาเดียวกับนักเรียนที่เรียนทั้งภาษาไทยและภาษาอาหรับในโรงเรียนเขตชานเมือง สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 160 คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนที่เรียนภาษาไทยเพียงภาษาเดียวจำนวน 80 คน นักเรียนที่เรียนทั้งภาษาไทยและภาษาอาหรับจำนวน 80 คน และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนภาษาไทยเพียงภาษาเดียวมีความเข้าใจศัพท์ภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่เรียนภาษาไทยและภาษาอาหรับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

จากการศึกษาหนังสือ เอกสาร วารสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้เปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับผู้เรียนในสถานการณ์ปัจจุบันดีขึ้น แต่การนำหลักสูตรไปใช้ในจังหวัดต่าง ๆ ยังประสบปัญหาหลายประการ โดยเฉพาะโรงเรียนประถมศึกษาชาวเขา และมีหลายด้านที่ควรได้รับการปรับปรุง

เพื่อให้การนำหลักสูตร ไปใช้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้วิจัยสนใจในการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย
 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และมีความเห็นว่าผลการประมวลปัญหาของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในการสอน
 ภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการ
 สอนวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพและบรรลุผลตามเป้าหมายของหลักสูตร ได้ยิ่งขึ้น

งานวิจัยเกี่ยวกับการฟัง

พรทิพย์ บุรานวงศ์ (พรทิพย์ บุรานวงศ์ 2522 : หน้า 9) ได้ทำวิจัยเรื่อง
 การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ในการ
 วิจัยคือแบบทดสอบ และแบบฝึกหัดเสริมทักษะภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่ม
 ตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดแจ้งศิริสัมพันธ์ สังกัดองค์การบริหาร
 ส่วนจังหวัดนนทบุรี จำนวน 40 คน โดยผู้วิจัยได้ทดลองใช้แบบฝึกหัดกับกลุ่มตัวอย่าง
 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ แล้วจะแนบทดสอบก่อนและหลังทำแบบฝึกหัดมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพ
 ของแบบฝึก ผลปรากฏว่าสัมฤทธิ์ผลทางการฟังก่อนและหลังใช้แบบฝึกของนักเรียนแตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญระดับ .01 โดยที่คะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำได้หลังจากได้รับการสอนและทำ
 แบบฝึกมากกว่าคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำได้ก่อนได้รับการสอน

งานวิจัยเกี่ยวกับการพูด

พิเชฐ อนุกุล (พิเชฐ อนุกุล 2518 : 171) ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรค
 ของครูในการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ในจังหวัดยะลา กลุ่ม
 ตัวอย่าง เป็นครูสอนชั้นเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ หรือพูดได้แต่ไม่คล่องแคล่วใน
 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาล และองค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน 122 คน
 พบว่า

1. ครูไม่ได้รับการฝึกฝนเพื่อเป็นครูสอนภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทย
 ไม่ได้โดยเฉพาะ

2. ครูไม่มีความรู้ภาษาบาลี ยังไม่เข้าใจ และพูดไม่ได้
3. ครูไม่รู้จักภาษาไทยที่จะเป็นปัญหาสำหรับเด็กมุสลิม
4. ครูไม่มีจิตวิทยาเกี่ยวกับการสอนภาษาที่สอง

งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่าน

วัฒนา ยัมตระกูล (วัฒนา ยัมตระกูล 2509 : 52) ได้วิจัยเรื่อง "ถ้อยคำที่เด็กรู้จักความสามารถทางการอ่านของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประชาบาลและเทศบาล 2 แห่ง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา" กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 128 คน เป็นชาย 66 คน หญิง 62 คน ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. จำนวนคำที่เด็กรู้จักและคะแนนความสามารถในการอ่านของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เคยเป็นชั้นเด็กเล็ก รู้จักถ้อยคำมีจำนวนมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเริ่มเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามพระราชบัญญัติประถมศึกษาโดยตรง

3. เด็กชายและเด็กหญิงรู้จักถ้อยคำไม่แตกต่างกัน แต่มีแนวโน้มว่าเด็กหญิงรู้จักถ้อยคำมากกว่าเด็กชาย ทั้งในกลุ่มย่อยที่แยกเคยเรียนชั้นเด็กเล็กและไม่เคยเรียน และจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด นอกจากนั้นนักเรียนที่มีอายุต่างกันรู้จักถ้อยคำมีจำนวนไม่ต่างกัน และเมื่อพิจารณาดำเนินเชิงสถิติพบว่า เด็กที่มีอายุสูงมีแนวโน้มรู้จักถ้อยคำมากกว่าเด็กที่มีอายุต่ำกว่า

เชาวนประภา ทิพย์สุนทรพงษ์ (เชาวนประภา ทิพย์สุนทรพงษ์ 2520 : 106 - 108) ได้ทำวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร โดยได้หาประชากรเป็นนักเรียนจำนวน 267 คน จากโรงเรียนในโครงการทดลองใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในกรุงเทพมหานคร 4 โรง ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า ความพร้อมในการอ่านเพื่อให้ความหมายของศัพท์ และคำการใช้สำนวนและกลอนเน้นมีให้สัมพันธ์กันนั้น ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

คือ กลุ่มนักเรียนชายนักเรียนหญิง และกลุ่มนักเรียนที่ผ่านอนุบาลมาแล้ว สำหรับกลุ่มนักเรียนชายมีความเข้าใจในการฟัง ซึ่งส่งผลต่อเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่ไม่เคยผ่านอนุบาลมาก่อนมีความพร้อมทางด้านการใช้สายตาและกล่ามนุ่มมือให้สัมพันธ์กันเพียงด้านเดียว เมื่อเปรียบเทียบความพร้อมในด้านการอ่านพบว่า นักเรียนชายมีความพร้อมด้านความเข้าใจในการฟังสูงกว่านักเรียนหญิง นักเรียนที่เคยผ่านอนุบาลมาแล้วมีความพร้อมในการอ่านทุกด้านสูงกว่านักเรียนที่ไม่เคยผ่านอนุบาลมาก่อน นักเรียนที่เรียนเก่งมีความพร้อมในการรู้ความหมายของศัพท์ด้านการฟังสูงกว่านักเรียนที่เรียนปานกลางและเรียนอ่อน

งานวิจัยเกี่ยวกับการเขียน

วรรณี โสภประยูร (วรรณี โสภประยูร 2514 : 42 - 44) ได้ทำวิจัยเรื่อง ความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาว่าพยัญชนะตัวใดหรือกลุ่มใดที่เด็กเขียนได้ง่าย เพื่อจะเรียงลำดับพยัญชนะไทยจากตัวที่เขียนง่ายไปหายากตามระดับวุฒิภาวะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ อักษรไทยแบบต่าง ๆ และแบบทดสอบจับเวลาในการเขียนพยัญชนะไทยของเด็ก ซึ่งตอนบนเป็นภาพที่แสดงความสัมพันธ์กับพยัญชนะไทยตัวนั้น ๆ เพื่อให้เด็กสนใจในการฝึกเขียน พยัญชนะตอนล่างเป็นบรรทัดที่มีหลอดความกว้างของเส้นบรรทัดเท่ากับความสูงของพยัญชนะไทย คือ 1 ซม. และมีความกว้างของพยัญชนะเท่ากับ 0.6 ซม. โดยมีพยัญชนะ 5 ตัว เขียนไว้เป็นแบบสำหรับให้เด็กเขียนตาม การวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ช่วงเวลาในการเขียนพยัญชนะไทยแต่ละกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยขึ้นอยู่กับทิศทางของเส้น จำนวนเส้น และความยาวของเส้นที่ประกอบเป็นพยัญชนะนั้น

3. การเรียนพยัญชนะไทยจากกลุ่มที่เขียนง่ายไปหายากตามระดับฐานะของเด็ก

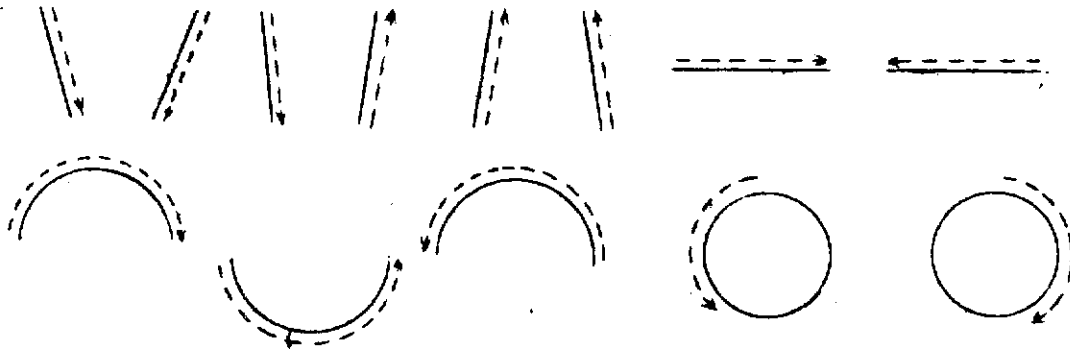
พวงงาย	ไคเกะ	ง	จ	ว	ร	ธ	บ	ป	ช	
พวงปานกลาง	ไคเกะ	ก	ถ	ภ	ฝ	พ	ผ	ฟ	ย	ห
		ค	ต	ท	ด	ศ	ช	ษ	ซ	ฌ
		ม	น	ม	ณ	ท	ห	พ	ล	ส
		อ	ฮ							
พวงยาก	ไคเกะ	ญ	ฉ	ฉ	ฌ	ฎ	ฏ	ฐ		

ประภา โสทิบุตร (ประภา โสทิบุตร 2518 : หน้า ง - จ) ได้ทำวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบแบบคัดลายมือตัวพยัญชนะไทยที่เหมาะสมกับเด็กเริ่มเรียน เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการเรียนพยัญชนะไทยแบบตัวกลมกับตัวเหลี่ยมว่าแบบใดเหมาะสมสำหรับเด็กเริ่มเรียน คือเด็กสามารถเขียนได้สวยและเร็วกว่า เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ พยัญชนะไทยที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาเป็นตัวแทนของแบบตัวกลมและตัวเหลี่ยมซึ่งเขียนจากง่ายไปหายากตามลำดับ 7 ตัว คือ จ ว ถ ด ก ล อ และ ฎ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนอนุบาลเอกชั้น 5 แห่ง หนึ่งละ 20 คน รวม 100 คน เป็นชายและหญิงอย่างละเท่ากัน อายุระหว่าง 4 - 6 ปี เด็กเหล่านี้ผ่านการทดสอบความพร้อมในการเขียนมาแล้ว ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. เด็กเริ่มเรียนเขียนพยัญชนะ ถ และ ด แบบตัวกลมได้เร็วกว่าตัวเหลี่ยม ส่วน การเขียน จ ว ล อ และ ฎ ทั้งสองแบบมีความเร็วไม่ต่างกัน

พูนสุข บุญสวัสดิ์ (พูนสุข บุญสวัสดิ์ 2514 : 48) ได้ทำวิจัยเรื่อง ศึกษาการเขียนอักษรไทยสำหรับเด็กเริ่มเรียน โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเส้นที่เด็กจำเป็นต้องฝึกหัดเขียนก่อนเรียนเขียนอักษรไทยลักษณะของเส้นรวมทั้งเวลาที่ใช้ในการเขียนเส้นของเด็กชาย และเด็กหญิง และการเรียงลำดับเส้นต่าง ๆ จากง่ายไปหายากตามระดับฐานะของเด็ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบจับเวลาในการเขียนเส้นที่ซ้ำกันออก ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ของโรงเรียนอนุบาล 5 แห่ง ๆ ละ 20 คน รวม 10 คน

เป็นชายและหญิงอย่างละเท่ากัน อายุระหว่าง 3 - 5 ปี ผลการวิจัยปรากฏว่า เส้นที่เด็กจำเป็นต้องฝึกหัดเขียนก่อนเรียนเขียนอักษรไทยมีทั้งหมด 13 เส้น ลักษณะของเส้นรวมทั้งช่วงเวลาที่ใช้ในการเขียนเส้นของเด็กชายและเด็กหญิงไม่แตกต่างกัน และเรียงลำดับเส้นที่ใช้เวลาการเขียนจากน้อยไปหามาก หรือจากเส้นที่เขียนง่ายไปหายากดังนี้

สรุปได้ว่าการเขียนเป็นเครื่องมือในการแสดงความคิดเห็น อารมณ์ จินตนาการ หรือใช้บันทึกเหตุการณ์ ความรู้ ความจำ ฯลฯ ทักษะการเขียนมีความจำเป็นมากสำหรับนักเรียนในระดับต่าง ๆ ดังนั้นครูจึงต้องฝึกฝนให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนตามจุดมุ่งหมายและแนวทางในหลักสูตรรวมทั้งยึดหลักการต่าง ๆ ที่ได้จากผลการวิจัยประกอบด้วย

งานวิจัยเกี่ยวกับเพศ

เสาวลักษณ์ สิงห์วงษา (เสาวลักษณ์ สิงห์วงษา 2520 : 60) ได้สังเกตพฤติกรรมการสอน การพูด เสียง ท่าทาง และแบบของภาษาของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน พบว่า อาจารย์ชาย และอาจารย์หญิง มีพฤติกรรมการสอนพูด เสียง ท่าทาง และแบบของภาษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โสภณ รอดทอง (โสภณ รอดทอง 2514 : 109) ได้ศึกษาปัญหาในการปฏิบัติงานตามหน้าที่ของศึกษานิเทศก์ ฝ่ายสามัญศึกษาประจำจังหวัด พบว่า ศึกษานิเทศก์ชายและศึกษานิเทศก์หญิง มีปัญหาในการปฏิบัติงานตามหน้าที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

สากุล นกุล (สากุล นกุล 2528 : 151 - 156) ได้ทำการศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย พบว่า ครูที่สอนแตกต่างกันจะมีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปีเดียวกัน วิเศษ ปะกังทะสา (วิเศษ ปะกังทะสา 2528 : 135 - 142) ได้ทำการศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ สังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา พบว่า ครูเขตป่าและครูเขตเมืองมีปัญหาการใช้หลักสูตรและปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนแตกต่างกัน

จากงานวิจัยดังกล่าว แสดงว่า ครูผู้สอนที่มีเขตต่างกัน มีปัญหาในการสอนภาษาไทยแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาทั่วแพร่ทางกันนี้ โดยตั้งสมมุติฐานว่าครูที่มีเขตต่างกันมีปัญาในการสอนภาษาไทยแตกต่างกัน

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการทางการศึกษา

วิเชียร เทื่องเมือง (วิเชียร เทื่องเมือง 2521 : 139 - 157) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าครูที่มีวุฒิต่างกันและภาคภูมิต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรต่างกัน

เพ็ญศรี สีนภา (เพ็ญศรี สีนภา 2521 : 18 - 21) ได้ทำการศึกษาวิจัยความเข้าใจของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521 พบว่า ครูที่มีคุณวุฒิทางครูสูง เข้าใจหลักสูตรประถมศึกษาเท่ากับร้อยละ 47.83 และครูที่มีคุณวุฒิต่ำ มีความเข้าใจหลักสูตรประถมศึกษา 2521 เท่ากับร้อยละ 48.68 เมื่อทดสอบนัยสำคัญปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

สนอง เครื่องมาก (สนอง เครื่องมาก 2519 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนทดลองของ กรมวิชาการจำนวน 50 โรงเรียน กลุ่มทดลอง 25 โรงเรียน และกลุ่มควบคุม 25 โรงเรียน นักเรียน โรงเรียนละ 659 คน พบว่า นักเรียนที่เข้าเรียนกับครูวุฒิ ป.กศ. หรือเทียบเท่า และวุฒิปริญญาตรี ทางการศึกษา มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ แต่นักเรียนที่เรียนกับครูที่มีวุฒิต่ำกว่า ป.กศ. มีระดับผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าเกณฑ์

ในปี พ.ศ. 2528 สากล นุกูล (สากล นุกูล 2528 : 151 - 158) ได้ทำ การศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทำการศึกษาคือครูสอนภาษาไทยชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 จำนวน 261 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีวุฒิต่างกันมีปัญหาค้นหาคำนักเรียนแตกต่างกัน และปัญหาค้นหาคำนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05

วิศิษฐ์ ปะตังหะสา (วิศิษฐ์ ปะตังหะสา 2528 : 135 - 142) ได้ทำการ ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ สังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ ครูสอน วิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 จำนวน 66 คน ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาค้นคว้าปริญญาตรี และวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร และปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนต่างกัน

ชิม (Shim. 1963 : 5225 - 5226 - A) กล่าวว่า ระดับการศึกษาของครู เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ส่งผลให้ครูมีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรแตกต่างกัน เมื่อครูนำหลักสูตร ไปใช้ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างกัน

จากการวิจัยข้างกล่าว แสดงว่าวุฒิเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาค้นหาคำ ๆ ผู้วิจัย จึงต้องการที่จะศึกษาว่าครูที่มีวุฒิต่างกัน มีปัญหาการสอนภาษาไทยแตกต่างกันหรือไม่ โดยตั้ง สมมุติฐานว่า ครูที่มีวุฒิต่างกันมีปัญหการสอนภาษาไทยแตกต่างกัน

งานวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพการสอน

วิเชียร เกื้ออมเมือง (วิเชียร เกื้ออมเมือง 2521 : 139 - 157) ได้ศึกษาความพึงพอใจของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าครูที่มีประสบการณ์ต่างกันมีความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรต่างกันเป็นส่วนใหญ่

เพ็ญศรี สีนภา (เพ็ญศรี สีนภา 2521 : 18 อ้างอิงมาจาก คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ) ได้ทำการวิจัยความเข้าใจของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดกรมสามัญศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัด และเทศบาลในจังหวัดยโสธร จำนวน 172 คน พบว่า ครูที่มีประสบการณ์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาก มีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษา 2521 เท่ากับร้อยละ 49.83 และครูที่มีประสบการณ์การสอนประถมศึกษาปีที่ 1 น้อย มีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษา 2521 เท่ากับร้อยละ 50.83

สนอง เกื้ออมมาก (สนอง เกื้ออมมาก 2519 : บทคัดย่อ) วิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนทดลองของกรมวิชาการ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนกับครูที่โอนการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาสอนสูงที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนที่เรียนกับครูที่โอนสอนประถมศึกษาปีที่ 1 มาสอน 11 ปีขึ้นไป ส่วนนักเรียนที่เรียนกับครูที่โอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาสอน 1 - 5 ปี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำสุด

สากรต นุศล (สากรต นุศล 2528 : 151 - 158) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการสอน 1 - 2 ปี กับครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า 2 ปี มีปัญหาในด้านตัวนักเรียน และมีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

จากงานวิจัยดังกล่าว แสดงว่าประสิทธิภาพการสอนของครูมีผลต่อการจัดการเรียนการสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน โดยตั้งสมมุติฐานว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันมีปัญาในการสอนภาษาไทยแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินงานตามขั้นตอนดังนี้ คือ

- (1) การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้า *① การสุ่มแบบง่าย*
2. เครื่องมือที่ใช้และวิธีสร้างเครื่องมือ *② แบบสอบถาม*
3. วิธีรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล *③ การหาค่าเฉลี่ย*
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล *④ สถิติพรรณนา*

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ สุ่มจากครูสอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขา สังกัดสำนักงานประถมศึกษา ในเขตการศึกษา 8 ปีการศึกษา 2529 จำนวน 214 คน

1.1 รวบรวมรายชื่อโรงเรียนประถมศึกษาชาวเขา สังกัดสำนักงานการศึกษา จังหวัด ในเขตการศึกษา 8 ซึ่งได้แก่ เชียงใหม่ เชียงราย ลำพูน ลำปาง แพร่ น่าน พะเยา และแม่ฮ่องสอน ได้จำนวน 478 โรงเรียน

1.2 สุ่มโรงเรียนประถมศึกษาชาวเขาในแต่ละจังหวัด โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ตามสัดส่วนที่กำหนดไว้ได้จำนวน 214 โรงเรียน

1.3 จากการสุ่มในข้อ 1.2 ได้ครูชั้นประถมปีที่ 1 โรงเรียนประถมศึกษาชาวเขา โรงเรียนละ 1 คน รวมจำนวนครูที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง 214 คน

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจังหวัด

จังหวัด	จำนวนโรงเรียนชาวเขา	กลุ่มตัวอย่างโรงเรียน	ครู
เชียงใหม่	148	65	65
เชียงราย	63	28	28
พะเยา	11	6	6
ลำปาง	14	7	7
ลำพูน	14	7	7
แพร่	2	2	2
น่าน	56	24	24
แม่ฮ่องสอน	170	75	75
รวม	478	214	214

2. เครื่องมือที่ใช้และวิธีสร้างเครื่องมือ

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนชาวเขา เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยการ ศึกษาจากเอกสาร บทความ และงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลรายละเอียดส่วนตัวของผู้กรอกแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขา ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ

ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผล และประเมินผล และด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน

2.2 การสร้างเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือผู้วิจัยได้ทำตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

2.2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรม การเรียนการสอน สื่อการสอน การวัดผลและประเมินผล และเกี่ยวกับตัวผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

2.2.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามมาตรฐานประมาณค่า

2.2.3 นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้กรรมการควบคุมปริญญาโท และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 10 ท่าน ตรวจสอบแบบสอบถามพิจารณาหาความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

2.2.4 นำแบบสอบถามมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของกรรมการควบคุม ปริญญาโทและผู้ทรงคุณวุฒิ จากนั้นนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับครูที่ไม่ใช่ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน คัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นโดยใช้ สูตรสัมประสิทธิ์ อัลฟา (Coefficient Alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ที่ฉบับนี้ 0.90

2.2.5 นำแบบสอบถามมาเสนอกรรมการควบคุมปริญญาโทปรับปรุงก่อนที่จะ นำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูล

ลักษณะแบบสอบถาม แบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 รายละเอียดส่วนตัวของผู้กรอกแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น

3 ด้านคือ

- เพศ
- วุฒิทางการศึกษา
- ประสบการณ์การสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา

พุทธศักราช 2521

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขา เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ

- ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้
- ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน
- ด้านสื่อการสอน
- ด้านการวัดผลและประเมินผล
- ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน

เกณฑ์ในการพิจารณาปัญหาการสอนภาษาไทยใช้เกณฑ์ในการเทียบระดับของปัญหาโดยกำหนดจุดตัดของคะแนนเฉลี่ยดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.000 - 1.200	หมายถึง	ผู้ตอบมีปัญหาการสอนภาษาไทยน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.201 - 2.600	หมายถึง	ผู้ตอบมีปัญหาการสอนภาษาไทยน้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	2.601 - 3.400	หมายถึง	ผู้ตอบมีปัญหาการสอนภาษาไทยปานกลาง
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	3.401 - 4.200	หมายถึง	ผู้ตอบมีปัญหาการสอนภาษาไทยมาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	4.201 - 5.000	หมายถึง	ผู้ตอบมีปัญหาการสอนภาษาไทยมากที่สุด

3. วิธีรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปถามครูที่สอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 8 โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปขอความร่วมมือกับผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 8 เพื่อช่วยดำเนินการในการแจกแบบสอบถาม การเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้ส่งแบบสอบถามไปทั้งสิ้น 214 ฉบับ ได้รับคืน 199 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 92.99

3.2 นำแบบสอบถามที่ได้มาทั้งหมดมาคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์เพื่อทำการวิเคราะห์ทดสอบสมมติฐานและเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร โดยใช้วิธีการที่ศูนย์คอมพิวเตอร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน และนำเสนอผลการวิจัย

ตาราง 2 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ วุฒิ ประสพการณ์การสอน

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวน/คน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	106	53.27
	หญิง	93	46.73
วุฒิ	ต่ำกว่าปริญญาตรี	137	68.84
	ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	62	31.16
ประสบการณ์	ต่ำกว่า 2 ปี	94	47.24
	2 ปีขึ้นไป	105	52.76

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 การวัดค่าเฉลี่ย

1.2 หาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (Ferguson. 1981 : 69)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

1.3 หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำตอบแต่ละข้อ โดยใช้สูตร

(Ferguson. 1981 : 69)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ $S.D.$ แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

X^2 แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดแล้วยกกำลังสอง

n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร (Cronbach. 1970 : 161)

$$r = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ r แทน ค่าความเชื่อมั่น

k แทน จำนวนข้อคำถามทั้งหมด

S_i^2 แทน ค่าความแปรปรวนของข้อคำถามรายข้อ

S_t^2 แทน ค่าความแปรปรวนของข้อคำถามทั้งหมด

3. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม
โดยใช้สูตร t - test (Edward. 1959 : 139)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ	t	แทน ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ย
	$\bar{X}_1$	แทน คะแนนเฉลี่ยในกลุ่มที่ 1
	$\bar{X}_2$	แทน คะแนนเฉลี่ยในกลุ่มที่ 2
	s_1^2	แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1
	s_2^2	แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่ 2
	n_1	แทน จำนวนกรณีในกลุ่มที่ 1
	n_2	แทน จำนวนกรณีในกลุ่มที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ร้อยค่า ลำดับที่ และระดับปัญหาการสอนภาษาไทย

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ร้อยค่า ลำดับที่ และระดับปัญหาการสอนภาษาไทย

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ของปัญหาการสอน

โดยแยกตามตัวแปร เพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครูในแต่ละด้านเป็นรายข้อ คือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผล และประเมินผล และด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาการสอนในแต่ละด้าน โดยใช้สถิติการกระจายหาค่า t (t - test) ตามตัวแปรที่ศึกษา คือ เพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอน

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ร้อยค่า ลำดับที่ และระดับปัญหาการสอนภาษาไทย

ตาราง 3 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรายด้าน ลำดับที่ และระดับปัญหาการสอนภาษาไทย

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้	3.469	0.984	3	มาก
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	3.414	1.060	4	มาก
ด้านสื่อการสอน	3.538	1.005	2	มาก
ด้านการวัดผลและประเมินผล	3.247	0.921	5	ปานกลาง
ด้านเกี่ยวกับตัวนักเรียน	3.618	1.042	1	มาก
รวม	3.457	1.003		มาก

จากตาราง 3 ครูมีปัญหาคำสอนภาษาไทยโดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.457$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

ครูมีปัญหาการสอนอยู่ในระดับมากที่สุดด้าน เรียงจากมากไปหาน้อยคือ ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ($\bar{X} = 3.618$) ด้านสื่อการสอน ($\bar{X} = 3.538$) ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.469$) ด้านการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.414$) ส่วนปัญหาการสอนภาษาไทยด้านการวัดผลและประเมินผลมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.247$)

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรายข้อ ลำดับที่ และระดับปัญหาการสอนภาษาไทย

2.1 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรายข้อ ลำดับที่ และระดับปัญหาการสอนภาษาไทยในจุดประสงค์การเรียนรู้

ตาราง 4 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรายข้อ ลำดับที่ และระดับปัญหาการสอนภาษาไทยในด้านจุดประสงค์การเรียนรู้

ข้อ	ปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
1	การจำแนกประเภทของสิ่งที่เกิดในสภาพแวดล้อม (ว่าเป็นเสียงลม สัตว์ ฯลฯ)	2.643	1.045	54	ปานกลาง
2	การจำแนกเสียงสระที่คล้ายคลึงกันออกจากกัน (เช่น อู กับ - ว ฯลฯ)	3.503	0.986	25	มาก
3	การจำแนกเสียงพยัญชนะที่คล้ายกันออกจากกัน	3.616	0.942	16	มาก
4	การแยกระดับเสียงสูง กลาง ต่ำ	3.620	0.904	14	มาก
5	การฟังใจว่า คำใดมีเสียงสัมผัส (กล้องจอง) กับคำใด	3.578	0.976	13	มาก

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้	$\bar{X}$	ส.ว.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
6	การฟังคำแนะนำแล้วจับใจความว่า ต้องทำอะไรบ้าง	3.500	0.948	26	มาก
7	การฟังคำแนะนำแล้วทำตามขั้นตอนที่ แนะ	3.410	0.819	34	มาก
8	การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความใน ส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง	3.837	0.996	2	มาก
9	การฟังเรื่องราวที่ผู้อื่นเล่าให้ฟังและ ปะติดปะต่อเนื้อความเข้าด้วยกัน	3.715	0.934	7	มาก
10	การเกิดความรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน ในการฟัง	2.940	1.086	49	ปานกลาง
11	การฟังเรื่องราวต่าง ๆ อย่างผู้ มารยาทในการฟัง	3.071	0.965	44	ปานกลาง
12	การแนะนำตนเองและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ กับตนเองให้ผู้อื่นรู้จัก	3.282	1.011	39	ปานกลาง
13	การพูดจาฉะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ	3.845	1.146	1	มาก
14	การใช้คำพูดเหมาะสมกับบุคคลและ โอกาส	3.544	0.907	23	มาก
15	การพูดจาชี้แจงแสดงเหตุผลและพูด แสดงความคิดเห็นของตนเอง	3.765	0.957	6	มาก

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาคำถามจุดประสงค์ การเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
16	การบอกความถ่องและการแต่งคำตาม ชักถามข้อสงสัยของตนเองและของเพื่อน	3.596	0.942	17	มาก
17	การเล่าเรื่อง หรือรายงานหน้าชั้นอย่าง อย่างใดเรื่องใดราว	3.705	1.157	8	มาก
18	การสนทนากับเพื่อน ๆ อย่างมีความสุข และสนุกสนาน	2.845	1.066	53	ปานกลาง
19	การวางแผนหาทางในการอ่านหนังสือใดถูก ต้อง เช่นการจับหนังสือ ระยะทาง การเปิดหนังสือ ฯลฯ	2.993	0.908	46	ปานกลาง
20	การลากเส้นพื้นฐานตามแบบ	2.813	0.900	55	ปานกลาง
21	การวางแผนหาทางในการเขียน (จับหนังสือ วางมือ ฯลฯ)	2.872	0.857	52	ปานกลาง
22	การอ่านในใจและจับใจความของเรื่อง	3.761	0.860	4	มาก
23	การบอกชื่อครูและชื่อเพื่อนนักเรียน (อ่านป้าย) ไม่น้อยกว่า 5 คน	2.878	0.945	51	ปานกลาง
24	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย อ ก ม น ต กับสระ -า -	3.030	0.957	45	ปานกลาง
25	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ป ค ง กับสระ -ู	2.901	0.984	50	ปานกลาง

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
26	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ร ท ห กับสระ โ-	2.976	0.947	47	ปานกลาง
27	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ช จ ศ ท ว กับสระ ใ- ใ- เ-า และ เ-ะ	3.167	0.865	41	ปานกลาง
28	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ช ฅ กับสระ -ะ	3.111	0.985	42	ปานกลาง
29	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ บ ฝ กับสระ -ำ เ-	3.096	0.969	43	ปานกลาง
30	การอ่าน เขียน และประสมคำโดยใช้ ล กับสระ แ- อ- -อ	3.172	0.900	40	ปานกลาง
31	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ก กับสระ -	2.963	0.945	48	ปานกลาง
32	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้สระ -ัว เ-าะ -ิ	3.356	0.921	38	ปานกลาง
33	การผันอักษรกลาง สูง ดวยวรรณยุกต์ เอก โท	3.401	0.967	35	มาก
34	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ฟ ภ	3.429	0.872	31	มาก

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาลักษณะจุดประสงค์การเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
35	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ เ-ะ เ-อ หรือ เ-อ	3.576	0.930	19	มาก
36	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมกม กับอักษรกลาง สูง ต่ำ	3.636	0.924	10	มาก
37	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมกค	3.567	0.945	21	มาก
38	การอ่าน เขียนและผันคำที่ใช้ไม้ทัณฑฆาต กับแมก	3.496	0.928	28	มาก
39	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมกม	3.519	0.940	24	มาก
40	การแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระ เ-ะ เ-ย	3.422	0.890	35	มาก
41	การอ่านคำที่มีอักษร อ ห น ำ โ	3.378	0.930	37	ปานกลาง
42	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ผ ช ญ	3.493	0.841	29	มาก
43	การอ่าน เขียนและประสมคำที่ใช้สระ เ-อะ โ-ะ และวรรณยุกต์ -	3.568	0.944	20	มาก
44	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมกค	3.444	0.956	30	มาก
45	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมกบ	3.424	0.945	32	มาก
46	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมกย หรือทมิ ว สะกด	3.671	0.881	9	มาก
47	การอ่าน เขียนและผันคำที่มี ร ล กล ำ	3.497	0.988	27	มาก
48	การอ่าน เขียนและผันคำที่ขึ้นต้นด้วย สร ปร ส	3.621	0.941	15	มาก

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
49	การอ่าน เขียนคำที่ใช้ ต ณ ป ช ศ ค ช ญ ฤ สะกด	3.773	0.907	5	มาก
50	การอ่านและเขียนคำที่ใช้ตัวการันต์	3.400	0.863	36	ปานกลาง
51	การอ่านและเขียนคำที่ชนทนควยพยญญะ ธ พ ช ห	3.625	0.932	13	มาก
52	การอ่านและเขียนคำที่มี ว ควบกล้ำ	3.629	0.859	12	มาก
53	การเว้นช่องไฟ วรรคตอน วางสระ วรรณยุกต์	3.559	0.903	22	มาก
54	การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายภาพ	3.635	0.960	11	มาก
55	การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายความนึก คิดของตนเอง	3.791	0.993	3	มาก
	รวม	3.469	0.984		มาก

จากตาราง 4 ปัญหาการสอนภาษาไทยในด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ พบว่า ครูมี
 ปัญหาการสอนภาษาไทยในค่านนี้โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.469$) และเมื่อพิจารณา
 เป็นรายข้อปรากฏว่า ครูมีปัญหาการสอนภาษาไทยในด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ที่มีค่าเฉลี่ยสูง
 ที่สุด 5 ลำดับแรก เรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับดังนี้ คือ การพูดจาจะฉาน บัคด้วยขัดคำ
 ($\bar{X} = 3.837$) การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง ($\bar{X} = 3.837$)
 การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายความนึกคิดของตนเอง ($\bar{X} = 3.791$) การอ่านในใจและจับใจ
 ความของเรื่อง ($\bar{X} = 3.781$) การอ่านและเขียนคำที่ใช้ ต ณ ป ช ศ ค ช ญ ฤ สะกด
 ($\bar{X} = 3.773$) ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงลำดับสุดท้ายคือ การจำแนกประเภทของสิ่งที่เกิดขึ้น

สภาพแวดล้อม (ว่าเป็นเสียง ลม สัตว์ ฯลฯ) ($\bar{X} = 2.843$) และการลากเส้นพื้นฐานตามแบบ ($\bar{X} = 2.813$)

2.2 วิเคราะห์หาเฉลี่ยรายข้อ ลำดับที่ และระดับปัญหาการสอนในภาษาไทย
กิจกรรมการเรียนการสอน

ตาราง 5 วิเคราะห์หาเฉลี่ยรายข้อ ลำดับที่ และระดับปัญหาการสอนภาษาไทย
กิจกรรมการเรียนการสอน

ข้อ	ปัญหาค้นกิจกรรมการเรียนการสอน	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
1	การใช้เวลาสอนซ่อมเสริมแก่เด็กที่เรียนอ่อน	3.498	0.837	8	มาก
2	การสอนให้ทำตามหลักสูตรกำหนดไว้	3.779	1.093	3	มาก
3	เวลาเตรียมการสอน	3.102	0.998	19	ปานกลาง
4	การใช้เวลาจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน	3.234	0.972	14	ปานกลาง
5	การปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา	3.125	0.965	18	ปานกลาง
6	ครูพูดภาษาชาวเขาในการเรียนการสอน	3.154	1.236	16	ปานกลาง
7	ครูพูดภาษาถิ่นในการเรียนการสอน	2.927	1.326	22	ปานกลาง
8	ครูพูดภาษาไทยกลางในการเรียนการสอน	3.037	1.289	20	ปานกลาง
9	การจัดกิจกรรมการสอนคำศัพท์ใหม่	3.306	0.869	12	ปานกลาง
10	ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนที่กำหนดในคู่มือการสอนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแบบ ป. 02	3.491	0.897	9	มาก
11	การเลือกใช้วัสดุสื่อที่เสนอแนะไว้ในคู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กชาวเขา	3.732	0.893	4	มาก

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
12	ความรู้ความสามารถของครูในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน	3.247	0.730	13	ปานกลาง
13	ความเหมาะสมของกิจกรรมที่เสนอแนะไว้ในคู่มือการสอนกับความสามารถของนักเรียน				
	ชาวเขา	3.710	0.863	5	มาก
14	การจัดสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมภาษาไทย	3.406	0.798	10	มาก
15	การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	3.933	0.982	2	มาก
16	การสอนโดยให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมุติและสถานการณ์จำลอง	3.645	0.826	6	มาก
17	การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย	3.992	1.008	1	มาก
18	การสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม	3.382	0.925	11	ปานกลาง
19	การสอนโดยผู้เรียนเรียน	3.567	0.950	7	มาก
20	การสอนโดยใช้เกม	2.975	0.959	21	ปานกลาง
21	การพานักเรียนออกไปศึกษาสถานที่	3.218	1.287	15	ปานกลาง
22	การสอนโดยบูรณาการวิชาภาษาไทยเข้ากับวิชาอื่น ๆ	3.133	0.904	17	ปานกลาง
	รวม	3.414	1.060		มาก

จากตาราง 5 ปัญหาการสอนภาษาไทยด้านกิจกรรมการเรียนการสอนพบว่า ครูมี
 ปัญหาในด้านนี้โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.414$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ
 ปรากฏว่า ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูในด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด
 ห้าลำดับแรกเรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับดังนี้คือ การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย
 ($\bar{X} = 3.992$) การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง ($\bar{X} = 3.933$)
 การสอนให้ค้นตามหลักสูตรกำหนดไว้ ($\bar{X} = 3.779$) การเลือกไปวิธีสอนที่เสนอแนะไว้
 ในคู่มือใดอย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.732$) และความเหมาะสมของ
 กิจกรรมที่เสนอแนะไว้ในคู่มือการสอนกับความสามารถของนักเรียนชาวเขา ($\bar{X} = 3.710$)
 ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสองลำดับสุดท้าย คือ การสอนโดยใช้เกม ($\bar{X} = 2.975$) และครูพูด
 ภาษาถิ่นในการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.927$)

2.3 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรายข้อ ลำดับที่ และระดับปัญหาการสอนภาษาไทย ด้านสื่อการสอน

ตาราง 6 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรายข้อ ลำดับที่ และระดับปัญหาการสอนภาษาไทย ด้าน
สื่อการสอน

ข้อ	ปัญหาด้านสื่อการสอน	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
1	แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนเห็นว่า	3.955	1.064	1	มาก
2	ทักษะในการใช้อุปกรณ์การสอน	3.340	0.836	11	ปานกลาง
3	งบประมาณด้านสื่อการเรียน	3.651	1.166	5	มาก
4	สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะอย่าง เช่น วิชชุ - เทป คลิปเทปที่ตรงกับเนื้อหา	3.846	1.056	2	มาก
5	เวลาเตรียมสื่อการสอน ก่อนใช้สื่อสอนจริง	3.377	0.985	9	ปานกลาง
6	ความเหมาะสมของสื่อการเรียนการสอนที่ กำหนดไว้ในคู่มือการสอน	3.418	0.946	8	มาก
7	ความรู้ ความสามารถในการผลิตสื่อวัสดุที่มี ในห้องเรียนใช้เอง	3.338	0.865	12	ปานกลาง
8	เอกสารที่เป็นเนื้อหาและรายละเอียดของ วิชาภาษาไทย	3.363	0.926	10	ปานกลาง
9	การจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสม กับเด็กชาวเขา	3.703	0.918	4	มาก
10	ความเพียงพอของสื่อการเรียน	3.626	0.908	6	มาก
11	การใช้คู่มือการสอนภาษาไทย	3.271	0.866	14	ปานกลาง

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้านสื่อการสอน	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
12	การเชิญบุคลากรในชุมชนมาเป็นวิทยากร	3.769	1.248	3	มาก
13	การซ่อมแซมและบำรุงรักษาสื่อการเรียน	3.306	0.913	13	ปานกลาง
14	การให้นักเรียนช่วยจัดหาสื่อการเรียนการสอน	3.532	1.061	7	มาก
	รวม	3.536	1.005		มาก

จากตาราง 6 ปัญหาการสอนภาษาไทยด้านสื่อการสอน พบว่า กลุ่มปัญหาในด้านนี้ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.306$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อปรากฏว่า ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูในสถานประกอบการสอนเต็มค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุดหาลำดับแรกเรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับดังนี้ คือ แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนกันแล้ว ($\bar{X} = 3.955$) สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะอย่างเช่นวิทยุ - เทป คลิปเทปที่ตรงกับเนื้อหา ($\bar{X} = 3.846$) การเชิญบุคลากรในชุมชนมาเป็นวิทยากร ($\bar{X} = 3.769$) การจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.709$) และงบประมาณด้านสื่อการเรียน ($\bar{X} = 3.651$) ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสองลำดับสุดท้ายคือการซ่อมแซมและบำรุงรักษาสื่อการเรียน ($\bar{X} = 3.306$) และการใช้ภูมิการสอนภาษาไทย ($\bar{X} = 3.271$)

2.4 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรายข้อ ลำดับที่ และระดับปัญหาการสนทนาไทย
ด้านการวัดผลและประเมินผล

ตาราง 7 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรายข้อ ลำดับที่ และระดับปัญหาการสนทนาไทย ด้านการ
วัดผลและประเมินผล

ข้อ	ปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผล	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
1	ความเข้าใจการประเมินผลตามจุดประสงค์ใน แบบ ป.02	2.653	1.066	18	ปานกลาง
2	การปฏิบัติตามแนวการประเมินผลที่กำหนดไว้ ในคู่มือการสอน	3.069	0.890	14	ปานกลาง
3	เวลาที่ใช้ในการประเมินก่อนและหลัง การสอน	3.072	0.854	16	ปานกลาง
4	โอกาสในการนำผลประเมินไปปรับปรุง การเรียนการสอน	3.244	0.813	9	ปานกลาง
5	ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือ วัดผลให้เหมาะสมกับจุดประสงค์	3.262	0.794	6	ปานกลาง
6	ทักษะในการใช้เครื่องมือวัดผล	3.159	0.785	12	ปานกลาง
7	ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีการ ประเมินผล	3.081	0.855	15	ปานกลาง
8	ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์แบบทดสอบ	3.241	0.873	10	ปานกลาง

ตาราง 7 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผล	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
9	การเลือกใช้วิธีวัดผลต่าง ๆ เช่น การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ การสอบปากเปล่า การตรวจผลงานหรือแบบฝึกหัดให้เหมาะสมกับลักษณะของจุดประสงค์	3.019	0.954	17	ปานกลาง
10	การสร้างแบบทดสอบแบบปรนัย	3.094	0.886	13	ปานกลาง
11	การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย	3.456	0.890	3	มาก
12	การวัดผลและการประเมินผลทักษะการฟัง	3.161	0.798	11	ปานกลาง
13	การวัดผลและการประเมินผลทักษะการพูด	3.411	0.885	4	มาก
14	การวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน	3.317	0.839	5	ปานกลาง
15	การวัดผลและการประเมินผลทักษะการเขียน	3.287	0.950	7	ปานกลาง
16	ความเหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชาวเขา	3.639	0.874	2	มาก
17	ความร่วมมือจากคณะครู ผู้บริหารในการสร้างเครื่องมือวัดผลและประเมินผล	3.297	0.918	6	ปานกลาง
18	ความร่วมมือจากผู้ปกครองในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน	3.805	1.193	1	มาก
	รวม	3.247	0.921		ปานกลาง

จากตาราง 7 ปัญหาการสอนภาษาไทยด้านการวัดผลและประเมินผล พบว่า กลุ่มปัญหาในด้านนี้โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.247$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อปรากฏว่า ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูในด้านการวัดผลและประเมินผลที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดหาลำดับแรกเรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับดังนี้ คือ ความร่วมมือจากผู้ปกครองในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน ($\bar{X} = 3.805$) ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชาวเขา ($\bar{X} = 3.639$) การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย ($\bar{X} = 3.456$) การวัดผลและการประเมินผลทักษะการพูด ($\bar{X} = 3.411$) และการวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน ($\bar{X} = 3.317$) ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสองลำดับสุดท้ายคือ การเลือกใช้วิธีวัดผลต่าง ๆ เช่นการสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ การสอบปากเปล่า การตรวจผลงานหรือแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับลักษณะของจุดประสงค์ ($\bar{X} = 3.019$)

2.5 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรายข้อ ลำดับที่ และระดับปัญหาการสอนภาษาไทย
 ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน

ตาราง ๒๖ วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรายข้อ ลำดับที่ และระดับปัญหาการสอนภาษาไทยด้านเกี่ยวกับ
 ตัวผู้เรียน

ข้อ	ปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
1	ความรู้พื้นฐานของนักเรียน	4.037	1.173	2	มาก
2	การใช้ภาษาไทยกลางในชั้นเรียน	3.825	1.239	5	มาก
3	การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของ นักเรียน	3.928	1.031	3	มาก
4	การมาเรียนของนักเรียน	3.720	1.159	9	มาก
5	การเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน	3.183	1.035	19	ปานกลาง
6	เข้าใจความหมายภาษาไทยกลางของ นักเรียนเมื่ออ่านหรือฟัง	3.184	1.193	18	ปานกลาง
7	ความสนใจในการใช้ภาษาไทยกลางในการ ฝึกสนทนา	3.664	0.896	10	มาก
8	ความรับผิดชอบต่องาน	3.235	0.927	17	ปานกลาง
9	ความสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนของกิจกรรม ที่กำหนด	3.406	0.796	11	มาก
10	ความสนใจในการแสดงออกของนักเรียน ขณะที่เรียน	3.351	0.894	13	ปานกลาง

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	ระดับปัญหา
11	ความแตกต่างระหว่างบุคคล	3.743	1.037	7	มาก
12	การอ่านไวยากรณ์ อ่านที่ละคำ	3.736	0.984	8	มาก
13	การเก็บใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน	3.760	0.987	6	มาก
14	ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน	3.328	0.890	15	ปานกลาง
15	การสะกดคำผิด และเขียนไวยากรณ์	3.856	0.903	4	มาก
16	การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ร	3.389	1.004	12	ปานกลาง
17	การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ฆ	3.347	0.902	14	ปานกลาง
18	การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ส	3.295	0.890	16	ปานกลาง
19	การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิม เป็น กิง	4.105	1.056	1	มาก
	รวม	3.618	1.042		มาก

จากตาราง ๘ ปัญหาการสอนภาษาไทยด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน พบว่า ครูมีปัญหาด้านนี้โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.613$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อปรากฏว่า ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูในด้านการเกี่ยวกับตัวนักเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดหาลำดับแรกเรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับดังนี้ คือ การอ่านออกเสียงทำไมตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิง ($\bar{X} = 4.105$) ความรู้พื้นฐานของนักเรียน ($\bar{X} = 4.037$) การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน ($\bar{X} = 3.928$) การสะกดคำผิดและเขียนได้ซ้ำ ($\bar{X} = 3.856$) และการใช้ภาษาไทยกลางในชั้นเรียน ($\bar{X} = 3.825$) ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสองลำดับสุดท้ายคือ เข้าใจความหมายภาษาไทยกลางของนักเรียนเมื่ออ่านหรือฟัง ($\bar{X} = 3.184$) และการเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน ($\bar{X} = 3.133$)

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ของปัญหา
การสอนโดยแยกตัวแปรเพศ วุฒิ และประสบการณ์ในแต่ละด้านเป็นรายข้อ คือด้าน
จุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผล
และประเมินผลและด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน

3.1 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำแนกตามเพศ

3.1.1 ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูจำแนก
ตามเพศ ชายและหญิง ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ปรากฏผลการแจกแจงเป็นรายข้อ
ดังตาราง 9

ตาราง 9 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอนของครูชาย
และครูหญิงด้านจุดประสงค์การเรียนรู้

ข้อ	ปัญหาค้น จุดประสงค์การเรียนรู้	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
1	การจำแนกประเภทของเสียงที่ เกิดในสภาพแวดล้อม (ว่าเป็น เสียงลม สัตว์ ฯลฯ)	3.047	1.003	47	2.849	1.056	51
2	การจำแนกเสียงสระที่คล้ายคลึง กันออกจากกัน (เช่น อ กับ -อ ฯลฯ)	3.575	1.027	23	3.408	0.906	27
3	การจำแนกเสียงพยัญชนะที่คล้าย กันออกจากกัน	3.650	0.879	19	3.548	0.933	15

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาค้น จุดประสงค์การเรียนรู้	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
4	การแยกระดับเสียงสูง กลาง ต่ำ	3.783	0.812	5	3.430	0.966	26
5	การขึ้นงไควว จำไควมีเสียงสัมผัส (กลองจอง) กับคำใด	3.669	0.918	16	3.462	0.978	24
6	การฟังคำแนะนำแล้วจับใจความว่า ต้องทำอะไรบ้าง	3.769	1.014	13	3.301	0.877	35
7	การฟังคำแนะนำแล้วทำตามขั้นตอน ที่แนะ	3.471	0.767	33	3.322	0.869	33
8	การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความใน ส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง	3.933	0.924	1	3.698	0.959	6
9	การฟังเรื่องราวที่ผู้อื่นเล่าให้ฟัง แล้วปะติดปะต่อเนื้อความเข้าด้วยกัน	3.773	0.893	6	3.655	0.976	9
10	การเกิดความรู้สึกสับสน เผลิดเพี้ยน ในการฟัง	3.009	0.956	49	2.870	1.128	49
11	การฟังเรื่องราวต่าง ๆ อย่างมี มารยาทในการฟัง	3.066	0.903	46	3.053	0.987	42
12	การแนะนำตนเองและสิ่งที่เกี่ยวข้อง กับตนเองให้ผู้อื่นรู้จัก	3.235	0.896	40	3.322	1.059	33
13	การพูดจาจะฉฉาน ชัดถ้อยชัดคำ	3.886	1.176	2	3.795	1.052	2

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาตาม จุดประสงค์การเรียนรู้	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
14	การใช้คำพูดเหมาะสมกับบุคคล และโอกาส	3.504	0.888	22	3.483	0.934	20
15	การพูดจาที่แจ่มแจ้งแสดงเหตุผลและ พูดแสดงความคิดเห็นของตนเอง	3.764	1.014	7	3.752	0.911	3
16	การบอกความต้องการและตั้ง คำถามซักถามข้อสงสัยของตนเอง และของเพื่อน	3.556	0.922	25	3.655	0.967	9
17	การเล่าเรื่อง หรือรายงานหน้าชั้น อย่างใดเรื่องใดราว	3.707	1.092	11	3.698	1.045	6
18	การสนทนากับเพื่อน ๆ อย่างมี ความสุขและสนุกสนาน	2.811	1.116	54	2.903	1.062	47
19	การวางท่าทางในการอ่านหนังสือ โดยถูกต้อง เช่น การจับหนังสือ ระยะห่าง การเปิดหนังสือ ฯลฯ	2.921	0.921	51	3.075	0.894	41
20	การลากเส้นพื้นฐานตามแบบ	2.811	0.802	54	2.827	1.001	54
21	การวางท่าทางในการเขียน (จับดินสอ วางมือ ฯลฯ)	2.915	0.790	52	2.838	0.907	52
22	การอ่านในใจและจับใจความของ เรื่อง	3.667	0.901	3	3.666	0.859	8

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาการ จุดประสงค์การเรียนรู้	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
23	การบอกชื่อครูและชื่อเพื่อนนักเรียน (อ่านปาย) ไม่น้อยกว่า 5 คน	2.915	0.912	52	2.870	0.975	50
24	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ อ ก ม น ค ต กับสระ -า	3.132	1.019	44	2.935	0.959	46
25	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ป ฝ ง กับสระ -ู	3.000	0.990	50	2.806	0.997	55
26	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ร ห ห กับสระ -ไ	3.122	0.876	45	2.838	0.966	52
27	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ช จ ส ท ว กับสระ -เ -อ	3.301	0.859	39	3.010	0.796	44
28	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ข ถ กับสระ -ะ	3.226	0.914	41	3.010	1.042	44
29	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ บ ฝ กับสระ -ำ -เ	3.179	0.939	43	3.053	0.908	42
30	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ล กับสระ -แ -อ	3.198	0.915	42	3.161	0.907	40
31	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ก กับสระ -ุ	3.028	0.946	48	2.892	0.860	48

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้าน จุดประสงค์การเรียนรู้	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
32	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้สระ -ัว -เ-าะ -ิ	3.415	0.899	37	3.279	0.920	38
33	การผันอักษรกลาง สูง ด้วย วรรณยุกต์เอก โท	3.490	1.002	31	3.290	0.910	37
34	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ฝ ภ	3.528	0.892	27	3.322	0.857	31
35	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ -ะ -เ-อ หรือ -เ-อ	3.650	0.901	19	3.473	0.945	22
36	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกด ด้วยแมกน กับอักษรกลาง สูง คำ	3.745	0.880	9	3.503	0.934	19
37	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกด ด้วยแมกค	3.575	0.878	23	3.537	1.000	16
38	การอ่าน เขียนและผันคำที่ใช้ ไม้หันอากาศ กับแมกน	3.452	0.891	34	3.526	0.968	17
39	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกด ด้วยแมกน	3.518	0.923	29	3.526	0.990	17
40	การแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระ -เ-อ -เ-อ	3.443	0.847	36	3.397	0.917	29

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาการ จุดประสงค์การเรียนรู้	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
41	การอ่านคำที่มีอักษร อ ห นำได้	3.481	0.983	32	3.247	0.850	39
42	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ฝ ฝ ญ	3.669	0.785	16	3.301	0.839	35
43	การอ่าน เขียนและประสมคำที่ใช้สระ เ-อะ โ-ะ และวรรณยุกต์ -	3.679	0.966	13	3.440	0.909	25
44	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมกก	3.528	0.892	27	3.344	0.944	31
45	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมกบ	3.452	0.912	34	3.387	0.994	30
46	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมกย หรือหมี ว สะกด	3.754	0.844	8	3.569	0.920	12
47	การอ่าน เขียนและผันคำที่มี ร ล กล้ำ	3.518	0.944	29	3.473	0.968	22
48	การอ่าน เขียนและผันคำที่เขียนด้วย สร ปร ส	3.669	0.876	16	3.569	0.977	12
49	การอ่าน และเขียนคำที่ใช้ ท ฌ ป ฬ ศ ฑ ช ฌ ฎ สะกด	3.811	0.869	4	3.720	0.931	4
50	การอ่านและเขียนคำที่ใช้ตัวการันต์	3.396	0.907	38	3.408	0.832	28

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาคำน จุดประสงค์การเรียนรู้	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
51	การอ่านและเขียนคำที่ชนทนควย พยัญชนะ ฐ ผ ฐ ห	3.707	0.910	11	3.559	0.944	14
52	การอ่านและเขียนคำที่มี ว ทวน กล้ำ	3.679	0.841	13	3.580	0.883	11
53	การเว้นช่องไฟ วรรคตอน วางสระ วรรณยุกต์	3.613	0.896	21	3.483	0.945	20
54	การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายภาพ	3.566	0.941	25	3.709	0.956	5
55	การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยาย ความนึกคิดของตนเอง	3.735	1.012	10	3.817	3.817	1
	รวม	3.454	0.972		3.395	0.955	

จากตาราง 9 ปัญหาการส่อภาษาไทยของครูชายและครูหญิงด้านจุดประสงค์การ
เรียนรู้ มีจำนวน 55 ข้อ ครูชายมีปัญหาคำนจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับมาก 31 ข้อ
ระดับปานกลาง 24 ข้อ ครูหญิงมีปัญหาคำนจุดประสงค์การเรียนรู้ระดับมาก 22 ข้อ ระดับ
ปานกลาง 33 ข้อ ครูชายมีปัญหาคำนจุดประสงค์การเรียนรู้ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก
($\bar{X} = 3.454$) และครูหญิงมีปัญหาคำนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.395$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ

พบว่า ครูชายเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงจากคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ลำดับที่หนึ่ง การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง ($\bar{X} = 3.933$) ลำดับสอง การพูดจาจะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ ($\bar{X} = 3.886$) ลำดับสาม การอ่านในใจและจับใจความของเรื่อง ($\bar{X} = 3.867$) ลำดับสี่ การอ่านและเขียนคำที่ใช้ ต ณ ป ษ ศ ถ ช ญ ฎ สะกด ($\bar{X} = 3.811$) และลำดับห้า การแยกกระกับเสียงสูง กลาง ต่ำ ($\bar{X} = 3.783$) ส่วนสองอันดับสุดท้ายคือ การสนทนากับเพื่อน ๆ อย่างมีความสุขสนุกสนาน ($\bar{X} = 2.811$) คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และการลากเส้นพื้นฐานตามแบบ ($\bar{X} = 2.811$)

ครูหญิงเสนอปัญหาการสอนหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ลำดับที่หนึ่ง การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายความนึกคิดของตนเอง ($\bar{X} = 3.817$) การพูดจาจะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ ($\bar{X} = 3.795$) เป็นลำดับสอง ส่วนลำดับสาม การพูดจาชี้แจงแสดงเหตุผลและพูดแสดงความคิดเห็นของตนเอง ($\bar{X} = 3.752$) ลำดับสี่ การอ่านและเขียนคำที่ใช้ ต ณ ป ษ ศ ถ ช ญ ฎ สะกด ($\bar{X} = 3.720$) และลำดับห้า การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายภาพ ($\bar{X} = 3.709$) ส่วนสองลำดับสุดท้ายคือ การลากเส้นพื้นฐานตามแบบ ($\bar{X} = 2.827$) คะแนนเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง และ การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ป ก ง กับสระ ู ($\bar{X} = 2.806$) ซึ่งค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

ครูชายและครูหญิงเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยสอดคล้องกันเจ็ดข้อ คือ ลำดับสอง การพูดจาจะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ ลำดับสี่ การอ่านและเขียนคำที่ใช้ ต ณ ป ษ ศ ถ ช ญ ฎ สะกด ลำดับ 33 การฟังคำแนะนำแล้วปฏิบัติตามคำแนะนำ ลำดับ 48 การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ก กับสระ ู ลำดับ 49 การเกิดความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลินในการฟัง ลำดับ 52 การวางท่าทางในการเขียน (จับดินสอ วางมือ ฯลฯ) ลำดับ 54 การลากเส้นพื้นฐานตามแบบ

ครูชายและครูหญิงเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับแตกต่างกันประมาณหนึ่งในสามของลำดับที่ คือ

ข้อสี่ การแยกกระกับเสียงสูง กลาง ต่ำ ครูชายเสนอเป็นลำดับห้า ครูหญิงเสนอเป็นลำดับ 26

- ข้อหก การฟังคำแนะนำและจับใจความว่าต้องทำอะไรบ้าง กรุณายกเสนอเป็น
 ลำดับ 13 กรุณายกเสนอเป็นลำดับ 35
- ข้อ 16 การบอกความต้องการและตั้งคำถาม ชักถามข้อสงสัยของตนเองและของ
 เพื่อน กรุณายกเสนอเป็นลำดับ 25 กรุณายกเสนอเป็นลำดับเก้า
- ข้อ 38 การอ่าน เขียนและค้นคว้าที่ใช้ไม้นั้นอากาศกับแมลง กรุณายกเสนอเป็น
 ลำดับ 34 กรุณายกเสนอเป็นลำดับ 17
- ข้อ 35 การอ่าน เขียนและค้นคว้าที่สะกดด้วยแมลง กรุณายกเสนอเป็นลำดับ 29
 กรุณายกเสนอเป็นลำดับ 17
- ข้อ 42 การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ฝ ช ฐ กรุณายกเสนอเป็นลำดับ 16
 กรุณายกเสนอเป็นลำดับ 35
- ข้อ 54 การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายภาพ กรุณายกเสนอเป็นลำดับ 25 กรุณายก
 เสนอเป็นลำดับห้า

3.1.2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูจำเนกตาม
เพศชายและเพศหญิง ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนปรากฏผลการแจกแจงเป็นรายข้อ
ดังตาราง 10

ตาราง 10 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ปัญหาการสอนภาษาไทย
ของครูชายและครูหญิง ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ข้อ	ปัญหาด้าน กิจกรรมการเรียนการสอน	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ค่าสัมประสิทธิ์	$\bar{X}$	S.D.	ค่าสัมประสิทธิ์
1	การใช้เวลาสอนซ่อมเสริมแก่เด็กที่ เรียนอ่อน	3.537	0.754	8	3.430	0.896	12
2	การสอนให้ทันตามหลักสูตรกำหนด ไว้	3.830	0.995	3	3.516	1.113	8
3	เวลาเตรียมการสอน	3.141	0.905	17	3.021	1.036	21
4	การใช้เวลาจัดกิจกรรมในการ เรียนการสอน	3.245	0.833	12	3.182	0.972	17
5	การปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับ เด็กชายเขา	3.773	0.944	4	3.666	1.019	4
6	ครูพูดภาษาชาวบ้านในการเรียน การสอน	3.168	1.311	16	3.129	1.400	20
7	ครูพูดภาษาถิ่นในการเรียนการสอน	2.971	1.284	20	2.860	1.372	22

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาทาง กิจกรรมการเรียนการสอน	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
8	ครูพูดภาษาไทยกลางในการเรียน การสอน	2.933	1.354	21	3.161	1.393	18
9	การจัดกิจกรรมการสอนคำศัพท์ใหม่	3.235	0.906	13	3.376	0.993	14
10	ความสอดคล้องของกิจกรรม การเรียนการสอนที่กำหนดในกลุ่ม การสอนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ในแบบ ป.02	3.471	0.849	10	3.483	0.957	10
11	การเลือกใช้วิธีสอนที่เสนอแนะไว้ ในกลุ่มตัวอย่างมีประสิทธิภาพกับ เด็กชาวเขา	3.679	0.874	5	3.731	0.893	3
12	ความรู้ความสามารถของครูในการ จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อ สนับสนุนการเรียนการสอน	3.226	0.730	14	3.258	0.853	15
13	ความเหมาะสมของกิจกรรมที่ เสนอแนะไว้ในคู่มือการสอนกับ ความสามารถของนักเรียนชาวเขา	3.716	0.832	5	3.634	0.936	6
14	การจัดสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน เพื่อส่งเสริมภาษาไทย	3.313	0.793	11	3.462	0.797	11

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหา กิจกรรมการเรียนรู้	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
15	การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษา ทบทวนด้วยตนเอง	3.905	1.059	1	3.924	0.986	2
16	การสอนโดยให้นักเรียนแสดง บทบาทสมมติและสถานการณ์จำลอง	3.594	0.877	7	3.655	0.989	5
17	การสอนโดยการให้นักเรียน อภิปราย	3.896	1.018	2	4.053	1.009	1
18	การสอนโดยกระบวนการกลุ่ม	3.216	0.951	15	3.516	0.968	9
19	การสอนโดยศูนย์การเรียนรู้	3.509	0.913	9	3.580	1.029	7
20	การสอนโดยใช้เกม	2.811	0.859	22	3.161	1.039	18
21	การพานักเรียนออกไปศึกษานอก สถานที่	3.047	1.231	18	3.397	1.279	13
22	การสอนโดยบูรณาการวิชาภาษาไทย เข้ากับวิชาอื่น ๆ	3.028	0.884	19	3.247	1.043	16
	รวม	3.376	1.030		3.429	1.095	

จากการวาง 10 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชายและครูหญิง ด้านกิจกรรมการเรียนรู้การสอนมีจำนวน 22 ข้อ ครูชายมีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนรู้การสอนในระดับมากสิบข้อ และระดับปานกลาง 12 ข้อ ครูหญิงมีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนรู้การสอนในระดับมาก 12 ข้อ ระดับปานกลางสิบข้อ ครูชายมีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนรู้การสอนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.376$) และครูหญิงมีปัญหาโดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.429$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูชายเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงตามลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ลำดับหนึ่ง การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษาจนกว่าด้วยตนเอง ($\bar{X} = 3.905$) ลำดับสอง การสอนโดยให้นักเรียนอภิปราย ($\bar{X} = 3.896$) ลำดับสาม การสอนให้ทันตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ ($\bar{X} = 3.830$) ลำดับสี่ การปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.773$) และลำดับห้า การเลือกใช้วัสดุสื่อที่เสนอแนะไว้ในคู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.679$)

ครูหญิงเสนอปัญหาการสอนหาลำดับแรกเรียงตามลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ลำดับหนึ่ง การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย ($\bar{X} = 4.053$) ลำดับสอง การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษาจนกว่าด้วยตนเอง ($\bar{X} = 3.924$) การเลือกใช้วัสดุสื่อที่เสนอแนะไว้ในคู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.731$) การปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.666$) การสอนโดยนักเรียนแสดงบทบาทสมมติและสถานการณ์จำลอง ($\bar{X} = 3.655$)

ครูชายและครูหญิงเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยสอดคล้องกันสามข้อ คือ

ลำดับสี่ การปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา

ลำดับสิบ ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่กำหนดไว้ในคู่มือการสอนกับ

จุดประสงค์การเรียนรู้ในแบบ ป. 02

ลำดับ 11 การจัดสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมภาษาไทย

3.1.3 งานสื่อการสอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูจำแนกตามเพศชายและเพศหญิง งานสื่อการสอนปรากฏผลการแจกแจงเป็นรายข้อ ดังตาราง 11

ตาราง 11 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับปัญหาการสอนของครูชายและครูหญิงงานสื่อการสอน

ข้อ	ปัญหาคำสอน	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
1	แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียน กันควา	3.990	1.103	1	3.903	1.058	1
2	ทักษะในการใช้อุปกรณ์การสอน	3.254	0.813	12	3.430	0.932	9
3	งบประมาณงานสื่อการเรียน	3.556	1.125	6	3.752	1.012	4
4	สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทย เฉพาะอย่าง เช่น วิทย์ - เทป คล้ายเทปที่ตรงกับเนื้อหา	3.830	1.023	2	3.817	1.106	2
5	เวลาเตรียมสื่อการสอน ก่อนไป สื่อสอนจริง	3.405	0.798	8	3.333	1.019	13
6	ความเหมาะสมของสื่อการเรียน การสอนที่กำหนดไว้ในคู่มือการสอน	3.386	0.885	9	3.419	1.008	10
7	ความรู้ ความสามารถในการผลิต สื่อวัสดุพิมพ์ในห้องเรียนใช้เอง	3.292	0.823	10	3.365	0.947	11

ตาราง 11 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาค้นหาสื่อการสอน	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
8	เอกสารที่เป็นเนื้อหาและรายละเอียดของวิชาภาษาไทย	3.292	0.846	10	3.451	0.956	8
9	การจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา	3.792	0.832	3	3.666	0.931	5
10	ความเพียงพอของสื่อการเรียน	3.650	0.890	5	3.591	0.918	7
11	การใช้คู่มือการสอนภาษาไทย	3.245	0.898	14	3.301	1.065	14
12	การใช้บุคลากรในชุมชนมาเป็นวิทยากร	3.754	1.203	4	3.784	1.302	3
13	การซ่อมแซมและบำรุงรักษาสื่อการเรียน	3.254	0.858	12	3.365	1.013	11
14	การให้นักเรียนช่วยจัดหาสื่อการเรียนการสอน	3.481	1.011	7	3.602	1.108	6
	รวม	3.513	0.975		3.556	1.049	

จากตาราง 11 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชายและครูหญิงด้านสื่อการสอน มีจำนวน 14 ข้อ ครูชายมีปัญหาด้านสื่อการสอนในระดับมากแปดข้อ ระดับปานกลางหกข้อ ครูหญิงมีปัญหาด้านสื่อการสอนระดับมากสิบข้อ ระดับปานกลางสี่ข้อ ครูชายและครูหญิงมีปัญหาด้านสื่อการสอนโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.513$) และ ($\bar{X} = 3.556$) ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูชายเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยห้าลำดับแรกเรียงตามลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ลำดับหนึ่ง แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนกันคว่ำ ($\bar{X} = 3.990$) ลำดับสอง สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะอย่าง เช่น วิทยุ - เทป คลิปเทปที่ตรงกับเนื้อหา ($\bar{X} = 3.830$) ลำดับสาม การจัดสื่อการสอนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.792$) ลำดับสี่ การใช้บุคคลากรในชุมชนมาเป็นวิทยากร ($\bar{X} = 3.754$) และลำดับห้า ความเพียงพอของสื่อการเรียน ($\bar{X} = 3.650$)

ครูหญิงเสนอปัญหาการสอนห้าลำดับแรกเรียงตามลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ลำดับหนึ่ง แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนกันคว่ำ ($\bar{X} = 3.903$) ลำดับสอง สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะอย่างเช่น วิทยุ - เทป คลิปเทปที่ตรงกับเนื้อหา ($\bar{X} = 3.3817$) ลำดับสาม การใช้บุคคลากรในชุมชนมาเป็นวิทยากร ($\bar{X} = 3.784$) ลำดับสี่ งบประมาณด้านสื่อการเรียน ($\bar{X} = 3.752$) และลำดับห้า การจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.666$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย คือ เวลาเตรียมสื่อการสอน ก่อนใช้สื่อสอนจริง ($\bar{X} = 3.333$) และการใช้คู่มือการสอนภาษาไทย ($\bar{X} = 3.301$) ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

ครูชายและครูหญิงเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยสอดคล้องกันสามข้อ คือ

ลำดับหนึ่ง แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนกันคว่ำ

ลำดับสอง สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะอย่างเช่น วิทยุ - เทป คลิปเทปที่ตรงกับเนื้อหา

ลำดับ 14 การใช้คู่มือการสอนภาษาไทย

ครูชายและครูหญิงเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับแตกต่างกันประมาณหนึ่งในสามของลำดับที่ 4 คือ

ข้อหา เวลาเตรียมสื่อการสอน ก่อนใช้สื่อสอนจริง ครูชายเสนอเป็นลำดับแปด ครูหญิงเสนอเป็นลำดับ 13

3.1.4 งานการวัดผลและประเมินผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูจำแนกตามเพศชายและหญิง งานการวัดผลและประเมินผลปรากฏผลซึ่งแจ่มแจ้งเป็นรายข้อดังตาราง 12

ตาราง 12 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับปัญหาการสอนของครูชายและครูหญิง งานการวัดผลและประเมินผล

ข้อ	ปัญหาคำ การวัดผลและประเมินผล	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
1	ความเข้าใจการประเมินผลตามจุดประสงค์ในแบบ ป.02	2.707	0.961	18	3.021	1.163	18
2	การปฏิบัติตามแนวการประเมินผลที่กำหนดไว้ในคู่มือการสอน	2.990	0.895	14	3.182	0.938	13
3	เวลาที่ใช้ในการประเมินก่อนและหลังการสอน	2.961	0.739	15	3.182	0.915	13
4	โอกาสในการนำผลประเมินไปปรับปรุงการเรียนการสอน	3.216	0.777	7	3.279	0.884	10

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาค้น การวัดผลและประเมินผล	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
5	ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการสร้าง เครื่องมือวัดผลให้เหมาะสมกับจุด ประสงค์	3.207	0.723	8	3.322	0.844	9
6	ทักษะในการใช้เครื่องมือวัดผล	3.009	0.745	13	3.333	0.833	8
7	ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับขั้นตอนและ วิธีการประเมิน	2.971	0.758	16	3.204	0.933	12
8	ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์แบบ ทดสอบ	3.132	0.836	12	3.365	0.947	6
9	การเลือกใช้วิธีวัดผลต่าง ๆ เช่น การสังเกตพฤติกรรม การตรวจผล งาน หรือแบบฝึกหัด ให้เหมาะสม กับลักษณะของจุดประสงค์	2.915	0.891	17	3.161	0.953	15
10	การสร้างแบบทดสอบแบบปรนัย	3.113	0.792	11	3.086	0.911	16
11	การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย	3.424	0.846	3	3.483	0.957	3
12	การวัดผลและการประเมินผลทักษะ การฟัง	3.226	0.780	6	3.064	0.827	17
13	การวัดผลและการประเมินผลทักษะ การพูด	3.415	0.883	4	3.397	0.893	4

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาคำถาม การวัดผลและประเมินผล	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
14	การวัดผลและการประเมินผล ทักษะการอ่าน	3.367	0.780	5	3.258	0.890	11
15	การวัดผลและการประเมินผล ทักษะการเขียน	3.207	0.854	8	3.322	0.940	7
16	ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ใน การตัดสินผลการเรียนกับนักเรียน ชายเขา	3.584	0.799	2	3.666	0.965	2
17	ความร่วมมือจากคณะครู ผู้บริหาร ในการสร้างเครื่องมือวัดผลและ ประเมินผล	3.207	0.865	8	3.376	1.015	5
18	ความร่วมมือจากผู้นอกรองในการ ติดตามผลการปฏิบัติงานของ นักเรียน	3.792	1.241	1	3.795	1.150	1
	รวม	3.192	0.887		3.305	0.966	

จากการาง 12 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชายและครูหญิง ด้านการวัดผลและประเมินผล มีจำนวน 18 ข้อ ครูชายมีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับมากที่สุดข้อระดับปานกลาง 15 ข้อ ครูชายมีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับมากที่สุดข้อระดับปานกลาง 15 ข้อ ครูชายและครูหญิงมีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.192$ และ $\bar{X} = 3.305$ ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูชายเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ลำดับหนึ่ง ความร่วมมือจากผู้ปกครองในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน ($\bar{X} = 3.792$) ลำดับสอง ความเหมาะสมของเกณฑ์ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชายเขา ($\bar{X} = 3.584$) ลำดับสาม การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย ($\bar{X} = 3.424$) ลำดับสี่ การวัดผลและการประเมินผลทักษะการพูด ($\bar{X} = 3.367$) และลำดับห้า การวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน ($\bar{X} = 3.367$) ส่วนสองลำดับสุดท้ายคือ การเลือกใช้วิธีวัดผลต่าง ๆ เช่น การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ การสอบปากเปล่า การตรวจผลงานหรือแบบฝึกหัดให้เหมาะสมกับลักษณะของจุดประสงค์ ($\bar{X} = 2.915$) และความเข้าใจการประเมินผลตามจุดประสงค์แบบ ป.02 ($\bar{X} = 2.707$) ค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

ครูหญิงเสนอปัญหาการสอนหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ลำดับหนึ่ง ความร่วมมือจากผู้ปกครองในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน ($\bar{X} = 3.795$) ลำดับสอง ความเหมาะสมของเกณฑ์ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชายเขา ($\bar{X} = 3.666$) ลำดับสาม การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย ($\bar{X} = 3.483$) ลำดับสี่ การวัดผลและการประเมินผลทักษะการพูด ($\bar{X} = 3.397$) และลำดับห้า ความร่วมมือจากคณะครู ผู้บริหารในการสร้างเครื่องมือวัดผลและประเมินผล ($\bar{X} = 3.376$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย คือ การวัดผลและการประเมินผลทักษะการฟัง ($\bar{X} = 3.064$) ความเข้าใจการประเมินผลตามจุดประสงค์ในแบบ ป.02 ($\bar{X} = 3.021$) ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

ครูชายและครูหญิงเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยสอดคล้องกันห้าข้อคือ

ลำดับหนึ่ง ความร่วมมือจากผู้บริหารในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน

ลำดับสอง ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชาวเขา

ลำดับสาม การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย

ลำดับสี่ การวัดผลและการประเมินผลทักษะการพูด

ลำดับแปด ความเข้าใจการประเมินผลตามจุดประสงค์ในแบบ ป.๐2

ครูชายและครูหญิงเสนอปัญหาการสอนภาษาไทย ลำดับแตกต่างกันประมาณหนึ่งในสามของลำดับที่ คือ

ข้อแปด ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์แบบทดสอบ ครูชายเสนอเป็นลำดับ 12

ครูหญิงเสนอเป็นลำดับหก

ข้อ 12 การวัดผลและการประเมินผลทักษะการฟัง ครูชายเสนอเป็นลำดับหก

ครูหญิงเสนอเป็นลำดับ 17

ข้อ 14 การวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน ครูชายเสนอเป็นลำดับห้า

ครูหญิงเสนอเป็นลำดับ 11

3.1.5 ความสัมพันธ์กับนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูจำแนกตามเพศชายและหญิง ตามเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ปรากฏผลซึ่งแจ่มแจ้งเป็นรายข้อ ดังตาราง 13

ตาราง 13 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ปัญหาการสอนของครูชายและครูหญิง ตามเกี่ยวกับตัวผู้เรียน

ข้อ	ปัญหาคำถามเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ค่าสัมประสิทธิ์	$\bar{X}$	S.D.	ค่าสัมประสิทธิ์
1	ความรู้พื้นฐานของนักเรียน	4.113	1.035	2	3.935	1.268	2
2	การใช้ภาษาไทยกลางในชั้นเรียน	3.886	1.207	4	3.709	1.249	7
3	การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยของนักเรียน	3.915	1.020	3	3.924	1.089	3
4	การนำเรียนของนักเรียน	3.669	1.146	11	3.731	1.183	5
5	การเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน	3.216	1.000	18	3.225	1.038	19
6	เข้าใจความหมายภาษาไทยกลางของนักเรียนเมื่ออ่านหรือฟัง	3.849	1.122	5	3.709	0.979	7
7	ความสนใจในการใช้ภาษาไทยกลางในการฝึกสนทนา	3.716	0.918	9	3.569	1.071	11
8	ความรับผิดชอบต่องาน	3.094	0.926	19	3.290	0.874	15
9	ความสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนของกิจกรรมที่กำหนด	3.349	0.777	15	3.440	0.835	12

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้าน เกี่ยวกับตัวผู้เรียน	ชาย			หญิง		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
10	ความสนใจในการแสดงออกของ นักเรียนขณะเรียน	3.349	0.901	15	3.344	0.873	13
11	ความแตกต่างระหว่างบุคคล	3.716	1.034	9	3.731	0.985	5
12	การอ่านไวยากรณ์ที่ละเอียด	3.801	0.945	8	3.655	0.969	10
13	การเก็บใจความสำคัญของเรื่อง ที่อ่าน	3.849	0.949	5	3.666	1.030	9
14	ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียน	3.377	0.926	14	3.236	0.896	18
15	การสะกดยกคำ และเขียนไวยากรณ์	3.849	0.898	5	3.838	0.942	4
16	การอ่านออกเสียงคำที่พบใน บท ร	3.471	0.953	12	3.301	1.045	14
17	การอ่านออกเสียงคำที่พบใน บท ข	3.396	0.865	13	3.290	1.000	15
18	การอ่านออกเสียงคำที่พบใน บท ค	3.311	0.828	17	3.279	0.976	17
19	การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัว สะกด เช่น กิ่ง เป็น กิ่ง	4.150	1.044	1	4.107	1.072	1
รวม		3.636	1.030		3.578	1.061	

จากตาราง 13 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชายและครูหญิงด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน มีจำนวน 19 ข้อ ครูชายมีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับมาก 11 ข้อ ระดับปานกลางแปดข้อ ครูหญิงมีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับมาก 11 ข้อ ระดับปานกลางแปดข้อ ครูชายและครูหญิงมีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.636$) และ $\bar{X} = 3.578$ ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูชายเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงตามคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ลำดับหนึ่ง การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิง ($\bar{X} = 4.150$) ลำดับสอง ความรู้พื้นฐานของนักเรียน ($\bar{X} = 4.113$) ลำดับสาม การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน ($\bar{X} = 3.915$) ลำดับสี่ การใช้ภาษาไทยกลางของนักเรียน ($\bar{X} = 3.886$) และลำดับห้า มีอยู่สามข้อ คือ เข้าใจความหมายภาษาไทยกลางของนักเรียนเมื่ออ่านหรือฟัง ($\bar{X} = 3.849$) การเก็บใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน ($\bar{X} = 3.849$) และการสะกดคำผิดและเรียนไวยากรณ์ ($\bar{X} = 3.849$) ส่วนสองลำดับสุดท้ายซึ่งค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ การเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน ($\bar{X} = 3.216$) และความรับผิดชอบต่องาน ($\bar{X} = 3.094$)

ครูหญิงเสนอปัญหาการสอนหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิง ($\bar{X} = 4.107$) ลำดับสอง ความรู้พื้นฐานของนักเรียน ($\bar{X} = 3.935$) ลำดับสาม การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน ($\bar{X} = 3.924$) ลำดับสี่ การสะกดคำผิดและเรียนไวยากรณ์ ($\bar{X} = 3.838$) ลำดับห้ามีสองข้อคือ การมาเรียนของนักเรียนและความแตกต่างระหว่างบุคคล ($\bar{X} = 3.731$) ส่วนสองลำดับสุดท้ายซึ่งค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางคือ ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ($\bar{X} = 3.236$) และการเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน ($\bar{X} = 3.225$)

ครูชายและครูหญิงเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยสอดคล้องกันสี่ข้อคือ

ลำดับหนึ่ง การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิง

ลำดับสอง ความรู้พื้นฐานของนักเรียน

ลำดับสาม การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน

ลำดับ 17 การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ส

ครูชายและครูหญิงเสนอปัญหาการสอนภาษาไทย ลำดับแตกต่างกันประมาณหนึ่งในสามของลำดับที่ คือ

ข้อสี่ การมาเรียนของนักเรียน ครูชายเสนอเป็นลำดับ 11 ครูหญิงเสนอเป็นลำดับห้า

3.2 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำแนกตามวุฒิ

3.2.1 ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูจำแนกตามวุฒิ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับ คือต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ปรากฏว่าเรียงแจกแจงเป็นรายข้อดังตาราง 14

ตาราง 14 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับปัญหาการสอนของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้

ข้อ	ปัญหาค้น จุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี หรือ สูงกว่าปริญญาตรี		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
1	การจำแนกประเภทของเสียงที่เกิด ในสภาวะแวดล้อม (ว่าเป็นเสียงลม สัตว์ ฯลฯ)	2.963	1.013	49	2.935	1.075	48
2	การจำแนกเสียงสระที่คล้ายคลึงกัน ออกจากกัน (เช่น อ กับ โ ฯลฯ)	3.459	0.966	28	3.580	0.992	21
3	การจำแนกเสียงพยัญชนะที่คล้ายกัน ออกจากกัน	3.540	0.912	18	3.741	0.878	7
4	การแยกแยะกับเสียงสูง กลาง ต่ำ	3.583	0.940	16	3.693	0.814	10
5	การฟังใจว่า คำใดมีเสียงสัมผัส (กลองจอง) กับคำใด	3.540	0.996	18	3.645	0.844	15

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาทาง จุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี หรือ สูงกว่าปริญญาตรี		
		$\bar{X}$	S.D.	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	จำนวน
6	การฟังคำแนะนำแล้วจับใจความว่า ต้องทำอะไรบ้าง	3.496	0.962	25	3.516	0.945	24
7	การฟังคำแนะนำแล้วทำตามขั้นตอน ที่แนะ	3.350	0.624	36	3.516	0.798	24
8	การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความใน ส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง	3.751	0.967	2	3.963	0.832	1
9	การฟังเรื่องราวที่ผู้อื่นเล่าให้ฟังแล้ว ปะติดปะต่อเนื้อความเข้าด้วยกัน	3.737	0.968	4	3.577	0.857	12
10	การเกิดความรู้สึกสนใจ เพลิดเพลิน ในการฟัง	2.956	1.086	51	2.919	0.938	49
11	การฟังเรื่องราวต่าง ๆ อย่างมี มารยาทในการฟัง	3.043	0.955	46	3.096	0.892	41
12	การแนะนำตนเองและสิ่งที่เกี่ยวข้อง กับตนเองให้ผู้อื่นรู้จัก	3.262	1.012	39	3.306	0.890	39
13	การพูดจาจะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ	3.832	1.097	1	3.870	1.170	3
14	การไปทำพูดเหมาะสมกับบุคคลและ โอกาส	3.496	0.944	25	3.629	0.827	16

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาค้น จุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่าปริญญตรี			ปริญญตรี หรือ สูงกว่าปริญญตรี		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
15	การพูดจาชัดเจนแสดงเหตุผลและพูด แสดงความคิดเห็นของตนเอง	3.708	0.997	6	3.870	0.888	3
16	การบอกความต้องการและการตั้งคำถาม ซักถามข้อสงสัยของตนเองและของ เพื่อน	3.642	0.964	11	3.516	0.893	24
17	การเล่าเรื่องหรือรายงานหน้าชั้น อย่างไ้เรื่องใดราว	3.693	1.050	9	3.725	1.124	9
18	การสนทนากับเพื่อน ๆ อย่างมีความ สุ่มสุกสนทน	2.905	1.086	53	2.741	1.106	53
19	การวางแผนทางในการอ่านหนังสือ ใดถูกต้อง เช่น การจับหนังสือ ระยะทาง การเปิดหนังสือ ฯลฯ	3.051	0.898	45	2.967	0.932	46
20	การลากเส้นพื้นฐานตามแบบ	2.854	0.924	55	2.741	0.841	53
21	การวางแผนทางในการเขียน (จับ ดินสอ วางมือ ฯลฯ)	2.905	0.861	53	2.822	0.813	52
22	การอ่านในใจและจับใจความของเรื่อง	3.737	0.890	4	3.854	0.877	5
23	การบอกชื่อครูและชื่อเพื่อนนักเรียน (อาวปาย) ไม่น้อยกว่า 5 คน	2.970	0.927	48	2.725	0.953	55

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้าน จุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่าปริญญตรี			ปริญญตรีหรือ สูงกว่าปริญญตรี		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
24	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ อ ก ม น ต กับสระ -า -	3.080	0.974	44	2.951	1.038	47
25	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ บ ป จ ง กับสระ -ู	2.934	0.975	52	2.854	1.044	51
26	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ร ฬ กับสระ -เ	3.043	0.927	46	2.870	0.958	50
27	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ช ฌ ส ห ว กับสระ -ไ -	3.175	0.818	43	3.145	0.895	40
	-เา และ -เ						
28	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ย ด กับสระ -ะ	3.189	0.940	41	2.983	1.054	43
29	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ บ ย กับสระ -ำ -	3.182	0.889	40	2.983	0.991	42
30	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ล กับสระ -แ - -อ	3.226	0.928	40	3.080	0.866	42
31	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ถ กับสระ -ุ	2.963	0.849	49	2.967	1.031	45

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาการ อุปสรรคการเรียนรู้	ต่ำกว่าปรกติ			ปรกติ หรือ สูงกว่าปรกติ		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับ	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับ
32	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้สระ ะ ั - ะ ิ	3.328	0.896	37	3.403	0.941	36
33	การฝึกอักษรกลาง สูง ด้วยวรรณยุกต์ เอก โท	3.372	0.951	35	3.451	3.451	33
34	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ฝ ฝ	3.445	0.862	30	3.403	0.923	36
35	การอ่าน เขียนและประสมคำโดย ใช้ ะ - ะ หรือ ะ - ะ	3.525	0.936	21	3.661	0.897	13
36	การอ่าน เขียนและฝึกคำที่สะกดด้วย แมกน กับอักษรกลาง สูง คำ	3.605	0.915	15	3.693	0.908	10
37	การอ่าน เขียนและฝึกคำที่สะกดด้วย แมกน	3.510	0.921	23	3.661	0.966	13
38	การอ่าน เขียนและฝึกคำที่ใช้ หันอากาศ กับแมกน	3.452	0.927	29	3.564	0.926	22
39	การอ่าน เขียนและฝึกคำที่สะกดด้วย แมกน	3.540	0.974	18	3.483	0.911	29
40	การแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระ ะ - ะ	3.423	0.851	31	3.419	0.942	35

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาคำนวณ จุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่าปริมาตร			ปริมาตร หรือ สูงกว่าปริมาตร		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
41	การอ่านคำที่มีอักษร อ ห นำได้	3.328	0.944	37	3.467	0.892	32
42	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ฝ ฝ ญ	3.503	0.811	24	3.483	0.875	29
43	การอ่าน เขียนและประสมคำที่ใช้สระ -เอะ -อะ -โอะ และวรรณยุกต์ -	3.569	0.934	17	3.564	0.977	22
44	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมก	3.423	0.909	31	3.483	0.945	29
45	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมก	3.416	0.963	33	3.435	0.926	34
46	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมก หรือที่มี ว สะกด	3.635	0.878	12	3.741	0.896	7
47	การอ่าน เขียนและผันคำที่มี ร ล กล้า	3.496	0.905	25	3.500	1.058	27
48	การอ่าน เขียนและผันคำที่ผันตามด้วยสร พร ส	3.635	0.911	12	3.596	0.958	19
49	การอ่าน และเขียนคำที่ใช้ ต ฏ ป ษ ฏ ฎ ญ ฤ สะกด	3.744	0.896	3	3.822	0.907	6
50	การอ่าน และเขียนคำที่ใช้ตัวการันต์	3.416	0.917	33	3.370	0.766	38

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาคำน จุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่าปรกติ			ปรกติหรือ สูงกว่าปรกติ		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
51	การอ่านและเขียนคำที่ตนถนัด พยัญชนะ ๓ ผ ซ ฬ	3.700	0.946	7	3.500	0.875	27
52	การอ่านและเขียนคำที่มี ว ทบกล้ำ	3.649	0.867	10	3.596	0.851	20
53	การเว้นช่องไฟ บรรทัดตอน วางสระ วรรณยุกต์	3.518	0.928	22	3.629	0.902	16
54	การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายภาพ	3.635	0.965	12	3.629	0.919	16
55	การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยาย ความนึกคิดของตนเอง	3.700	1.048	7	3.935	0.948	2
	รวม	3.397	0.979		3.407	0.955	

จากตาราง 14 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูที่มีค่าต่ำกว่าปรกติ และครูที่มี
ค่าปรกติหรือสูงกว่าปรกติ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ มีจำนวน 55 ข้อ ครูที่มีค่า
ต่ำกว่าปรกติมีปัญหาคำนจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับมาก 34 ข้อ ระดับปานกลาง 21 ข้อ
ครูที่มีค่าปรกติหรือสูงกว่าปรกติมีปัญหาคำนจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับมาก 37 ข้อ

ระดับปานกลาง 18 ข้อ ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.397$) และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีโดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.407$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง การพูดจาจะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ ($\bar{X} = 3.832$) ลำดับสอง การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง ($\bar{X} = 3.751$) ลำดับสาม การอ่านและเขียนคำที่ใช้ ค ณ ป ษ ฎ ก ช ฎ ฤ สะก ก ($\bar{X} = 3.744$) ลำดับสี่มีอยู่สองข้อ การฟังเรื่องราวที่ผู้อื่นเล่าให้ฟังแล้วปะติดปะต่อเนื้อความเข้าด้วยกัน และการอ่านในใจแล้วจับใจความของเรื่อง ($\bar{X} = 3.737$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ การสนทนากับเพื่อน ๆ อย่างมีความสุข สนุกสนาน และการวางแผนหาทางในการเรียน (จับดินสอ วางมือ ฯลฯ) ($\bar{X} = 2.905$) และการลากเส้นพื้นฐานตามแบบ ($\bar{X} = 2.854$)

ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี มีปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรก คือ ลำดับหนึ่ง การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง ($\bar{X} = 3.983$) ลำดับสอง การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายความนึกคิดของตนเอง ($\bar{X} = 3.935$) ลำดับสาม การพูดจาจะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ ($\bar{X} = 3.870$) และการพูดจาชี้แจงแสดงเหตุผลและพูดแสดงความคิดเห็นของตนเอง ($\bar{X} = 3.870$) และลำดับห้า การอ่านในใจแล้วจับใจความของเรื่อง ($\bar{X} = 3.854$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือการสนทนากับเพื่อน ๆ อย่างมีความสุข สนุกสนานและการลากเส้นพื้นฐานตามแบบ ($\bar{X} = 2.741$) และการบอกชื่อครูและชื่อเพื่อนนักเรียน (อ่านป้าย ไม่น้อยกว่า 5 คน ($\bar{X} = 2.725$))

ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านการสอนภาษาไทยสอดคล้องกันสามข้อ คือ

ลำดับเก้า การเล่าเรื่องหรือรายงานหน้าชั้นอย่างใดเรื่องใดราว

ลำดับ 36 การแนะนำตนเองและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเองให้ผู้อื่นรู้จัก

ลำดับ 53 การสนทนากับเพื่อน ๆ อย่างมีความสุขและสนุกสนาน

3.2.2 งานกิจกรรมการเรียนการสอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูจำแนกตามวุฒิครู ซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับ ต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ปรากฏผลซึ่ง แจกแจงเป็นรายข้อ ดังตาราง 15

ตาราง 15 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับปัญหาการสอนของครูที่วุฒิ ต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี งานกิจกรรมการเรียนการสอน

ข้อ	ปัญหาค้น กิจกรรมการเรียนการสอน	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี หรือ สูงกว่าปริญญาตรี		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
1	การใช้เวลาสอนซ่อมเสริมแก่เด็กที่ เรียนอ่อน	3.430	0.817	9	3.612	0.829	9
2	การสอนให้ฟังตามที่หลักสูตรกำหนดไว้	3.489	1.081	7	4.112	0.881	2
3	เวลาเตรียมการสอน	3.000	1.018	21	3.274	0.826	17
4	การใช้เวลาจัดกิจกรรมในการเรียน การสอน	3.131	0.861	18	3.403	0.958	14
5	การปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับเด็ก ชาวเขา	3.642	1.016	3	3.903	0.874	5
6	ครูพูดภาษาชาวเขาในการเรียน การสอน	3.197	1.306	16	3.080	1.045	20
7	ครูพูดภาษาถิ่นในการเรียนการสอน	2.963	1.325	22	2.822	1.326	22

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาค้น กิจกรรมการเรียนการสอน	ต่ำกว่าปรกติ			ปรกติ หรือ สูงกว่าปรกติ		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
8	ครูพูดภาษาไทยกลางในการเรียน การสอน	3.072	1.359	19	2.967	1.413	21
9	การจัดกิจกรรมการสอนคำศัพท์ใหม่	3.291	0.982	11	3.322	0.875	15
10	ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียน การสอนที่กำหนดในคู่มือการสอนกับ จุดประสงค์การเรียนรู้ในแบบ บ.02	3.416	0.893	10	3.612	0.904	9
11	การเลือกใช้วัสดุสอนที่เสนอแนะไว้ใน คู่มือไวยากรณ์มีประสิทธิภาพกับเด็ก ชาวเขา	3.576	0.851	5	3.983	0.868	4
12	ความรู้ความสามารถของครูในการจัด กิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อสนับสนุน การเรียนการสอน	3.218	0.770	14	3.290	0.830	16
13	ความเหมาะสมของกิจกรรมที่เสนอ แนะไว้ในคู่มือการสอนกับความ สามารถของนักเรียนชาวเขา	3.613	0.864	4	3.822	0.907	8
14	การจัดสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน เพื่อส่งเสริมภาษาไทย	3.277	0.761	12	3.612	0.829	9

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาการ กิจกรรมการเรียนการสอน	ต่ำกว่าปรกติ			ปรกติ หรือ สูงกว่าปรกติ		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
15	การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษา ตนเอง	3.832	1.043	2	4.096	0.962	3
16	การสอนโดยให้นักเรียนแสดงบทบาท สมมติและสถานการณ์จำลอง	3.525	0.959	6	3.838	0.826	7
17	การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย	3.875	1.006	1	4.177	1.008	1
18	การสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม	3.255	0.974	13	3.580	0.925	13
19	การสอนโดยศูนย์การเรียนรู้	3.437	1.002	8	3.774	0.850	8
20	การสอนโดยใช้เกม	3.007	0.970	20	2.903	0.945	5
21	การพื่อนักเรียนออกไปศึกษานอก สถานที่	3.204	1.256	15	3.225	1.287	18
22	การสอนโดยบูรณาการวิชาภาษาไทย เข้ากับวิชาอื่น ๆ	3.138	0.997	17	3.112	0.899	19
	รวม	3.345	1.050		3.524	1.074	

จากตาราง 15 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีจำนวน 22 ข้อ พบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับมากที่สุด ระดับปานกลาง 12 ข้อ ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี มีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับมากที่สุด 13 ข้อ ระดับปานกลาง 6 ข้อ ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี มีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนต่ำเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.345$) และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.524$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย ($\bar{X} = 3.875$) ลำดับสอง การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษาตนเอง ($\bar{X} = 3.832$) ลำดับสาม การปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับเด็กชายเขา ($\bar{X} = 3.642$) ลำดับสี่ ความเหมาะสมของกิจกรรมที่เสนอแนะไว้ในคู่มือการสอนกับความสามารถของนักเรียนชายเขา ($\bar{X} = 3.613$) และลำดับห้า การเลือกใช้วัสดุสอนที่เสนอแนะไว้ในคู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กชายเขา ($\bar{X} = 3.576$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ เวลาเตรียมการสอน ($\bar{X} = 3.000$) และครูพูดภาษาถิ่นในการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.963$)

ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย ($\bar{X} = 4.177$) การสอนให้ทำตามหลักสูตรกำหนดไว้ ($\bar{X} = 4.112$) เป็นลำดับสอง ส่วนลำดับสามคือ การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษาตนเอง ($\bar{X} = 4.096$) ลำดับสี่ การเลือกใช้วัสดุสอนที่เสนอแนะไว้ในคู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กชายเขา ($\bar{X} = 3.983$) และลำดับห้า การปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับเด็กชายเขา ($\bar{X} = 3.903$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ ครูพูดภาษาไทยกลางในการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.967$) และครูพูดภาษาถิ่นในการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.822$)

ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี เสนอปัญหา
การสอนภาษาไทยสอดคล้องกันหาข้อ คือ

ลำดับหนึ่ง การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย

ลำดับแปด การสอนโดยศูนย์การเรียนรู้

ลำดับเก้า การใช้เวลาสอนซ่อมเสริมแก่เด็กที่เรียนต่อ

ลำดับ 13 การสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม

ลำดับ 22 ครูพูดภาษาถิ่นในการเรียนการสอน

ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี เสนอปัญหา
การสอนภาษาไทยลำดับแตกต่างกันประมาณหนึ่งในสามของลำดับที่ คือ

ข้อที่ 20 การสอนโดยใช้เกม ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีเสนอเป็นลำดับ 20

ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอเป็นลำดับห้า

3.2.3 งานสื่อการสอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูจำแนกตามวุฒิครู ซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับคือ ต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ปรากฏผลซึ่ง แจกแจงเป็นรายข้อ ดังตาราง 16

ตาราง 16 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับปัญหาการสอนของครูที่มี วุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี งานสื่อการสอน

ข้อ	ปัญหาค้นสื่อการสอน	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี หรือ สูงกว่าปริญญาตรี		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
1	แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนค้นคว้า	3.297	1.104	1	4.000	1.031	2
2	ทักษะในการใช้อุปกรณ์การสอน	3.343	0.891	10	3.322	0.838	11
3	งบประมาณด้านสื่อการเรียน	3.664	1.034	5	3.612	1.168	6
4	สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะ อย่าง เช่น วิทย์ - เทป คลิป เทป ที่ตรงกับเนื้อหา	3.729	1.090	3	4.032	0.966	1
5	เวลาเตรียมสื่อการสอน ก่อนใช้สื่อ สอนจริง	3.350	0.932	9	3.419	0.852	9
6	ความเหมาะสมของสื่อการเรียน การสอนที่กำหนดไว้ในคู่มือการสอน	3.335	0.943	12	3.548	0.927	7
7	ความรู้ความสามารถในการผลิตสื่อ วัสดุต่างในท้องถิ่นมาใช้เอง	3.284	0.911	13	3.419	0.814	9

ตาราง 16 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้านสื่อการสอน	ต่ำกว่าปริญญตรี			ปริญญตรี หรือ สูงกว่าปริญญตรี		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
8	เอกสารที่เป็นเนื้อหาและรายละเอียด ของวิชาภาษาไทย	3.401	0.915	8	3.290	0.868	12
9	การจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้ เหมาะสมกับเด็กชาวเขา	3.715	0.895	4	3.774	0.850	3
10	ความเพียงพอของสื่อการเรียน	3.613	0.930	6	3.645	0.844	5
11	การใช้คู่มือการสอนภาษาไทย	3.284	1.066	13	3.241	0.755	14
12	การเลือกบุคลากรในชุมชนมาเป็น วิทยากร	3.781	1.277	2	3.741	1.090	4
13	การซ่อมแซมและบำรุงรักษาสื่อ การเรียน	3.321	0.966	11	3.274	0.864	13
14	การให้นักเรียนช่วยจัดหาสื่อการเรียน การสอน	3.576	1.051	7	3.451	1.072	8
รวม		3.523	1.027		3.555	0.973	

จากตาราง 16 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ด้านสื่อการสอน มีจำนวน 14 ข้อ พบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านสื่อการสอนในระดับมากเจ็ดข้อ ระดับปานกลางเจ็ดข้อ ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านสื่อการสอนในระดับมากสี่ข้อ ระดับปานกลางสี่ข้อ ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี มีปัญหาในด้านสื่อการสอนโดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.523$ และ $\bar{X} = 3.555$ ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนค้นคว้า

($\bar{X} = 3.927$) ลำดับสอง การใช้วัสดุอุปกรณ์ในชุมชนมาเป็นวิทยากร ($\bar{X} = 3.781$) ลำดับสาม สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะอย่าง เช่น วิทยุ - เทป คลิปเทปที่ตรงกับเนื้อหา ($\bar{X} = 3.729$) ลำดับสี่ การจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.715$) และลำดับห้า งบประมาณด้านสื่อการเรียน ($\bar{X} = 3.664$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ ความเหมาะสมของสื่อการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ในคู่มือการสอน ($\bar{X} = 3.335$) ความรู้ความสามารถในการผลิตสื่อวัสดุที่มีในห้องเรียนใช้เอง และการใช้คู่มือการสอนภาษาไทย ($\bar{X} = 3.284$)

ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะอย่าง เช่น วิทยุ - เทป คลิปเทปที่ตรงกับเนื้อหา ($\bar{X} = 4.032$) แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนค้นคว้า ($\bar{X} = 4.000$) เป็นลำดับสอง และลำดับสาม การจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.774$) ลำดับสี่ การใช้วัสดุอุปกรณ์ในชุมชนมาเป็นวิทยากร ($\bar{X} = 3.741$) และลำดับห้า ความเพียงพอของสื่อการเรียน ($\bar{X} = 3.645$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ การซ่อมแซมและบำรุงรักษาสื่อการเรียน ($\bar{X} = 3.274$) และ การใช้คู่มือการสอนภาษาไทย ($\bar{X} = 3.241$)

ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอปัญหาการ
สอนภาษาไทยสอดคล้องกันเพียงหนึ่งข้อคือ ลำดับเก่า เวลาเตรียมสื่อการสอน ก่อนใช้สื่อสน
จริง

ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอปัญหา
การสอนภาษาไทยลำดับแตกต่างกันประมาณหนึ่งในสามของลำดับที่ คือ

ข้อหก ความเหมาะสมของสื่อการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ในคู่มือการสอน ครูที่มีวุฒิ
ต่ำกว่าปริญญาตรีเสนอเป็นลำดับ 12 ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอเป็นลำดับเจ็ด

3.2.4 ด้านการวัดผลและประเมินผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาการสอนภาษาไทยของครูจำแนกตามวุฒิครูซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับคือ ต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ปรากฏผลซึ่งแจกแจงเป็นรายข้อ ดังตาราง 17

ตาราง 17 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับปัญหาการสอนของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ด้านการวัดผลและประเมินผล

ข้อ	ปัญหาคำถาม การวัดผลและประเมินผล	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี หรือ สูงกว่าปริญญาตรี		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
1	ความเข้าใจการประเมินผลตาม จุดประสงค์ในแบบ ป.02	2.897	1.109	18	2.758	0.987	13
2	การปฏิบัติตามแนวการประเมินผล ที่กำหนดไว้ในคู่มือการสอน	3.058	0.949	17	3.129	0.851	12
3	เวลาที่ใช้ในการประเมินก่อนและหลัง การสอน	3.116	0.871	13	2.983	0.729	16
4	โอกาสในการนำผลประเมินไปปรับ ปรุงการเรียนการสอน	3.277	0.834	6	3.177	0.813	10
5	ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการสร้าง เครื่องมือวัดผลให้เหมาะสมกับ จุดประสงค์	3.270	0.815	7	3.241	0.711	9

ตาราง 17 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาคำถาม การวัดผลและประเมินผล	ต่ำกว่าปริญญาดรี			ปริญญาดรี หรือ สูงกว่าปริญญาดรี		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
6	ทักษะในการใช้เครื่องมือวัดผล	3.197	0.635	11	3.080	0.725	14
7	ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีการ การประเมินผล	3.102	0.673	14	3.032	0.602	13
8	ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์แบบ ทดสอบ	3.270	0.947	7	3.177	0.773	10
9	การเลือกใช้วิธีวัดผลต่าง ๆ เช่น การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ การสอบปากเปล่า การตรวจผลงาน หรือแบบฝึกหัด ให้เหมาะสมกับลักษณะ ของจุดประสงค์	3.102	0.953	14	2.870	0.851	17
10	การสร้างแบบทดสอบแบบปรนัย	3.138	0.869	12	3.016	0.751	15
11	การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย	3.445	0.867	3	3.467	0.928	3
12	การวัดผลและการประเมินผลทักษะ การฟัง	3.027	0.727	16	3.290	0.830	8
13	การวัดผลและการประเมินผลทักษะ การพูด	3.386	0.889	4	3.451	0.892	4
14	การวัดผลและการประเมินผลทักษะ การอ่าน	3.299	0.622	5	3.354	0.863	5

ตาราง 17 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาคำถาม การวัดผลและประเมินผล	ต่ำกว่าปริญญตรี			ปริญญตรี หรือ สูงกว่าปริญญตรี		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
15	การวัดผลและการประเมินผลทักษะ การเขียน	3.226	0.887	10	3.338	0.914	7
16	ความเหมาะสมของเกณฑ์ใช้ในการ ตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชาวเขา	3.554	0.887	2	3.774	0.850	2
17	ความรวมมือจากครู ผู้บริหารใน การสร้างเครื่องมือวัดผลและประเมิน ผล	3.255	0.996	9	3.354	0.605	5
18	ความรวมมือจากผู้ปกครองในการ ติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน	3.759	1.229	1	3.870	1.128	1
	รวม	3.246	0.941		3.242	0.894	

จากตาราง 17 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญตรี และครูที่มีวุฒิ
ปริญญตรีหรือสูงกว่าปริญญตรี ด้านการวัดผลและประเมินผล มีจำนวน 18 ข้อ พบว่า ครูที่มี
วุฒิต่ำกว่าปริญญตรีมีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับมากที่สุดสามข้อ ระดับปานกลาง
15 ข้อ ครูที่มีวุฒิปริญญตรีหรือสูงกว่าปริญญตรีมีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับมาก
สี่ข้อ ระดับปานกลาง 14 ข้อ ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญตรีและครูที่มีวุฒิปริญญตรีหรือสูงกว่า

ปริญญานิพนธ์ปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลโดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.246$) และ ($\bar{X} = 3.242$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญานิพนธ์ เสนอปัญหา การสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง ความร่วมมือจากผู้ปกครองในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน ($\bar{X} = 3.759$) ลำดับสอง ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชาวเขา ($\bar{X} = 3.554$) ลำดับสาม การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย ($\bar{X} = 3.445$) ลำดับสี่ การวัดผลและการประเมินผลทักษะการพูด ($\bar{X} = 3.386$) ลำดับห้า การวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน ($\bar{X} = 3.299$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ การปฏิบัติตามแนวการประเมินผลที่กำหนดไว้ในคู่มือการสอน ($\bar{X} = 3.058$) และความเข้าใจในการประเมินผลตามจุดประสงค์ในแบบ ป.02 ($\bar{X} = 2.897$)

ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญานิพนธ์ เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรก เรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง ความร่วมมือจากผู้ปกครองในการ ติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน ($\bar{X} = 3.870$) ลำดับสอง ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชาวเขา ($\bar{X} = 3.774$) ลำดับสาม การสร้างแบบ ทดสอบแบบอัตนัย ($\bar{X} = 3.467$) ลำดับสี่ การวัดผลและการประเมินผลทักษะการพูด ($\bar{X} = 3.451$) ลำดับห้า การวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน และความร่วมมือ จากคณะครู ผู้บริหารในการสร้างเครื่องมือวัดผลและประเมินผล ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ การเลือกใช้วิธีวัดผลต่าง ๆ เช่น การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ การสอบปากเปล่า การตรวจผลงานหรือแบบฝึกหัดให้ เหมาะสมกับลักษณะของจุดประสงค์ ($\bar{X} = 2.870$) และความเข้าใจการประเมินผลตาม จุดประสงค์ในแบบ ป.02 ($\bar{X} = 2.758$)

ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญานิพนธ์ และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญานิพนธ์ เสนอปัญหาการ สอนภาษาไทยสอดคล้องกันทุกข้อ คือ

ลำดับที่ ๑ ความร่วมมือจากผู้ปกครองในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน

ลำดับที่ ๒ ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชาวเขา

ลำดับที่ ๓ การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย

ลำดับที่ ๔ การวัดผลและการประเมินผลทักษะการพูด

ลำดับที่ ๕ การวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน

ลำดับที่ ๖ ความเข้าใจการประเมินผลตามจุดประสงค์ในแบบ ป.๐๒

ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอปัญหาการ
สอนภาษาไทยลำดับที่แตกต่างกันประมาณหนึ่งในสามของลำดับที่ คือ

ลำดับที่ ๑๓ การวัดผลและการประเมินผลทักษะการฟัง ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี
เสนอเป็นลำดับที่ ๑๖ ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอเป็นลำดับที่ ๘

3.2.5 ความสัมพันธ์กับผู้เรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูจำแนกตามวุฒิครู ซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับคือ ต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ปรากฏผลซึ่ง แจกแจงเป็นรายชื่อ ดังตาราง 18

ตาราง 18 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับปัญหาการสอนของครูที่มีวุฒิ ต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ตามความสัมพันธ์กับผู้เรียน

ข้อ	ปัญหาด้านความสัมพันธ์กับผู้เรียน	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรีหรือ สูงกว่าปริญญาตรี		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
1	ความรู้พื้นฐานของนักเรียน	4.000	1.214	2	4.096	1.173	1
2	การใช้ภาษากลางในชั้นเรียน	3.700	1.269	6	4.032	1.106	3
3	การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของ นักเรียน	3.663	1.067	3	4.000	1.031	4
4	การมาเรียนของนักเรียน	3.605	1.161	10	3.903	1.145	8
5	การเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน	3.182	1.061	19	3.306	0.908	17
6	เข้าใจความหมายภาษาไทยกลาง ของนักเรียนเมื่ออ่านหรือฟัง	3.700	1.076	6	3.967	0.999	5
7	ความสนใจในการใช้ภาษาไทยกลาง ในการฝึกสนทนา	3.576	1.030	11	3.806	0.895	10
8	ความรับผิดชอบต่องาน	3.211	0.866	18	3.129	0.991	19

ตาราง 18 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาคำนึงเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	ต่ำกว่าปรีญาตรี			ปรีญาตรี หรือ สูงกว่าปรีญาตรี		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
9	ความสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนของ กิจกรรมที่กำหนด	3.335	0.803	14	3.516	0.798	12
10	ความสนใจในการแสดงออกของ นักเรียนขณะเรียน	3.335	0.856	14	3.370	0.954	15
11	ความแตกต่างระหว่างบุคคล	3.664	0.961	9	3.854	1.104	9
12	การอ่านโดยซ้ำ อ่านทีละคำ	3.715	0.966	5	3.774	0.974	11
13	การเก็บใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน	3.686	1.016	8	3.933	0.913	7
14	ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียน	3.226	0.895	17	3.500	0.920	13
15	การสะกดคำผิด และเขียนโดยซ้ำ	3.795	0.921	4	3.951	0.905	6
16	การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ร	3.379	1.004	12	3.419	0.992	14
17	การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ช	3.350	0.859	13	3.338	1.076	16
18	การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ส	3.313	0.877	16	3.258	0.949	18
19	การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตาม ตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิ่ง	4.145	1.057	1	4.095	1.050	1
รวม		3.568	1.042		3.697	1.47	

จากตาราง 18 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน มีจำนวน 19 ข้อ พบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับมาก 11 ข้อ ระดับปานกลางแปดข้อ ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียนอยู่ในระดับมาก 14 ข้อ ระดับปานกลางห้าข้อ ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี มีปัญหาด้านเกี่ยวกับผู้เรียนโดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.568$ และ $\bar{X} = 3.697$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับแรก เรื่องความคาดคะเนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิง ($\bar{X} = 4.445$) ลำดับสอง ความรู้พื้นฐานของนักเรียน ($\bar{X} = 4.000$) ลำดับสาม การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน ($\bar{X} = 3.883$) ลำดับสี่ การสะกดคำผิด และเรียนไวยากรณ์ ($\bar{X} = 3.795$) และลำดับห้า การอ่านได้ช้า อ่านที่ละคำ ($\bar{X} = 3.715$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ ความรับผิดชอบต่องาน ($\bar{X} = 3.211$) และการเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน ($\bar{X} = 3.182$)

ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับแรกเรื่องความคาดคะเนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ลำดับหนึ่งมีสองข้อ ความรู้พื้นฐานของนักเรียน และการอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิง ($\bar{X} = 4.096$) ลำดับสาม การใช้ภาษาไทยกลางในชั้นเรียน ($\bar{X} = 4.032$) ลำดับสี่ การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน ($\bar{X} = 4.000$) และลำดับห้า เข้าใจความหมายภาษาไทยกลางของนักเรียนเมื่ออ่านหรือฟัง ($\bar{X} = 3.967$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ส ($\bar{X} = 3.258$) และความรับผิดชอบต่องาน ($\bar{X} = 3.129$)

ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยสอดคล้องกันสองข้อ คือ

ลำดับหนึ่ง การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิง

ลำดับเก้า ความแตกต่างระหว่างบุคคล

ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอปัญหา
การสอนภาษาไทยลำกับแตกต่างกันประมาณหนึ่งในสามของลำดับที่ คือ

ข้อ 12 การอ่านไวยากรณ์ อ่านที่ละคำ ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีเสนอเป็นลำดับที่
ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอเป็นลำดับที่ 11

3.3 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำแนกตามประสบการณ์
การสอน

3.3.1 ก้านจุดประสงค์การเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูจำแนกตาม
ประสบการณ์การสอน ซึ่งแบ่งเป็น ลำดับที่ 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ปรากฏผลซึ่งแจ่มแจ้งเป็น
รายชื่อ ดังตาราง 19

ตาราง. 19 วิเคราะห์หาเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและลำดับที่ปัญหาการสอนของครูที่มี
ประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ก้านจุดประสงค์การเรียนรู้

ข้อ	ปัญหาคำถาม จุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
1	การจำแนกประเภทของเสียงที่เกิด ในสภาวะแวดล้อม (ว่าเป็นเสียงลม สั่น ๆ ฯลฯ)	2.968	1.056	48	2.942	1.012	50
2	การจำแนกเสียงสระที่คล้ายคลึงกัน ออกจากกัน (เช่น อ กับ -อ ฯลฯ)	3.521	0.942	29	3.467	1.005	23

ตาราง 19 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาการ จุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
3	การจำแนกเสียงพยัญชนะที่คล้ายกัน ออกจากกัน	3.670	0.867	17	3.542	0.936	17
4	การแยกแยะเสียงสูง กลาง ต่ำ	3.630	0.920	19	3.600	0.890	12
5	การขบงไควว คำใดมีเสียงสัมผัส (กลองจ้อง) กับคำใด	3.659	0.995	18	3.495	0.906	21
6	การฟังคำแนะนำแล้วจับใจความว่า ต้องทำอะไรบ้าง	3.563	0.928	24	3.447	1.004	26
7	การฟังคำแนะนำแล้วทำตามขั้นตอน ที่แนะ	3.404	0.816	38	3.400	0.823	29
8	การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความใน ส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง	3.904	0.876	2	3.752	1.002	2
9	การฟังเรื่องราวที่ผู้อ่านเล่าให้ฟังแล้ว ปะติดปะต่อเนื้อความเข้าด้วยกัน	3.840	0.948	4	3.609	0.910	8
10	การเกิดความสัมพันธ์ เหตุการณ์ ในการฟัง	2.936	1.019	50	2.952	1.063	48
11	การฟังเรื่องราวต่าง ๆ อย่างมี มารยาทในการฟัง	3.085	0.918	43	3.038	0.965	45

ตาราง 19 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาตาม จุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
12	การแนะนำตนเองและสิ่งที่เกี่ยวข้อง กับตนเองให้ผู้อื่นรู้จัก	3.425	0.983	37	3.142	0.950	41
13	การพูดจาฉะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ	3.629		5	3.857	1.133	1
14	การใช้คำพูดเหมาะสมกับบุคคลและ โอกาส	3.521	0.930	29	3.552	0.894	15
15	การพูดจาชี้แจงแสดงเหตุผลและพูด แสดงความคิดเห็นของตนเอง	3.765	0.961	7	3.752	0.973	2
16	การบอกความถ่องแท้และตั้งคำถาม ชี้แจงข้อสงสัยของตนเองและของ ผู้อื่น	3.638	0.954	19	3.571	0.934	13
17	การเล่าเรื่อง หรือรายงานหน้าชั้น อย่างโต้เรื่องไกราว	3.734	1.122	11	3.676	1.028	5
18	การสนทนากับเพื่อน ๆ อย่างมีฉนวน สุชและสนุกสนาน	2.893	1.066	52	2.819	1.119	54
19	การวางท่าทางในการอ่านหนังสือ ได้ถูกต้อง เช่น การจับหนังสือ ระยะทาง การเปิดหนังสือ ฯลฯ	3.074	0.913	44	2.980	0.904	46
20	การลากเส้นพารานตามแบบ	2.893	0.880	52	2.752	0.913	55

ตาราง 19 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาตาม จุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
21	การวางแผนทางในการเขียน (จับกินสอ วางมือ ฯลฯ)	2.872	0.815	55	2.885	0.876	52
22	การอ่านในใจและจับใจความของ เรื่อง	3.893	0.843	3	3.666	0.912	6
23	การบอกชื่อครูและชื่อเพื่อนนักเรียน (ตามป้าย) ไม่น้อยกว่า 5 คน	2.904	0.990	51	2.885	0.987	52
24	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ อ ก ย น ต กับสระ -า -	3.010	0.939	47	3.066	1.044	44
25	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ป ก ง กับสระ -ู	2.882	0.987	54	2.933	1.007	51
26	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ร ล ห กับสระ -โ-	3.031	0.916	46	2.952	0.959	48
27	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ช จ ส ห ว กับสระ -โ- -	3.202	0.793	41	3.133	0.804	39
28	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ข ฉ กับสระ -ะ	3.170	1.027	42	3.085	0.937	43
29	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ บ ผ กับสระ -ำ -เ-	3.057	0.944	45	3.120	0.927	42

ตาราง 19 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาการ จุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
30	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ล กับสระ แ- อ- -อ	3.234	0.930	40	3.133	0.804	39
31	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ก กับสระ -	2.960	0.892	48	2.61	0.925	47
32	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ สระ -ัว -เาะ -ิ	3.460	0.930	35	3.247	0.881	38
33	การนับอักษรกลาง สูง ทวยวรรณยุกต์ เอก โท	3.500	0.975	23	3.304	0.947	37
34	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ฟ ภ	3.553	0.802	25	3.323	0.867	36
35	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ เ-ะ เ-อ หรือ เ-อ	3.691	0.956	14	3.457	0.884	24
36	การอ่าน เขียนและนับคำที่สะกดด้วย แมกน กับอักษรกลาง สูง คำ	3.691	0.863	14	3.580	0.953	9
37	การอ่าน เขียนและนับคำที่สะกดด้วย แมกน	3.606	0.934	21	3.514	0.937	18
38	การอ่าน เขียนและนับคำที่ใช้ ห้ะอากาศ กับแมกน	3.574	0.939	23	3.409	0.912	28

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหา จุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		X	S.D.	ลำดับที่	X	S.D.	ลำดับที่
39	การอ่าน เขียนและค้นคว้าที่สะกดด้วย แมกม	3.553	0.974	25	3.495	0.937	21
40	การแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระ - เ-ย	3.478	0.871	34	3.371	0.886	31
41	การอ่านคำที่มีอักษร อ ห นำได้	3.404	0.971	38	3.342	0.892	34
42	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ฝ ฝ ญ	3.555	0.793	25	3.447	0.861	26
43	การอ่าน เขียนและประสมคำที่ใช้ สระ เ-อะ โ-ะ และวรรณยุกต์ -	3.755	0.871	9	3.400	0.981	29
44	การอ่าน เขียนและค้นคว้าที่สะกดด้วย แมกก	3.521	0.884	29	3.371	0.948	31
45	การอ่าน เขียนและค้นคว้าที่สะกดด้วย แมกบ	3.521	0.986	29	3.333	0.912	35
46	การอ่าน เขียนและค้นคว้าที่สะกดด้วย แมกย หรือ หม ว สะกด	3.765	0.880	7	3.580	0.881	9
47	การอ่าน เขียนและค้นคว้าที่มี ร ล กล้ำ	3.542	0.996	28	3.457	0.915	24

ตาราง 19 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาการ จุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
48	การอ่าน เขียนและค้นคว้าหาความรู้ สร ป ร ส	3.755	0.953	9	3.504	0.885	19
49	การอ่าน และเขียนคำที่ใช้ ค ฃ ป ๒ ค ฃ ป ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙	3.819	0.874	6	3.723	0.920	4
50	การอ่านและเขียนคำที่ใช้ตัวอักษร	3.457	0.952	36	3.352	0.792	33
51	การอ่านและเขียนคำที่ชวนตนถอย พยัญชนะ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙	3.723	0.892	12	3.561	0.955	14
52	การอ่านและเขียนคำที่มี ว ควบกล้ำ	3.691	0.863	14	3.580	0.859	9
53	การเว้นช่องไฟ บรรทัดตอน วางสระ วรรคตอน	3.606	0.980	21	3.504	0.863	19
54	การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายภาพ	3.723	0.993	12	3.552	0.904	15
55	การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยาย ความรู้สึกนึกคิดของตนเอง	3.914	0.996	1	3.647	1.032	7
	รวม	3.458	0.989		3.348	0.977	

จากตาราง 19 ปัญหาสอนภาษาไทยของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ มีจำนวน 55 ข้อ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี มีปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับมาก 39 ข้อ ระดับปานกลาง 16 ข้อ ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับมาก 28 ข้อ ระดับปานกลาง 27 ข้อ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี มีปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.458$) และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาโดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.358$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายความนึกคิดของตนเอง ($\bar{X} = 3.914$) ลำดับสอง การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง ($\bar{X} = 3.904$) ลำดับสาม การอ่านในใจและจับใจความของเรื่อง ($\bar{X} = 3.693$) ลำดับสี่ การฟังเรื่องที่ผู้อื่นเล่าให้ฟังแล้วปะติดปะต่อเนื้อความเข้าด้วยกัน ($\bar{X} = 3.840$) และลำดับห้า การพูดจาจะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ ($\bar{X} = 3.29$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ป ด ง กับสระ ู ($\bar{X} = 2.882$) และการวางท่าทางในการเขียน (จับดินสอ วางมือ ฯลฯ) ($\bar{X} = 2.871$)

ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง การพูดจาจะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ ($\bar{X} = 3.857$) ลำดับสองมีอยู่สองข้อ การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง และการพูดจาชี้แจงแสดงเหตุผลและพูดแสดงความคิดเห็นของตนเอง ($\bar{X} = 3.752$) และลำดับสี่ การอ่าน และเขียนคำที่ใช้ ต ฅ ป ษ ต ฎ ฏ ฎ สะกด ($\bar{X} = 3.723$) และลำดับห้า การเล่าเรื่อง หรือรายงานหน้าชั้นอย่างใดเรื่องใดราว ($\bar{X} = 3.676$) ส่วนของลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ การสนทนากับเพื่อน ๆ อย่างมีความสุขและสนุกสนาน ($\bar{X} = 2.819$) และการลากเส้นพื้นฐานตามแบบ ($\bar{X} = 2.752$)

ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป
เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยสอดคล้องกันสองข้อคือ

ลำดับสอง การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง

ลำดับ 17 การจำแนกเสียงพยัญชนะที่คล้ายกันออกจากกัน

3.1.2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูจำแนกตาม
ประสบการณ์การสอน ซึ่งแบ่งเป็นต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ปรากฏผลซึ่งแจกแจงเป็น
รายชื่อ ดังตาราง 20

ตาราง 20 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับปัญหาการสอนของครูที่มี
ประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ข้อ	ปัญหาด้าน กิจกรรมการเรียนการสอน	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
1	การใช้เวลาสอนซ่อมเสริมแก่เด็กที่ เรียนอ่อน	3.531	0.271	10	3.447	0.780	8
2	การสอนให้ทันตามหลักสูตรกำหนดไว้	3.787	1.090	5	3.590	1.029	4
3	เวลาเตรียมการสอน	3.148	1.071	20	3.028	0.866	19
4	การใช้เวลาจัดกิจกรรมในการเรียน การสอน	3.351	0.919	14	3.095	0.667	16
5	การปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับเด็ก ชาย	3.765	1.004	6	3.685	0.959	3

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาค้น กิจกรรมการเรียนการสอน	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
6	ครูพูดภาษาชาวบ้านในการเรียน การสอน	3.255	1.295	17	3.076	1.398	17
7	ครูพูดภาษาอื่นในการเรียนการสอน	3.000	1.376	22	2.847	1.278	21
8	ครูพูดภาษาไทยกลางในการเรียน การสอน	3.106	1.356	21	2.900	1.393	20
9	การจัดกิจกรรมการสอนคำศัพท์ใหม่	3.372	0.888	13	3.238	0.899	13
10	ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียน การสอนที่กำหนดไว้ในคู่มือการสอนกับ จุดประสงค์การเรียนรู้ในแบบ ป.02	3.585	0.892	9	3.380	0.898	9
11	การเลือกใช้วิธีสอนที่เสนอแนะไว้ใน คู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็ก ป่วยเขา	3.840	0.866	3	3.580	0.821	5
12	ความรู้ความสามารถของครูในการ จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อ สนับสนุนการเรียนการสอน	3.319	0.708	16	3.171	0.786	14
13	ความเหมาะสมของกิจกรรมที่เสนอ แนะไว้ในคู่มือการสอนกับความ สามารถของนักเรียนป่วยเขา	3.840	0.878	3	3.533	0.862	6

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาการ กิจกรรมการเรียนการสอน	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
14	การจัดสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน เพื่อส่งเสริมภาษาไทย	3.478	0.834	11	3.295	0.754	11
15	การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษา ตนเอง	4.053	1.014	2	3.790	1.020	2
16	การสอนโดยให้นักเรียนแสดงบทบาท สมมติและสถานการณ์จำลอง	3.723	0.960	6	3.533	0.895	6
17	การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย	4.117	1.019	1	3.838	0.996	1
18	การสอนโดยใช้กระบวนการหลอม	3.478	1.108	11	3.371	0.813	12
19	การสอนโดยศูนย์การเรียน	3.734	1.043	7	3.371	0.864	10
20	การสอนโดยใช้เกม	3.159	1.013	19	2.809	0.884	22
21	การพานักเรียนออกไปศึกษานอกสถานที่	3.329	1.266	15	3.104	1.256	15
22	การสอนโดยบูรณาการวิชาภาษาไทย เข้ากับวิชาอื่น ๆ	3.234	1.066	18	3.038	0.861	18
รวม		3.509	1.089		3.303	1.025	

จากตาราง 20 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีจำนวน 22 ข้อ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี มีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับมาก 12 ข้อ ระดับปานกลางสิบห้า ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับมากแปดข้อ ระดับปานกลาง 14 ข้อ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี มีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับมาก ($\bar{X} = 3.509$) และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาโดยเฉลี่ยรวมอยู่ในปานกลาง ($\bar{X} = 3.303$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย ($\bar{X} = 4.117$) ลำดับสอง การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ($\bar{X} = 4.053$) ลำดับสามมีอยู่สองข้อ การเลือกใช้วิธีสอนที่เสนอแนะไว้ในคู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กชาวเขา และความเหมาะสมของกิจกรรมที่เสนอแนะไว้ในคู่มือการสอนกับความสามารถของนักเรียนชาวเขา ($\bar{X} = 3.840$) ลำดับห้า การสอนให้ทันตามหลักสูตรกำหนดไว้ ($\bar{X} = 3.787$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ ครูพูดภาษาไทยกลางในการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.106$) และครูพูดภาษาถิ่นในการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.000$)

ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย ($\bar{X} = 3.838$) ลำดับสอง การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ($\bar{X} = 3.790$) ลำดับสาม การปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.685$) ลำดับสี่ การสอนให้ทันตามหลักสูตรกำหนดไว้ ($\bar{X} = 3.590$) ลำดับห้า การเลือกใช้วิธีสอนที่เสนอแนะไว้ในคู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.580$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ ครูพูดภาษาถิ่นในการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.847$) และการสอนโดยใช้เกม ($\bar{X} = 2.809$)

ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป
เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับสอดคล้องกันแปดข้อ คือ

ลำดับหนึ่ง การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย

ลำดับสอง การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษาตนเอง

ลำดับเก้า ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนที่กำหนดในคู่มือการสอนกับ

จุดประสงค์การเรียนรู้ในแบบ ป.๑2

ลำดับ 11 การจัดสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมภาษาไทย

ลำดับ 13 การจัดกิจกรรมการสอนคำศัพท์ใหม่

ลำดับ 15 การพานักเรียนออกไปศึกษานอกสถานที่

ลำดับ 12 ครูพูดภาษาชาวบ้านในการเรียนการสอน

ลำดับ 18 การสอนโดยบูรณาการวิชาภาษาไทยเข้ากับวิชาอื่น ๆ

3.4.3 ด้านสื่อการสอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครู จำแนกตามประสบการณ์การสอน ซึ่งแบ่งเป็น ต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ปรากฏผลซึ่งแจกแจงเป็นรายข้อ ดังตาราง 21

ตาราง 21 | วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับปัญหาการสอนของครูที่มีประสบการณ์สอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ด้านสื่อการสอน

ข้อ	ปัญหาด้านสื่อการสอน	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
1	แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียน ทบทวน	4.074	1.064	1	3.638	1.087	1
2	ทักษะในการใช้อุปกรณ์การสอน	3.500	0.931	9	3.190	0.793	12
3	งบประมาณด้านสื่อการเรียน	3.872	1.004	4	3.447	1.032	7
4	สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทย เฉพาะอย่าง เช่น วิทย์ - เพ ศกับเพศตรงกับเนื้อหา	4.310	1.015	2	3.657	1.076	2
5	เวลาเตรียมสื่อการสอน ก่อนใช้สื่ สอนจริง	3.478	1.007	12	3.275	0.790	8
6	ความเหมาะสมของสื่อการเรียน การสอนที่กำหนดไว้ในคู่มือการสอน	3.574	1.026	8	3.247	0.837	9
7	ความรู้ ความสามารถในการผลิตสื่อ วัสดุภายในท้องถิ่นใช้เอง	3.500	0.884	9	3.171	0.855	13

ตาราง 21 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาการสื่อสารการสอน	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
8	เอกสารที่เป็นเนื้อหาและรายละเอียด ของวิชาภาษาไทย	3.500	0.942	9	3.247	0.848	9
9	การจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้ เหมาะสมกับเด็กชาวเขา	3.851	0.933	5	3.628	0.819	3
10	ความเพียงพอของสื่อการเรียน	3.744	0.886	6	3.514	0.906	5
11	การใช้คู่มือการสอนภาษาไทย	3.382	1.011	14	3.171	0.940	13
12	การใช้วัสดุอุปกรณ์ในห้องเรียนมาเป็น วิทยากร	3.946	1.206	3	3.609	1.268	4
13	การซ่อมแซมและบำรุงรักษาสื่อการเรียน	3.404	0.992	13	3.219	0.872	11
14	การให้นักเรียนช่วยจัดหาสื่อการเรียนการสอน	3.627	1.071	7	3.457	1.042	6
รวม		3.627	1.032		3.405	0.973	

จากตาราง 21 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูที่ประสบผลการสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ด้านสื่อการสอน มีจำนวน 14 ข้อ ครูที่ประสบผลการสอนต่ำกว่า 2 ปี มีปัญหาด้านสื่อการสอนในระดับมาก 13 ข้อ ระดับปานกลางหนึ่งข้อ ครูที่ประสบผลการสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านสื่อการสอนระดับมากเจ็ดข้อ ระดับปานกลางเจ็ดข้อ ครูที่ประสบผลการสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่ประสบผลการสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านสื่อการสอนโดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.676$ และ $\bar{X} = 3.405$ ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่ประสบผลการสอนต่ำกว่า 2 ปีขึ้นไป เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับแรกเรียงตามลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.46$) ลำดับสอง สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะอย่าง เช่น วิทยุ - เทป คลิปเทปที่ตรงกับเนื้อหา ($\bar{X} = 4.010$) ลำดับสาม การเชิญบุคลากรในชุมชนมาเป็นวิทยากร ($\bar{X} = 3.046$) ลำดับสี่ งบประมาณด้านสื่อการเรียน ($\bar{X} = 3.872$) และ ลำดับห้า การจัดสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.851$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ การขอแบบอย่างจากวิชาการเรียน ($\bar{X} = 3.404$) และการใช้ภูมิปัญญาการสอนภาษาไทย ($\bar{X} = 3.302$)

ครูที่ประสบผลการสอน 2 ปีขึ้นไป เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับแรกเรียงตามลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.838$) ลำดับสอง สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะอย่าง เช่น วิทยุ - เทป คลิปเทปที่ตรงกับเนื้อหา ($\bar{X} = 3.657$) ลำดับสาม การจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา ($\bar{X} = 3.620$) ลำดับสี่ การเชิญบุคลากรในชุมชนมาเป็นวิทยากร ($\bar{X} = 3.609$) ลำดับห้า ความเพียงพอของสื่อการเรียน ($\bar{X} = 3.514$) ส่วนลำดับสุดท้ายมีสองข้อ ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ ความรู้ความสามารถในการผลิตสื่อวัสดุที่มีในท้องถิ่นมาใช้เอง และการใช้ภูมิปัญญาการสอนภาษาไทย ($\bar{X} = 3.171$)

ครูที่ประสบผลการสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่ประสบผลการสอน 2 ปีขึ้นไป เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับสองถึงสองสามข้อ คือ

ลำดับหนึ่ง แหล่งความรู้ใหญ่และนักเรียนคนกว่า

ลำดับสอง สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะอย่าง เช่น วิทยุ - เทป คลับเทป
ที่ตรงกับเนื้อหา

ลำดับเก้า เอกสารที่เป็นเนื้อหาและรายละเอียดของวิชาภาษาไทย

3.1.4 งานการวัดผลและประเมินผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูจำแนกตาม
ประสบการณ์การสอน ซึ่งแบ่งเป็น ต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ปรากฏผลซึ่งแจ่มแจ้งเป็น
รายชื่อ ดังตาราง 22

ตาราง 22 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับปัญหาการสอนของครูที่มี
ประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป งานการวัดผลและประเมินผล

ข้อ ขอ	ปัญหาคำ การวัดผลและประเมินผล	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
1	ความเข้าใจการประมวลผลตามจุด ประสงค์ในแบบ ป.๐2	3.127	1.024	16	2.609	0.999	16
2	การปฏิบัติตามแนวการประเมินผลที่ กำหนดไว้ในคู่มือการสอน	3.255	0.890	13	2.923	0.912	15
3	เวลาที่ใช้ในการประเมินก่อนและ หลังการสอน	3.255	0.837	13	2.914	0.794	16
4	โอกาสในการนำผลประเมินไป ปรับปรุงการเรียนการสอน	3.446	0.807	5	3.066	0.807	10

ตาราง 22 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้าน การวัดผลและประเมินผล	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
5	ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการสร้าง เครื่องมือวัดผลให้เหมาะสมกับ จุดประสงค์	3.382	0.876	8	3.152	0.673	8
6	ทักษะในการใช้เครื่องมือวัดผล	3.319	0.877	9	3.019	0.703	12
7	ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับขั้นตอนและวิธี การประเมินผล	3.265	0.935	11	2.914	0.731	16
8	ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์แบบ ทดสอบ	3.446	0.952	5	3.057	0.802	11
9	การเลือกใช้วิธีวัดผลต่าง ๆ เช่น การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ การสอบปากเปล่า การตรวจผลงาน หรือแบบฝึกหัด ให้เหมาะสมกับลักษณะ ของจุดประสงค์	3.085	0.985	18	2.960	0.872	13
10	การสร้างแบบทดสอบแบบปรนัย	3.234	0.868	15	2.900	0.916	13
11	การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย	3.553	0.906	3	3.361	0.885	4
12	การวัดผลและการประเมินผลทักษะ การฟัง	3.127	0.840	16	3.171	0.774	7
13	การวัดผลและการประเมินผลทักษะ การพูด	3.414	0.843	7	3.400	0.931	3

ตาราง 22 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาค้น การวัดผลและประเมินผล	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
14	การวัดผลและการประเมินผลทักษะ การอ่าน	3.265	0.852	11	3.361	0.817	4
15	การวัดผลและการประเมินผลทักษะ การเขียน	3.297	0.954	10	3.226	0.842	6
16	ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการ ตัดสินผลการเรียนกับนักเรียน ชาวเขา	3.723	0.867	2	3.533	0.884	2
17	ความร่วมมือจากคณะครู ผู้บริหารใน การสร้างเครื่องมือวัดผลและ ประเมินผล	3.468	0.975	4	3.123	0.880	9
18	ความร่วมมือจากบุคลากรในการ ติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน	4.031	1.036	1	3.580	1.293	1
รวม		3.372	0.940		3.132	0.899	

จากตาราง 22 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ด้านการวัดผลและประเมินผล มีจำนวน 18 ข้อ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี มีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับมากที่สุด ระดับปานกลาง 11 ข้อ ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับมากที่สุด ระดับปานกลาง 16 ข้อ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลโดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.372$ และ $\bar{X} = 3.132$ ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง ความร่วมมือจากผู้บริหารในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน ($\bar{X} = 4.031$) ลำดับสอง ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชายเขา ($\bar{X} = 3.723$) ลำดับสาม การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย ($\bar{X} = 3.553$) ลำดับสี่ ความร่วมมือจากคณะครูผู้บริหารในการสร้างเครื่องมือวัดผลและประเมินผล ($\bar{X} = 3.468$) ลำดับห้ามีอยู่สองข้อ โอกาสในการนำผลประเมินไปปรับปรุงการเรียนการสอน และความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์แบบทดสอบ ($\bar{X} = 3.446$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง มีสามข้อคือ ความเข้าใจการประเมินผลตามจุดประสงค์ในแบบ ป.02 และการวัดผลและการประเมินผลทักษะการฟัง ($\bar{X} = 3.127$) และลำดับสุดท้าย การเลือกใช้วิธีวัดผลต่าง ๆ เช่น การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ การสอบปากเปล่า การตรวจผลงานหรือแบบฝึกหัดให้เหมาะสมกับลักษณะของจุดประสงค์ ($\bar{X} = 3.085$)

ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง ความร่วมมือจากผู้บริหารในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน ($\bar{X} = 3.580$) ลำดับสอง ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชายเขา ($\bar{X} = 3.533$) ลำดับสาม การวัดผลและการประเมินผลทักษะการพูด ($\bar{X} = 3.400$) ลำดับสี่มีอยู่สองข้อ การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย และการวัดผลและประเมินผลทักษะการอ่าน ($\bar{X} = 3.361$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ย

อยู่ในระดับปานกลาง มีสามข้อคือ เวลาที่ใช้ในการประเมินก่อนและหลังการสอน และความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีการประเมินผล ($\bar{X} = 2.914$) และความเข้าใจการประเมินผลตามจุดประสงค์ในแบบ ป.02 ($\bar{X} = 2.609$)

ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับสี่คล้อยกันสามข้อ คือ

ลำดับหนึ่ง ความร่วมมือจากผู้ปกครองในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน

ลำดับสอง ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชาวเขา

ลำดับแปด ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมื่อวัดผลให้เหมาะสมกับจุดประสงค์

ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป

เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับแตกต่างกันประมาณหนึ่งในสามของลำดับที่ คือ

ข้อแปด ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์แบบทดสอบ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี เสนอเป็นลำดับห้า ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป เสนอเป็นลำดับ 11

ข้อ 12 การวัดผลและการประเมินผลทักษะการฟัง ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี เสนอเป็นลำดับ 16 ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป เสนอเป็นลำดับเจ็ด

ข้อ 14 การวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี เสนอเป็นลำดับ 11 ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป เสนอเป็นลำดับสี่

3.4.5 ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูจำแนกตาม
ประสบการณ์การสอน ซึ่งแบ่งเป็น ต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ปรากฏผลซึ่งแจกแจงเป็น
รายชื่อ ดังตาราง 23

ตาราง 23 วิเคราะห์ข้อมูล ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ปัญหาการสอนของครูที่มี
ประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน

ข้อ	ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		X	S.D.	ลำดับที่	X	S.D.	ลำดับที่
1	ความรู้พื้นฐานของนักเรียน	4.191	1.123	1	3.885	1.252	2
2	การใช้ภาษาไทยกลางในชั้นเรียน	4.016	1.106	4	3.619	1.304	8
3	การใช้ภาษาถิ่นภาษาไทยกลาง ของนักเรียน	4.031	1.025	3	3.619	1.075	3
4	การมาเรียนของนักเรียน	3.851	1.138	8	3.561	1.170	10
5	การเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน	3.308	1.031	18	3.142	0.999	19
6	เข้าใจความหมายภาษาไทยกลาง ของนักเรียนเมื่อฟังหรือฟัง	3.946	0.949	6	3.638	1.130	7
7	ความสนใจในการใช้ภาษาไทยกลาง ในการฝึกสนทนา	3.815	0.944	9	3.495	1.015	11
8	ความรับผิดชอบของตนเอง	3.212	0.966	19	3.161	0.852	18
9	ความสามารถปฏิบัติงานขั้นตอนของ กิจกรรมที่กำหนด	3.521	0.808	12	3.276	0.786	13

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาคำนึงเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	ต่ำกว่า 2 ปี			2 ปีขึ้นไป		
		$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
10	ความสนใจในการแสดงออกของนักเรียนขณะเรียน	3.500	0.884	14	3.209	0.869	17
11	ความแตกต่างระหว่างบุคคล	3.808	1.013	10	3.674	1.004	6
12	การอ่านไวยากรณ์และคำ	3.787	0.943	11	3.685	0.988	5
13	การเก็บใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน	3.946	0.982	5	3.600	0.971	9
14	ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน	3.382	0.900	16	3.247	0.923	14
15	การสังเกตคำผิด และเขียนไวยากรณ์	3.978	0.850	5	3.723	0.961	4
16	การอ่านออกเสียงคำพยางค์สั้นๆ ร	3.510	1.018	13	3.285	0.973	12
17	การอ่านออกเสียงคำพยางค์สั้นๆ ช	3.478	0.871	15	3.228	0.968	15
18	การอ่านออกเสียงคำพยางค์สั้นๆ ส	3.382	0.912	16	3.219	0.883	16
19	การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิง	4.170	1.017	2	4.095	1.091	1
รวม		3.728	1.020		3.502	1.055	

จากตาราง 23 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน มีจำนวน 19 ข้อ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี มีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับมาก 15 ข้อ ระดับปานกลาง 3 ข้อ ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับมาก 11 ข้อ ระดับปานกลาง 6 ข้อ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนโดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.728$ และ $\bar{X} = 3.502$ ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง ความรู้พื้นฐานของนักเรียน ($\bar{X} = 4.191$) ลำดับสอง การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิง ($\bar{X} = 4.170$) ลำดับสาม การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน ($\bar{X} = 4.031$) ลำดับสี่ การใช้ภาษาไทยกลางในชั้นเรียน ($\bar{X} = 4.010$) และลำดับห้า การสะกดคำผิด และเขียนไวยากรณ์ ($\bar{X} = 3.978$) ส่วนลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ การเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน ($\bar{X} = 3.308$) และความรับผิดชอบต่องาน ($\bar{X} = 3.212$)

ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยหาลำดับแรกเรียงตามค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ลำดับหนึ่ง การอ่านออกเสียงคำที่ไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิง ($\bar{X} = 4.095$) ลำดับสอง ความรู้พื้นฐานของนักเรียน ($\bar{X} = 3.885$) ลำดับสาม การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน ($\bar{X} = 3.519$) ลำดับสี่ การสะกดคำผิด และเขียนไวยากรณ์ ($\bar{X} = 3.723$) และลำดับห้า การอ่านไวยากรณ์ อ่านทีละคำ ($\bar{X} = 3.685$) ส่วนสองลำดับสุดท้าย ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ ความรับผิดชอบต่องาน ($\bar{X} = 3.161$) และการเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน ($\bar{X} = 3.142$)

ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป
เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับสอดคล้องกันสามข้อ คือ

ลำดับสาม การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน

ลำดับ 15 การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ย

ลำดับ 16 การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ส

ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป
เสนอปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับแตกต่างกันประมาณหนึ่งในสามของลำดับที่ คือ

ข้อ 12 การอ่านไวยากรณ์ อ่านที่ละคำ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี เสนอ
เป็นลำดับ 11 ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป เสนอเป็นลำดับห้า

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาการสอนในแต่ละด้านโดยใช้สถิติการกระจายค่าที่ (t - test) ตามตัวแปรที่ศึกษาคือ เพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอน

4.1 เปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาไทยระหว่างครูเพศชายและเพศหญิง
ปรากฏผลการวิเคราะห์ ดังตาราง 24

ตาราง 24 เปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาไทยระหว่างครูที่มีเพศต่างกัน

ปัญหา	เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้	ชาย	106	3.454	0.972	1.384
	หญิง	93	3.395	0.995	
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	ชาย	106	3.376	4.030	-0.605
	หญิง	93	3.429	1.095	
ด้านสื่อการสอน	ชาย	106	3.513	0.975	-0.451
	หญิง	93	3.556	1.049	
ด้านการวัดผลและประเมินผล	ชาย	106	3.192	0.887	-1.352
	หญิง	93	3.305	0.966	
ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	ชาย	106	3.636	1.030	0.631
	หญิง	93	3.578	1.061	

$$t_{.05} (199) = 1.960$$

จากตาราง 24 เป็นการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการสอนภาษาไทยในด้านต่าง ๆ ระหว่างครูชายกับครูหญิง โดยใช้ t -test ผลปรากฏว่าครูเพศชายและหญิงมีปัญหาการสอนทั้งห้าด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าครูที่มีเพศต่างกันมีปัญหาในการสอนภาษาไทยทั้งห้าด้านไม่แตกต่างกัน

4.2 เปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาไทยของครูที่มีวุฒิต่างกัน ปรากฏผลการวิเคราะห์ ดังตาราง 25

ตาราง 25 เปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาไทยระหว่างครูที่มีวุฒิต่างกัน

ปัญหา	วุฒิ	N	$\bar{X}$	S.D.	t
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่าปริญญาตรี	137	3.397	0.979	-0.118
	ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี	62	3.407	0.995	
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	ต่ำกว่าปริญญาตรี	137	3.345	1.050	-0.279
	ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี	62	3.624	1.074	
ด้านสื่อการสอน	ต่ำกว่าปริญญาตรี	137	3.523	1.027	-0.338
	ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี	62	3.555	0.973	
ด้านการวัดผลและประเมินผล	ต่ำกว่าปริญญาตรี	137	3.246	0.941	-0.0517
	ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี	62	3.242	0.894	
ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	ต่ำกว่าปริญญาตรี	137	3.568	1.042	-1.317
	ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี	62	3.697	1.047	

$$t_{.05} (199) = 1.960$$

จากตาราง 25 เป็นการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการสอนภาษาไทยใน
ด้านต่าง ๆ ระหว่างครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี
โดยใช้ t - test ผลปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่า
ปริญญาตรี มีปัญหาการสอนภาษาไทยทั้งห้าด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า
ครูที่มีวุฒิต่างกันมีปัญหาในการสอนภาษาไทยทั้งห้าด้านไม่แตกต่างกัน

4.3 เปรียบเทียบการสอนภาษาไทยระหว่างครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน
ปรากฏผลการวิเคราะห์ ดังตาราง 26

ตาราง 26 เปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาไทยระหว่างครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน

ปัญหา	ประสบการณ์ การสอน	N	$\bar{X}$	S.D.	t
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้	ต่ำกว่า 2 ปี	94	3.458	0.989	1.327
	2 ปีขึ้นไป	105	3.348	0.977	
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	ต่ำกว่า 2 ปี	94	3.509	1.089	2.362 *
	2 ปีขึ้นไป	105	3.303	1.025	
ด้านสื่อการสอน	ต่ำกว่า 2 ปี	94	3.676	1.032	2.944 **
	2 ปีขึ้นไป	105	3.405	0.973	
ด้านการวัดผลและประเมินผล	ต่ำกว่า 2 ปี	94	3.372	0.940	2.950 **
	2 ปีขึ้นไป	105	3.132	0.899	
ด้านเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน	ต่ำกว่า 2 ปี	94	3.728	1.020	2.514 *
	2 ปีขึ้นไป	105	3.502	1.055	

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $t_{.05} (199) = 1.960$
 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 $t_{.01} (199) = 2.576$

จากตาราง 26 เป็นการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการสอนภาษาไทย
ในสถานต่าง ๆ ระหว่างครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์
การสอน 2 ปีขึ้นไป โดยใช้ t - test ผลปรากฏว่าครูที่มีประสบการณ์สอนต่ำกว่า 2 ปี
และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาค้นจุดประสงค์การเรียนรู้แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในด้านการเรียนการสอนและด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนแตกต่าง
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในด้านการสอนและการวัดผลและประเมินผล
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตร
ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โรงเรียนชาวเขา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด
ในเขตการศึกษา 8
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
ประถมศึกษาชาวเขา ตามหัวแปรเทศ วุฒิ และประสบการณ์การสอน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ ครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขา
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 8 จำนวน 199 คน ซึ่งได้มาจาก
การสุ่มเป็นระดับชั้น

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า
แบ่งปัญหาออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน
ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน จำนวน 128 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปยังสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด
ในเขตการศึกษา 8 โดยขอความร่วมมือในการแจกและรวบรวมคืนโดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถาม
ไปทั้งหมด 214 ฉบับ ได้รับกลับคืนมา 199 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 92.99 ของแบบสอบถาม
ที่ส่งไปทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาที่ศึกษาซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน วิเคราะห์ดังนี้

1. วิเคราะห์ปัญหาตามตัวแปรที่ศึกษา คือ เพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอน เป็นรายด้านและรายข้อ โดยหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และจัดลำดับที่มาของปัญหาเสนอในรูปแบบตาราง

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัญหาโดยทดสอบค่าที่ (t - test) ตามตัวแปรที่ศึกษา คือ เพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอน

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การศึกษานี้หาการสอนภาษาไทย ศึกษาโดยแยกตามตัวแปรเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอน ผู้วิจัยจึงสรุปผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 1 และตอนที่ 2 รวมกันดังนี้

1. จำแนกตามเพศ

1.1 ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยเฉลี่ยรวมทั้งครูชายและครูหญิงมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตามตัวแปรพบว่าครูชายและครูหญิงมีปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าครูชายมีปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยสูงได้แก่ การห้คำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง ($\bar{X} = 3.933$) สำหรับปัญหาในระดับปานกลางห้ค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การอ่านคำที่มีอักษร อ ห นำได้ ($\bar{X} = 3.481$) ส่วนครูหญิงมีปัญหาในระดับมากที่สุดห้ค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายความนึกคิดของตนเอง ($\bar{X} = 3.817$) สำหรับปัญหาในระดับปานกลางห้ค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การอ่าน เขียนและคำที่มี ร ล กล้ำ

($\bar{X} = 3.473$)

1.2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเฉลี่ยรวมครูชายมีปัญหามีระดับปานกลาง ส่วนครูหญิงมีปัญหามีระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรพบว่าครูชายและครูหญิงมีปัญหามีระดับปานกลางแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูชายมีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ($\bar{X} = 3.905$) สำหรับปัญหามีระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การจัดสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมภาษาไทย ($\bar{X} = 3.313$) ส่วนครูหญิงมีปัญหามีระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย ($\bar{X} = 3.053$) สำหรับปัญหามีระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การพานักเรียนออกไปศึกษานอกสถานที่ ($\bar{X} = 3.397$)

1.3 ด้านสื่อการสอน โดยเฉลี่ยรวมทั้งครูชายและครูหญิงมีปัญหามีระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตามตัวแปรเพศพบว่าครูชายและครูหญิงมีปัญหามีระดับปานกลางแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูชายและครูหญิงมีปัญหาด้านสื่อการสอนในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ แหล่งความรู้ในครูและนักเรียนทั้งหมด ($\bar{X} = 3.990$ และ $\bar{X} = 3.903$ ตามลำดับ) ปัญหามีระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดของครูชายได้แก่ ความเหมาะสมของสื่อการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ในคู่มือการสอน ($\bar{X} = 3.386$) ส่วนปัญหามีระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดของครูหญิงได้แก่ ความรู้ความสามารถในการผลิตสื่อวัสดุที่มีนัยสำคัญต่อตนเอง ($\bar{X} = 3.365$) และการซ่อมแซมและบำรุงรักษาสื่อการเรียน ($\bar{X} = 3.365$) สำหรับปัญหาที่ครูชายและครูหญิงเสนอสอดคล้องกันเป็นลำดับซึ่งก็คือ แหล่งความรู้ในครูและนักเรียนทั้งหมด

1.4 ด้านการวัดผลและประเมินผล โดยเฉลี่ยรวมทั้งครูชายและครูหญิงมีปัญหามีระดับปานกลาง การวัดและประเมินผลในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตามตัวแปรเพศพบว่าครูชายและครูหญิงมีปัญหามีระดับปานกลางแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูชายและครูหญิงมีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผล

ในระดับมากสอดคล้องกันสองข้อคือ ความร่วมมือจากผู้ปกครองในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน ($\bar{X} = 3.792$ และ $\bar{X} = 3.795$ ตามลำดับ) และความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชาวเขา ($\bar{X} = 3.584$ และ $\bar{X} = 3.666$) ปัญหาในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดของครูชายใต้แก่ การวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน ($\bar{X} = 3.367$) สำหรับปัญหาในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดของครูหญิงใต้แก่ การวัดผลและการประเมินผลทักษะการพูด ($\bar{X} = 3.397$)

1.5 งานเกี่ยวกับตัวผู้เรียน โดยเฉลี่ยรวมทั้งครูชายและครูหญิงมีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับมากเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตามตัวแปรพบว่าครูชายและครูหญิงมีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน เพื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูชายและครูหญิงมีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับมากสอดคล้องกันสามข้อคือ การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิง ($\bar{X} = 4.150$ และ $\bar{X} = 4.107$ ตามลำดับ) ความรู้พื้นฐานของนักเรียน ($\bar{X} = 4.113$ และ $\bar{X} = 3.935$) และการใช้ภาษาถิ่นภาษาไทยกลางของนักเรียน ($\bar{X} = 3.915$ และ $\bar{X} = 3.924$) ปัญหาปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดของครูชายใต้แก่ การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ย ($\bar{X} = 3.396$) ส่วนปัญหาในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดของครูหญิงใต้แก่ ความสนใจในการแสดงออกของนักเรียนขณะที่เรียน ($\bar{X} = 3.344$)

2. จำแนกตามวุฒิ

2.1 งานจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยเฉลี่ยรวมทั้งครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีที่มีปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับปานกลาง ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี มีปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตามตัวแปรพบว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีชนไม่มมีปัญหาในด้านจุดประสงค์การเรียนรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน เพื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับมากที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การพูดจาฉะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ ($\bar{X} = 3.832$) สำหรับปัญหาในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดใต้แก่

การผันอักษรกลาง สูง ค่ายวรรณยุกต์เอก โท ($\bar{X} = 3.372$) เป็นต้น ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง ($\bar{X} = 3.983$) สำหรับปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การอ่านและเขียนคำที่ใช้ตัวการันต์ ($\bar{X} = 3.370$)

2.2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเฉลี่ยรวมครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับปานกลาง และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับมากแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยสูงสุด และสอดคล้องกันคือ การสอนโดยให้นักเรียนอภิปราย ($\bar{X} = 3.873$ และ $\bar{X} = 4.177$ ตามลำดับ) สำหรับปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีได้แก่ การจัดกิจกรรมการสอนคำศัพท์ใหม่ ($\bar{X} = 3.291$) และปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดของครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีได้แก่ การจัดกิจกรรมการสอนคำศัพท์ใหม่ ($\bar{X} = 3.322$)

2.3 ด้านสื่อการสอน โดยเฉลี่ยรวมครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี มีปัญหาด้านสื่อการสอนในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตามตัวแปรพบว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านสื่อการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านสื่อการสอนในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนค้นคว้า ($\bar{X} = 3.927$) สำหรับปัญหาด้านสื่อการสอนในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ เวลาเตรียมสื่อการสอน ก่อนใช้สื่อสอนจริง ($\bar{X} = 3.350$) ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านสื่อการสอนในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่

สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะอย่าง เช่น วิทยุ - เทป คลิปเทปที่ตรงกับเนื้อหา ($\bar{X} = 4.032$) สำหรับปัญหาคำสอนการสอนในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดใดเท ทักษะในการใช้ประกอบการสอน ($\bar{X} = 3.322$) ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาคำสอนการสอนสื่อการสอนสื่อคัดลอกกันเพียงหนึ่งข้อคือ ลำดับภา เวลาเตรียมการสอน กวณใช้สื่อสอนจริง ($\bar{X} = 3.350$ และ $\bar{X} = 3.419$ ตามลำดับ)

2.4 ด้านการวัดผลและประเมินผล โดยเฉลี่ยรวมครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตามตัวแปรพบว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งในสื่อคัดลอกกับสัมฤทธิ์ฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดและสื่อคัดลอกกันสองข้อคือ ความรุนแรงจากอุปกรณ์ประกอบการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน ($\bar{X} = 3.759$ และ $\bar{X} = 3.870$ ตามลำดับ) และความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนว่าเขา ($\bar{X} = 3.554$ และ $\bar{X} = 3.774$) ส่วนครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดใดเท การวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน ($\bar{X} = 3.386$) และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดใดเท การวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน ($\bar{X} = 3.354$) เป็นต้น

2.5 ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน โดยเฉลี่ยรวมครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตามตัวแปรพบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งในสื่อคัดลอกกับสัมฤทธิ์ฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับมากสื่อคัดลอกกับสองข้อคือ การอ่านออกเสียง

ทำไมตรงตามตัวสะกด เช่น ก็น เป็น กิ่ง ($\bar{X} = 4.145$ และ $\bar{X} = 4.096$) และความรู้พื้นฐานของนักเรียน ($\bar{X} = 4.000$ และ $\bar{X} = 4.069$ ตามลำดับ) ส่วนครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี มีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับปานกลางถึงค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ร ($\bar{X} = 3.379$) และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับปานกลางถึงค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ความมั่นใจในการแสดงออกของนักเรียนขณะที่เรียน ($\bar{X} = 3.370$)

3. จำแนกตามประสบการณ์การสอน

3.1 ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยเฉลี่ยรวมครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทางตัวแปรพบว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาในด้านจุดประสงค์การเรียนรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี มีปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายความคิดถึงของตนเอง ($\bar{X} = 3.914$) สำหรับปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับปานกลางถึงค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ล กับสระ - - - อ ($\bar{X} = 3.324$) ส่วนครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไปปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การพูดจาจะฉาน ซัดขยี้คำ ($\bar{X} = 3.857$) สำหรับปัญหาในระดับปานกลางถึงค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การฟังคำแนะนำแล้วทำตามขั้นตอนที่แนะ ($\bar{X} = 3.700$) ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป เสนอปัญหาการสอนด้านจุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกันสองข้อคือ การฟังคำอธิบายแล้วจับความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง ($\bar{X} = 3.904$ และ $\bar{X} = 3.752$ ตามลำดับ) และการจำแนกสิ่งของวัตถุขึ้นที่คล้ายกันออกจากกัน ($\bar{X} = 3.670$ และ $\bar{X} = 3.542$ ตามลำดับ)

3.2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเฉลี่ยรวมครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี มีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก ส่วนครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทางตัวแปรพบว่าครูที่มีประสบการณ์

การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาในด้านการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า กลุ่มปัญหาด้านการเรียนการสอนระดับมากในเรื่อง การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย ($\bar{X} = 4.117$) การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษาจากตัวตนเอง ($\bar{X} = 4.053$) การเลือกใช้วัสดุสอนที่เสนอแนะไว้ในคู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กชาวเขา และความเหมาะสมของกิจกรรมที่เสนอแนะไว้ในคู่มือการสอนกับความสามารถของนักเรียนชาวเขา ($\bar{X} = 3.840$) และการสอนให้เห็นภาพที่หลักสูตรกำหนดไว้ ($\bar{X} = 3.787$) ส่วนปัญหาในระดับปานกลางทั้งหมดเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การจัดกิจกรรมการสอนคำศัพท์ใหม่ ($\bar{X} = 2.372$) สำหรับครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป โดยส่วนรวมแล้วมีปัญหาด้านการเรียนการสอนในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีปัญหาด้านการเรียนการสอนในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย ($\bar{X} = 3.838$)

3.3 ด้านสื่อการสอน โดยเฉลี่ยรวมครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านสื่อการสอนอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตามหัวแปรพบว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาในด้านการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ากลุ่มปัญหาด้านสื่อการสอนระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ แหล่งความรู้ใ้ครูและนักเรียนคนควา ($\bar{X} = 4.074$) เป็นต้น ส่วนปัญหาด้านสื่อการสอนในระดับปานกลางทั้งหมดเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การใช้คู่มือการสอนภาษาไทย ($\bar{X} = 3.382$) สำหรับครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป โดยส่วนรวมแล้วมีปัญหาด้านสื่อการสอนในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าปัญหาด้านสื่อการสอนในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การให้นักเรียนช่วยจัดทำสื่อการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.457$) ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาการสอนด้านสื่อการสอนสอดคล้องกันสามข้อคือ แหล่งความรู้ใ้ครูและนักเรียนคนควา ($\bar{X} = 4.074$ และ $\bar{X} = 3.838$ ตามลำดับ) สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะอย่าง เช่น วิทย์ - เทป คลิปเทปที่ตรงกับเนื้อหา ($\bar{X} = 4.010$ และ $\bar{X} = 3.657$) และเอกสารที่เป็นเนื้อหาและรายละเอียดของวิชาภาษาไทย ($\bar{X} = 3.500$ และ $\bar{X} = 3.247$)

3.4 ด้านการวัดผลและประเมินผล โดยเฉลี่ยครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตามตัวแปรพบว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาในการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับมากและสอดคล้องกันในเรื่อง ความร่วมมือจากครูปกครองในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน ($\bar{X} = 4.031$ และ $\bar{X} = 3.580$ ตามลำดับ) และความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียนชาย ($\bar{X} = 3.723$ และ $\bar{X} = 3.533$ ตามลำดับ) ปัญหาการวัดผลและประเมินผลในระดับปานกลางหาค่าเฉลี่ยสูงสุดของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือวัดผลให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ ($\bar{X} = 3.382$) และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป ได้แก่ การวัดผลและการประเมินผลทักษะทางการพูด ($\bar{X} = 3.400$)

3.5 ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน โดยเฉลี่ยแล้วครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตามตัวแปรพบว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี มีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับมากหาค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ความรู้พื้นฐานของนักเรียน ($\bar{X} = 4.191$) สำหรับปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับปานกลางหาค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ($\bar{X} = 3.382$) และการอ่านออกเสียงคำที่พยางค์ซับซ้อน ส ($\bar{X} = 3.382$) ส่วนครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนในระดับมากหาค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การอ่านออกเสียงคำที่ไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิ่ง ($\bar{X} = 4.095$) เป็นต้น ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และครูที่มีประสบการณ์

การสอน 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาคำนึงเกี่ยวกับตัวผู้เรียนลำดับสอดคล้องกันสามข้อคือ การใช้ภาษา
ถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน ($\bar{X} = 4.031$ และ $\bar{X} = 3.819$ ตามลำดับ)
การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ฮ ($\bar{X} = 3.478$ และ $\bar{X} = 3.819$) และการ
อ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ส ($\bar{X} = 3.382$ และ $\bar{X} = 3.219$)

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัย ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
ชาวเขาทางหลักศูนย์ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดในเขตการศึกษา 8 สิ่งที่น่าสนใจมาอภิปรายผลมีดังนี้

ตอนที่ 1 ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ครูเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นนี้เฉลี่ย
รวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูส่วนมากมีปัญหการสอนไม่แตกต่าง
กันและมีความเห็นสอดคล้องกันปัญหาที่สำคัญควรนำมาอภิปรายมี 6 ปัญหา ได้แก่

1.1 "การพูดจาฉะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ"

ปัญหาการสอนของครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับหนึ่ง และเมื่อพิจารณา
ความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครู พบว่า จุดประสงค์การพูดจา
ฉะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ เป็นปัญหาในระดับมาก ที่เห็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการอ่านออกเสียง
คำไม่ตรงตามตัวสะกดและการใช้ภาษาถิ่นปนภาษากลางของนักเรียน เป็นผลทำให้เด็กเรียนพูด
ไม่ชัดและขาดความมั่นใจในการพูด ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้อย่างส่งผลไปถึงวิชา
อื่นด้วย ดังนั้นการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ทางก็มีความสัมพันธ์
ต่อกันอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะการส่งเสริมลักษณะการฟัง พูด ให้ดีในขั้นต้นเสียก่อน เมื่อเด็ก
ได้รับการส่งเสริมทักษะการฟังให้แล้ว เด็กก็จะกล้าพูดกล้าแสดงออก และสอดคล้องกับงาน
วิจัยของ ประสงค์ ราชณสุต และคณะอื่น ๆ (ประสงค์ ราชณสุต และคณะอื่น ๆ 2525 :
76 - 83) พบว่าเด็กชาวเขาทุกคนมีปัญหาการพูดไม่ชัดได้แก่เสียงพยัญชนะ ร ฮ ส เสียง

พยัญชนะควบกล้ำ ร ล และเสียงพยัญชนะสะกด ง น ม ถ บ

จากการสัมภาษณ์ครูที่ทำหน้าที่ในการสอน ทำให้ทราบว่าสภาพของสังคมชาวเขา ไม่ว่าจะเป็นการพูด การอภิปราย การบรรยาย การเล่าเรื่องจะมีลักษณะถูกกัก ไม่ต่อเนื่อง แม้แต่ในชีวิตประจำวันของชาวเขาก็กะจะไม่มีการพูดมาก ยิ่งการพูดทามกลางฝูงชนจะเป็นลักษณะ ผันรรมชาติ และชีวิตประจำวันในสภาพปกติของเขา คนที่พูดจาจะฉาน กลองแกลว และกล้าที่จะพูดยาว ๆ ส่วนมากจะมีใจหาหัวหนาเฟาหรือหมอผี

ดังนั้นครูจึงควรฝึกฝนทักษะในการพูดของเด็กให้สามารถพูดได้ชัดเจน ฉาน ชัด ด้อยชัดคำ กล้าแสดงความคิดเห็น ประเทิน มหาขันธ (ประเทิน มหาขันธ 2518 : 7) ได้เสนอแนะว่า ครูต้องช่วยแก้ไขสิ่งที่เด็กพูดผิดและให้แบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับเด็ก

1.2 "การหึงคำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง"

ครูส่วนใหญ่เสนอปัญหาขอให้มีความสำคัญเป็นอันดับสอง และเมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่าง เพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครูพบว่า จุดประสงค์ "การหึงคำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง" เป็นปัญหาในระดับมาก ที่เห็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากเด็กไม่เคยเรียนชั้นอนุบาลมาก่อน ทำให้ไม่คุ้นเคยกับภาษาไทย จึงทำให้เด็กมีปัญหาในการหึงคำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิเชียร เทียมเมือง (วิเชียร เทียมเมือง 2521 : 153) พบว่าปัญหาคำถามที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตรอย่างหนึ่งคือ ผู้เรียนไม่เข้าใจละหุภาษาไทยไม่ได้ ทำให้เป็นปัญหาการสอนของครูแล้วผู้เรียนก็มีปัญหาในเรื่องการเรียนรู้มาก และจากการวิจัยของ สุโร พงษ์ทองเจริญ และคณะ (สุโร พงษ์ทองเจริญ และคณะ 2524 : 65 - 73) ได้ศึกษาปัญหาของเด็กภาคเหนือในการเรียนภาษาไทยกลางของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สอง จังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดลำปาง พบว่าในการสอนครูต้องใช้ภาษาดั้งอธิบายความหมายของศัพท์ เนื่องจากนักเรียนฟังคำอธิบายภาษาไทยกลางไม่เข้าใจ สุรสิทธิ์ เอี่ยมสอาด (สุรสิทธิ์ เอี่ยมสอาด 2527 : 51 - 54) ได้ศึกษาพบว่านักเรียนที่เรียนภาษาไทยเชิงภาษาเดียวกันมีความเข้าใจศัพท์ภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่เรียนภาษาไทยและภาษาอาหรับ

จากการวิจัยของ รัตนา ศิริพานิช (รัตนา ศิริพานิช 2507 : บทคัดย่อ) พบว่าความเข้าใจในการฟังของนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางกับนักเรียนที่พูดมลายูแตกต่างกันโดยที่นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลาง มีความเข้าใจในการฟังสูงกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายู และมีความเข้าใจในการฟังมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ สุไร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ (สุไร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ 2524 : 65 - 74) ศึกษาปัญหาของเด็กภาคเหนือในการเขียนภาษาไทยกลาง พบว่า ในด้านการฟังมีปัญหายุ่งยากเกี่ยวกับความหมายของคำ เสียงพยัญชนะ เสียงสระ เมื่อทำแบบทดสอบไปทดสอบนักเรียนปรากฏว่านักเรียนเข้าใจความหมายผิดระหว่างร้อยละ 47.77 - 58.40 ครูจึงควรเน้นฝึกฝนทักษะในการฟังให้แก่เด็กเป็นขั้นแรกในการสอนภาษาไทย

1.3 "การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายความนึกคิดของตนเอง"

ปัญหาการสอนเขียนครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสาม และเมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การเรียนการสอนของครู พบว่า จุดประสงค์ "การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายความนึกคิดของตนเอง" เป็นปัญหาในระดั้มาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศรีสุนทร สอนเจริญ (ศรีสุนทร สอนเจริญ 2524 : 62 - 67) ที่ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยพบว่านักเรียนมีปัญหาในการเขียนสะกดผิดไม่สามารถเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแสดงความคิดเห็นได้ สว่างกล นุกูล (สว่างกล นุกูล 2528 : 102) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสองของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย พบว่าครูที่มีปัญหาคำนวณนักเรียนถือการฟังเรื่องแล้วสรุปเขียนเป็นข้อความของตนเองมีปัญหามาก ประเทิน มหาจันทร์ (ประเทิน มหาจันทร์ 2518 : 8) กล่าวว่า การเขียนให้ถูกต้องนั้นขึ้นอยู่กับนิสัย การฝึกฝนที่ต้องบ่อย ๆ จะทำให้เกิดนิสัยการเขียน สาเหตุที่ทำให้การเขียนบกพร่องคือ ครูไม่คอยช่วยแก้ไขสิ่งที่เด็กทำผิดแบบฝึกหัดที่ครูให้เด็กทำไม่เหมาะสมกับเด็ก ไม่ช่วยให้เด็กเข้าใจความหมายใดถูกต้อง และตัวเด็กเองไม่สนใจที่จะแก้ไขในสิ่งที่เด็กเขียนผิด

1.4 "การอ่านในใจและจับใจความของเรื่อง"

ปัญหาการสอนข้อนี้ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสี่ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์ของครูพบว่าจุดประสงค์ "การอ่านในใจและจับใจความของเรื่อง" เป็นปัญหาในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากเด็กชาวเขาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพิ่งเริ่มเรียนภาษาไทยกลางและไม่เคยผ่านการเรียนชั้นอนุบาลมาก่อน ทำให้การเรียนรู้วิชาภาษาไทยยากเสมือนผู้เรียนต้องเรียนภาษาต่างประเทศภาษาหนึ่ง ผู้เรียนต้องเรียนรู้คำศัพท์ใหม่เพิ่มขึ้น จากผลการวิจัยของ วัฒนา ยันตระรุยะ (วัฒนา ยันตระรุยะ 2509 : 52) พบว่า จำนวนคำที่เด็กรู้จักและคะแนนความสามารถในการอ่านของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน เมื่อเด็กชาวเขาเรียนรู้คำไวยากรณ์ จึงส่งผลให้ปัญหาในการอ่านในใจและจับใจความของเรื่อง และจากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครของ เช่าวประภา ทิพย์สุนทรพงษ์ (เช่าวประภา ทิพย์สุนทรพงษ์ 2520 : 106 - 108) พบว่านักเรียนที่ไม่เคยผ่านอนุบาลมาแล้วมีความพร้อมในการอ่านทุกด้านสูงกว่านักเรียนที่ไม่เคยผ่านอนุบาลมาก่อนเลย และความพร้อมในการอ่านเพื่อให้อ่านความหมายของศัพท์และด้านการใช้สำนึกและกลั่นแกล้งให้สัมพันธ์กันนั้น ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย นอกจากนี้อาจเนื่องมาจากปัญหาการอ่านออกเสียงไม่ตรงตามตัวสะกดของเด็กชาวเขายังทำให้การอ่านในใจและจับใจความของเรื่องเป็นปัญหาในการสอนภาษาไทย จากผลงานวิจัยของ สุไร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ (สุไร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ 2524 : 65-74) ศึกษาพบว่าภาษาถิ่นที่เอื้อนั้นแตกต่างจากภาษาไทยกลาง และมีคำจำนวนไม่น้อยที่นักเรียนเมื่ออ่านแล้วไม่เข้าใจความหมายของคำเหล่านั้น

1.5 "การลากเส้นพื้นฐานตามแบบ"

ปัญหาการสอนข้อนี้ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสุดท้าย เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครู พบว่าจุดประสงค์ "การลากเส้นพื้นฐานตามแบบ" เป็นปัญหาในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากการที่ทำตามแบบจะง่ายและไม่

มีปัญหาลากเส้นพื้นฐานตามแบบที่เช่นกันในเมื่อสมรรถภาพทางสมองของเด็กชาวเขาเท่ากับเด็กพื้นราบนั้นหักเหกัน เด็กชาวเขาจึงสามารถลากเส้นพื้นฐานตามแบบใดเช่นเดียวกับเด็กพื้นราบพร้อมพรวน เสนาพิทักษ์ (พร้อมพรวน เสนาพิทักษ์ 2513 : 85) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสมรรถภาพทางสมองระหว่างนักเรียนชาวเขากับนักเรียนพื้นราบชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า สมรรถภาพทางสมองของนักเรียนพื้นราบและนักเรียนชาวเขาไม่แตกต่างกัน และจากการวิจัยของ ทุนสุข บุญสวัสดิ์ (ทุนสุข บุญสวัสดิ์ 2514 : 48) พบว่า เส้นพื้นฐานที่เด็กจำเป็นต้องฝึกเขียนก่อนเรียนเขียนอักษรไทยทั้งหมดมี 13 เส้น ลักษณะของเส้นรวมทั้งช่วงเวลาที่ใช้ในการเขียนเส้นของเด็กชายและเด็กหญิงไม่แตกต่างกัน เขียนเส้นที่ง่ายไปหายากตามระดับความยากของเด็ก เด็กก็จะไม่มีปัญหาการเขียนเส้นเลย ดังนั้นการลากเส้นพื้นฐานตามแบบจึงเป็นปัญหาการสอนภาษาไทยลำดับสุดท้าย

2. งานกิจกรรมการเรียนการสอน ครูเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นนี้ โดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูมีความเห็นสอดคล้องเป็นส่วนมากกว่า ปัญหาที่สำคัญควรนำมาอภิปรายมี 5 ปัญหา ได้แก่

2.1 "การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย"

ปัญหาการสอนข้อนี้ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครูพบว่าจุดประสงค์ "การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย" เป็นปัญหาในระดับสูง หวังอาจเนื่อมาจากลักษณะสังคมของชาวเขาไม่ค่อยมีการพูดและทำให้เด็กชาวเขาแสดงความคิดเห็นอภิปรายโดยใช้ภาษาไทยกลางโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กชั้นประถมปีที่หนึ่งเพิ่งเริ่มเรียนภาษาไทยเคยอยู่บ้านพูดภาษาชาวเขา ดังนั้นในชีวิตประจำวันของเด็กไม่ค่อยได้ใช้ภาษาไทยกลาง จึงทำให้พูดภาษาไทยกลางไม่ชัด เกิดความไม่มั่นใจในการพูดการแสดงความคิดเห็น รวมอภิปรายในเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวของ ประเทิน มหาจันทร์ (ประเทิน มหาจันทร์ 2518 : 17) ว่าการที่จะพูดหรือเขียนให้ได้ และถูกต้องนั้นขึ้นอยู่กับนิสัยการฝึกฝนที่ต้องบอช ๆ จะทำให้เกิดนิสัยในการพูดและเขียน และครูต้องช่วยแก้ไขในสิ่งที่เด็กพูดผิดหรือเขียนผิด แบบฝึกหัดที่ควรให้เด็กฝึกฝนนี้ต้องเหมาะสม

กับเด็ก ครูจึงต้องเข้าใจกระบวนการฝึกให้ต้องแท้และถูกต้อง ซึ่งโดยธรรมชาติของภาษา
วัฒนธรรม และสังคมของชาวเขาซึ่งแตกต่างจากคนพื้นราบ จึงเป็นเหตุให้เด็กชาวเขาไม่
สามารถพูดภาษาไทยกลางได้และถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุไร พงษ์ทองเจริญ
และคนอื่น ๆ (สุไร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ 2524 : 65 - 74) ที่พบว่า ภาษาถิ่น
เหนือนั้นแตกต่างจากภาษาไทยกลาง เมื่อนักเรียนใช้ภาษาไทยกลาง ลักษณะการแทรกแซง
ของภาษาถิ่นเหนือจึงปรากฏชัดเจนมาก อีกประการหนึ่งจากผลงานวิจัยนี้เด็กชาวเขาชั้นประถม
ศึกษาปีที่หนึ่งพบว่าปัญหาด้านการฟัง การพูดจาจะฉาดฉาดน้อยขัดคำ การอ่านจึงทำให้เด็กชาวเขา
ในชั้นนี้ไม่กล้าพูดแสดงความคิดเห็นในการอภิปราย เนื่องจากไม่สนใจในการพูดภาษาไทยกลาง
ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีสมร สอนเจริญ (ศรีสมร สอนเจริญ 2524 : 62 - 67)
ที่ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ของครูชั้นประถม
ปีที่ 3 จังหวัดสุโขทัย พบว่า ครูมีปัญหาด้านตัวนักเรียนไม่กล้าพูด และงานวิจัย ของสาเกต
นุกูล (สาเกต นุกูล 2528 : 102) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง
และสองของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่รายงานว่าครูมีปัญหาด้าน
ตัวผู้เรียนขาดความสนใจในการแสดงความคิดเห็นร่วมอภิปราย พิเชฐ อนุกุล (พิเชฐ อนุกุล
2518 : 171) ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคของครูในการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียนที่พูด
ภาษาไทยไม่ได้ในจังหวัดยะลา พบว่า ครูไม่ได้รับการฝึกฝนเพื่อเป็นครูสอนภาษาไทยชั้นเด็ก
เริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้โดยเฉพาะ จากสาเหตุดังกล่าว จึงทำให้มีปัญหาในการสอนโดย
การให้นักเรียนอภิปรายมาก สำคัญเป็นลำดับหนึ่ง

2.2 "การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง"

ปัญหาการสอนข้อนี้ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสอง เมื่อพิจารณาความแตกต่าง
ระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครูพบว่าจุดประสงค์ "การสอนโดยการให้
นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง" เป็นปัญหาในระดับมาก อาจมีสาเหตุมาจากขาดแหล่งค้นคว้า
ในโรงเรียนและชุมชน ซึ่งสภาพท้องถิ่นที่ตั้งของโรงเรียนชาวเขามันห่างไกลจากชุมชนที่เจริญ

การคมนาคมไม่สะดวก การสื่อสารก็ลำบาก สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2528 ก : 32 - 33) เสนอว่าห้องสมุดเป็นแหล่งรวมสรรพวิทยา การจัดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจากหนังสือแบบเรียน วารสาร หนังสือพิมพ์ และสื่อทัศนูปกรณ์ เป็นวิธีที่ได้ผลดีเสมอ และฝึกเด็กในการเป็นผู้นำ ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ตลอดจนคลายความตึงเครียด ฝึกให้รักการอ่าน และจากการวิจัยครั้งนี้พบว่าครูชาวเขาที่มีปัญหาแหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนค้นคว้ามาก อีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะว่าครูไม่เข้าใจความหมายและวิธีการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองสำหรับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เพราะการศึกษาค้นคว้าในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งนั้นไม่ซับซ้อนและไม่ลงทุนมาก เพียงแค่เป็นการหาข้อมูล จากการสังเกต การซักถาม สัมภาษณ์ จากสิ่งแวดลอมและบุคคลที่ใกล้ตัวนักเรียนมากที่สุด แล้วนำผลจากการศึกษาค้นคว้ามาแจ้งให้ครูหรือเพื่อนนักเรียนทราบ โดยไม่ต้องรายงานเป็นลายลักษณ์อักษร แต่เป็นการรายงานด้วยปากเปล่า ซึ่งในทางปฏิบัติครูเข้าใจว่าการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองนั้น เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งต้องไปศึกษาค้นคว้าจากห้องสมุด หรือจากแหล่งวิชาการต่าง ๆ แล้วทำการจดบันทึก และเขียนรายงานการศึกษาค้นคว้า ประกอบการอภิปรายดังเช่นเด็กนักเรียนชั้นอื่น ๆ ทำกัน ถ้าเป็นเช่นนี้เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งจะมีปัญหาทำไม่ได้ จากการออกแบบสอบถามพบว่า ครูมีปัญหาเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สากถ นุกูล (สากถ นุกูล 2528 : 66) พบว่า ครูชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสอง ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย ซึ่งรักนักเรียนชาวเขาอยู่ด้วย มีปัญหาการสอนโดยวิธีค้นคว้า และ วิธีกลุ่ม ประดั่งทะเลสา (วิธีกลุ่ม ประดั่งทะเลสา 2528 : 135) ที่ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสอง ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ พบว่า การสอนโดยวิธีค้นคว้าด้วยตนเองประสบปัญหามากเนื่องจากแหล่งวิชาการหรือแหล่งความรู้ต่าง ๆ จะมีเฉพาะในตัวเมืองเท่านั้น รัฐบาลไม่ใช้งบประมาณในการจัดหาให้เพียงพอ หนังสือหรือเอกสารต่าง ๆ อยู่น้อย

2.3 "การสอนให้ทันตามหลักสูตรกำหนดไว้"

ปัญหาการสอนจนครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสาม เมื่อพิจารณาความ
แตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครูพบว่าจุดประสงค์ "การสอนให้ทันตาม
หลักสูตรกำหนดไว้" เป็นปัญหาในระดับมาก อาจเนื่องมาจากการที่ครูจัดการเรียนการสอน
 ตรงตามคู่มือการสอนภาษาไทยครบทุกกิจกรรมการเรียนการสอนที่เสนอแนะในแผนการสอนและ
 คู่มือครู เมื่อเป็นเช่นนี้จะมีปัญหาสอนไม่ทันตามหลักสูตรกำหนดไว้ สอดคล้องกับผลงานวิจัย
 ของ วิเชียร เทียมเมือง (วิเชียร เทียมเมือง 2521 : 139 - 157) ที่ได้ศึกษาความ
 คิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษาปีที่หนึ่ง พบว่า อัตรา
 เวลาเรียนควรเพิ่มในกลุ่มวิชาทักษะ คือ วิชาภาษาไทยกับคณิตศาสตร์ สำนักงานคณะกรรมการ
 การประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2528 : 3) ได้
 เสนอแนะว่ากิจกรรมที่เสนอแนะในแผนการสอนและคู่มือครูนั้น ครูจะต้องรู้จักเลือกแนะนำมา
 ปรับให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนและห้องเรียน ดังนั้นถ้าครูปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับ
 เด็กชายเขา ก็จะสามารถสอนทันตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ แต่จากการตอบแบบสอบถามพบว่า
 ครูมีปัญหาด้านการปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับเด็กชายเขาในระดับมาก และครูมีปัญหาดีกประการ
 หนึ่งคือกิจกรรมที่เสนอแนะไว้ในคู่มือการสอนนั้นไม่เหมาะสมกับเด็กนักเรียนชายเขา จากผลงาน
 วิจัยของสากร นุศล (สากร นุศล 2528 : 66) ที่ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้น
 ประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสอง ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย
 พบว่า ครูมีปัญหาในการสอนให้ทันตามหลักสูตรกำหนดไว้ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ
 นวลพรรณ จันทนาค (นวลพรรณ จันทนาค 2524 : 131) ที่ได้ศึกษาปัญหาของครูชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร ในการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา
 พุทธศักราช 2521 พบว่าปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นหนึ่ง ครูไม่สามารถสอนทันตาม
 ที่กำหนดเวลาในหลักสูตรนอกจากนี้ กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2525 : 29) ได้รายงาน
 ผลการวิจัยในโครงการการศึกษาลักษณะการจัดระบบติดตามผลการใช้หลักสูตรที่มีประสิทธิภาพ

และวิธีการจัดปัจจัยเสริมที่เหมาะสมต่อระบบการติดตามผลการใช้หลักสูตร พบว่า โรงเรียน
ยังไม่พร้อมด้านอุปกรณ์การเรียนการสอนต่าง ๆ ทำให้ไม่สามารถสอนได้ทันตามที่กำหนด ดังนั้น
ครูผู้สอนจึงสมควรที่จะต้องปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา ซึ่งตรงเจตนารมณ์ของ
หลักสูตรที่วางควรจัดการเรียนการสอนไม่ทันตามที่หลักสูตรกำหนดไว้จะหมดไป

2.4 "การเลือกใช้วัสดุสอนที่เสนอแนะไว้ในคู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็ก

ชาวเขา"

ปัญหาการสอนข้อนี้ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสี่ เมื่อพิจารณาความแตกต่าง
ระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครูพบว่าจุดประสงค์ "การเลือกใช้วัสดุสอนที่
เสนอแนะไว้ในคู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กชาวเขา" เป็นปัญหาในระดับมาก อาจมีสาเหตุ
มาจากปัญหาการพูด การฟัง การอ่าน การเขียนของเด็ก และการสอนโดยวิธีการต่าง ๆ เช่น
การอภิปราย การศึกษาจนกว่าจะด้วยตนเอง เป็นต้น ทั้งนี้อภิปรายไวข้างต้นแล้วจึงเป็นเหตุ
ให้ครูมีปัญหากับการเลือกใช้วัสดุสอนที่เสนอแนะไว้ในคู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กชาวเขา
ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีสมร สอนเจริญ (ศรีสมร สอนเจริญ 2524 : 67) ได้ศึกษา
ปัญหาการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ของครูชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 จังหวัดสุโขทัย พบว่า ด้านการสอนนั้นมีปัญหาคือการปรับกิจกรรมการสอนแต่ละบทเรียนให้
สัมพันธ์กับความแตกต่างของนักเรียนในห้องเรียนเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูด และผลการ
วิจัยของ สากล นกุล (สากล นกุล 2528 : 64) พบว่า ครูสอนภาษาไทยชั้นประถม
ศึกษาปีที่หนึ่งและสอง ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ มีปัญหา
การเลือกใช้วัสดุสอนที่เหมาะสมกับบทเรียนและการปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับความสามารถที่แตก
ต่างกันของนักเรียน

2.5 "ครูพูดภาษาดั้นในการเรียนการสอน"

ปัญหาการสอนข้อนี้ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญอันดับสุดท้าย มีค่าคะแนนเฉลี่ย :
ระดับปานกลางในทุกตัวแปร เมื่อครูพูดภาษาดั้นในการเรียนการสอนจึงไม่มีปัญหาในการเรียน
การสอน และยังเป็นผลดีช่วยกระตุ้นให้เด็กอยากเรียน ช่วยให้เด็กเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

ด้วยผลงานวิจัยของ พิเชฐ อนุกุล (พิเชฐ อนุกุล 2518 : 171) ที่ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคของครูในการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ในจังหวัดยะลา พบว่าครูที่ไม่มีความรู้ภาษามลายู ฟังไม่เข้าใจ พูดไม่ได้ และไม่รู้จักภาษาไทยที่จะเป็นปัญหาสำหรับเด็กมุสลิม ไม่มีจิตวิทยาเกี่ยวกับเด็กที่พูดสองภาษา ยิ่งทำให้ครูมีปัญหาในการสอนภาษาไทยมากยิ่งขึ้น ดังนั้นการที่ครูสามารถพูดภาษาดั้งในการเรียนการสอนได้จะเป็นการสร้างความมั่นใจให้เด็กอยากเรียน และมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย และผลงานวิจัยของ เบอร์นابی (Burnaby. 1979 : 3165 - A) พบว่า ควรจะเพิ่มภาษาดั้งเข้าไปในการศึกษาของเด็กที่ภาษาดั้งใช้ สอดคล้องกับการสัมมนาการประชุมศึกษาเพื่อชาวเขา คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 98) พบว่าในการจัดการเรียนการสอนแก่เด็กชาวเขาระดับประถมศึกษา ปัญหาเมื่อเด็กเข้าเรียนระยะแรกคือ การสื่อความหมายโดยใช้ภาษาไทยกลาง ถ้าครูไม่สามารถพูดภาษาของเขาได้ก็ยิ่งเป็นอุปสรรคต่อการสอนมาก ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างล่าช้า ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่วางไว้ และ สุไร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ (สุไร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ 2524 : 65 - 75) ได้ศึกษาปัญหาของเด็กภาคเหนือในการเรียนการสอนภาษาไทยกลางของเด็กชั้นประถมปีที่สอง จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดลำปาง พบว่า ในการสอน ครูต้องใช้ภาษาดั้งอธิบายความหมายของคำศัพท์ เนื่องจากนักเรียนฟังคำอธิบายภาษาไทยกลางไม่เข้าใจ และมีจำนวนคำไม่น้อยที่นักเรียนอ่านแล้วไม่เข้าใจ ดังนั้นการที่ครูสามารถพูดภาษาดั้งในการเรียนการสอนได้นั้นย่อมเกิดปัญหาน้อยในการเรียนการสอน จึงทำให้ปัญหาน้อยอยู่ในลำดับสุดท้าย

3. ด้านสื่อการสอน ครูเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยในค่านนี้โดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมากและเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าปัญหาที่สำคัญควรรนำมาอภิปราย 4 ปัญหา ได้แก่

3.1 "แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนคนดว"

ปัญหาการสอนสอนครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับหนึ่ง เมื่อพิจารณาความ

แตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครู พบว่าจุดประสงค์ "แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนทบทวน" เป็นปัญหาในระดับมาก สาเหตุอาจเนื่องมาจากขาดแคลนห้องสมุดและแหล่งความรู้ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนหรือในชุมชน จากผลงานวิจัยพบว่าครูมีปัญหาด้านงบประมาณสื่อการเรียนและการจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา จึงทำให้สื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอ ซึ่งผลงานวิจัยของ อธิวิทย์ อุทธเดช (อธิวิทย์ อุทธเดช 2521 : 65) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการบริหารอาคารสถานที่ของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ พบว่าโรงเรียนประสบปัญหาห้องสมุดขาดแคลนสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ โกศล ศรีมี (โกศล ศรีมี 2527 : 100 - 106) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการศึกษาในโรงเรียนชาวเขา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่าสภาพโรงเรียนชาวเขาคงอยู่ห่างไกลความเจริญ มีอุปสรรคในการติดต่อสื่อสารและการคมนาคม ขาดวัสดุ สื่อการเรียน การจัดสรรงบประมาณและเงินสนับสนุนจากท้องถิ่น สว่าง นุกูล (สว่าง นุกูล 2528 : 105) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสองของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย พบว่า ครูมีปัญหาด้านแหล่งความรู้ให้นักเรียนทบทวนและการจัดหาหนังสือให้นักเรียนอ่านเสริมนอกเวลาอยู่ในระดับมากและสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิศิษฐ์ ปะดังทะสา (วิศิษฐ์ ปะดังทะสา 2528 : 135) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสองในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ พบว่า ครูมีปัญหาด้านแหล่งวิชาการหรือแหล่งความรู้ต่าง ๆ มีน้อย จะมีก็เฉพาะในตัวเมือง รัฐบาลไม่มุ่งงบประมาณในการจัดหาให้เพียงพอ หนังสือหรือเอกสารต่าง ๆ มีน้อย ครูไม่สอนโดยใช้สื่อจริงจากธรรมชาติซึ่งหาได้ง่ายในท้องถิ่นหรือสื่อผลิตที่ครูสร้างขึ้นเองจากวัสดุเหลือใช้ รวมทั้งแหล่งความรู้ที่ใกล้ตัวในชุมชน เช่น อนุสาวรีย์ตำบลหรือหมู่บ้าน สำนักงานแพทย์อาสาประจำหมู่บ้าน วัด และสถานที่สำคัญ ๆ ของหมู่บ้าน ซึ่งสอดคล้องกับการสัมมนาการประถมศึกษาเพื่อชาวเขา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2526 : 79) พบว่า เด็ก

ชาวเขามักประสบปัญหาการเรียนในสิ่งที่เป็นามธรรม หากครูสนใจประชินหรือหาสื่อการเรียน มาประกอบบทเรียนจะทำให้เด็กประสบผลสำเร็จทางการเรียนมากยิ่งขึ้น

3.2 "สื่อการสอนทักษะของภาษาไทยเฉพาะอย่าง เช่น วิชยุ - เทป คลิปเทป ที่ตรงกับเนื้อหา"

ปัญหาการสอนข้อนี้ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสอง เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครู พบว่า จุฬประสงค "สื่อการสอนทักษะของภาษาไทยเฉพาะอย่าง เช่น วิชยุ - เทป คลิปเทปที่ตรงกับเนื้อหา" เป็นปัญหาในระดับมาก อาจมีสาเหตุเกิดขงมาจากการที่ครูมีปัญหาด้านแหล่งความรู้หาครูและนักเรียนคนกว่า และจากการตอบแบบสอบถาม ครูมีปัญหาด้านจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็ก ชาวเขา และขาดแหล่งสื่อการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โกศล ศรีมณี (โกศล ศรีมณี 2522 : 100 - 106) ที่ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการศึกษาในโรงเรียนชาวเขาสังกัดกองการบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่า สภาพที่ตั้งของโรงเรียนห่างไกลความเจริญ มีอุปสรรคในการติดต่อสื่อสารและการคมนาคม ขาดวัสดุ สื่อการเรียน และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2526 : 94) กล่าวว่า การจัดการประถมศึกษาสำหรับเด็กชาวเขามีปัญหาสื่อการเรียนสำหรับเด็กชาวเขาโดยเฉพาะ จากการศึกษางานวิจัยครูส่วนมากขาดแคลน ขาดความรู้ความสามารถในการผลิตสื่อ จึงผลงานวิจัยของ ศรีสมร สอนเจริญ (ศรีสมร สอนเจริญ 2524 : 62 - 67) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุโขทัย พบว่า ครูขาดสื่อการสอน นวัตกรรม จินตนาการ (นวนิพนธ์ จินตนาการ 2524 : 131) พบว่า ด้านสื่อการเรียนมีปัญหาในการสร้างและจัดหาสื่อตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอนมาก รวมทั้งไม่มีเวลาจัดสื่อการสอน วิศิษฎ์ ปะตังพะสา (วิศิษฎ์ ปะตังพะสา 2528 : 137) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสองในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ พบว่า ครูมีปัญหาด้านสื่อการเรียน ทำให้การเรียนการสอนไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้อยู่ในบางจุดประสงค์ และ สากล นุกูล (สากล นุกูล 2528 : 16)

ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสองของโรงเรียนในสังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย พบว่า ครูมีปัญหาด้านวัสดุและอุปกรณ์ในการผลิตสื่อ
การขาดสื่อการสอนทักษะทางภาษาเฉพาะอย่าง เช่น วิทย์ - เทป เครื่องดนตรีประกอบการ
สอน และการจัดหาสื่อการสอนตามหลักสูตรการสอนกำหนด เนื่องจากปัจจุบันครูชาวเขาที่มีปัญ
คือไม่มีไฟฟ้าใช้ในโรงเรียนจึงทำให้ไม่สามารถใช้สื่อการสอนทักษะของภาษาไทยเฉพาะอย่าง
เช่น วิทย์ - เทปได้ ครูจึงให้ความสำคัญปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นเป็นลำดับสอง

3.3 "การเชิญบุคลากรในชุมชนมาเป็นวิทยากร"

ปัญหาการสอนชั้น ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสาม เมื่อพิจารณาความ
แตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครู พบว่า จุดประสงค์ "การเชิญบุคลากร
ในชุมชนมาเป็นวิทยากร" เป็นปัญหาในระดับมาก อาจเป็นเพราะการที่โรงเรียนชาวเขาอยู่
ไกลจากความจริง ตั้งอยู่ในท้องถิ่นที่ทุรกันดาร การสื่อสารและการคมนาคมไม่สะดวก จึง
ทำให้ครูไม่สามารถเชิญบุคลากรในชุมชนที่เจริญมาเป็นวิทยากรได้ หรือเมื่อสามารถเชิญ
บุคลากรมาให้ความรู้แก่นักเรียนที่โรงเรียนได้ ก็เป็นก้วยความลำบากในการเดินทาง การ
เตรียมการต้อนรับ การจัดสถานที่ความปลอดภัย ฯลฯ สอดคล้องกับงานวิจัยของ โกศล
ศรีเมธี (โสศล ศรีเมธี 2522 : 100 - 106) ที่ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการศึกษา
ในโรงเรียนชาวเขาที่สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่า สภาพโรงเรียน
ชาวเขาตั้งอยู่ห่างไกลและอยู่ในท้องถิ่นทุรกันดาร มีอุปสรรคในการติดต่อสื่อสารและการคมนาคม
โรงเรียนชาวเขาสวนมากตั้งอยู่ห่างไกลย่านชุมชนที่เจริญ โรงเรียนที่ตั้งอยู่ห่างไกลที่ว่าการ
อำเภอมากที่สุดอยู่ไกลเกินกว่า 91 กิโลเมตร ซึ่งเส้นทางเดินเป็นป่าเขา ไม่มียานพาหนะ
ที่สะดวกไปถึงได้ ครูผู้สอนอาจแก้ไขได้โดยการพานักเรียนออกไปศึกษานอกสถานที่ตามสถานที่
ราชการที่อยู่ใกล้โรงเรียนมากที่สุด หรือสถานที่และบุคคลสำคัญที่มีความรู้ ความสามารถตรงกับ
จุดประสงค์ของบทเรียน เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เจ้าหนาทึ่สาธารณสุขประจำหมู่บ้าน หัวหน้ากร
บุคลทั้งหมดที่มีความรู้ความสามารถในด้านอื่น ๆ ในหมู่บ้าน

3.4 "การใช้คู่มือการสอนภาษาไทย"

ปัญหาการสอนสอนครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสุดท้าย เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครู พบว่า จุลประสงค์ "การใช้คู่มือการสอนภาษาไทย" เป็นปัญหาในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้เพราะสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้ดำเนินการจัดอบรมครูประจำการในสังกัดให้เข้าใจวิธีการนำหลักสูตรไปใช้ นับตั้งแต่หลักสูตรประถมศึกษาได้ประกาศใช้ในปีการศึกษา 2521 เป็นต้นมา ทำให้ครูเข้าใจวิธีการนำหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรได้ดีโดยทั่วกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิเชียร เทียมเมือง (วิเชียร เทียมเงิน 2521 : 139 - 157) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งเกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษาปีที่หนึ่ง พบว่า ครูส่วนมากเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดีพอสมควร แผนการสอนชัดเจนและมีส่วนช่วยในการเตรียมการสอน และคู่มือการสอนเป็นเอกสารที่ต้องใช้ประกอบการสอนตลอดเวลา เพราะเป็นรายละเอียดที่ขยายหลักสูตรเพื่อให้สามารถนำมาปฏิบัติได้ และเป็นรายละเอียดของการสอนภาษาไทย ครูจึงต้องศึกษาหาความรู้และนำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ เป็นการเตรียมการสอนของครูเพื่อการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น จึงทำให้ครูมีปัญหาการใช้คู่มือการสอนภาษาไทยเป็นลำดับสุดท้าย

4. ด้านการวัดผลและประเมินผล ครูเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยด้านนี้ โดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าปัญหาที่สำคัญควรนำมาอภิปรายมี 4 ปัญหา ได้แก่

4.1 "ความรวมมือจากผู้บริหารในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน"

ปัญหาการสอนสอนครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับหนึ่ง เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครูพบว่า จุลประสงค์ "ความรวมมือจากผู้บริหารในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน" เป็นปัญหาในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า พ่อแม่ของเด็กสาวเขาไม่เข้าใจ ในเรื่องเกี่ยวกับการจัดการเรียนการ

สอนในโรงเรียนประถมศึกษา ว่าผู้ปกครองมีส่วนช่วยในการศึกษาของบุตรหลานได้ เช่น สามารถมีส่วนร่วม ในการให้ความรู้ในกลุ่มวิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย และกลุ่มวิชาการงานพื้นฐานอาชีพได้ หรือร่วมมือกับทางโรงเรียนในการติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียนซึ่งเป็นบุตรหลานของตัวเองได้ ผู้ปกครองของเด็กชาวเขานั้นมีความคิดที่ฝังแน่นว่าคนที่สอนหนังสือได้คือครูเท่านั้น พวกเขาไม่สามารถช่วยสอนได้ แม้แต่การพูดภาษาไทยกลางพวกเขาก็พูดไม่ได้ หรือพูดได้บ้างก็ไม่ชัดและไมถูกต้อง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2526 : 107) กล่าวว่า ชาวเขามองเห็นว่าการให้การศึกษาแก่บุตรหลานเป็นการสิ้นเปลืองมากกว่าได้รับประโยชน์ทั้งนี้เพราะชาวเขาไม่เห็นประโยชน์ในการศึกษาที่ทางราชการหยิบยื่นให้ การพัฒนาการศึกษาชาวเขาจะได้ผลก็ต่อเมื่อครูไปทำงานได้ผล จะต้องอาศัยปัจจัย 4 ประการคือ เงิน ยารักษาโรค อุปกรณ์การเรียน และสื่อการเรียนการสอน และที่สำคัญคือขวัญในการทำงานของครูอีกประการหนึ่งคือหลักสูตรที่ใช้อยู่ในโรงเรียนชาวเขาในปัจจุบันนี้ เป็นหลักสูตรที่ใช้อยู่ในโรงเรียนประถมศึกษาทั่วไป ซึ่งหลักสูตรที่จัดไว้เป็นกลาง ๆ แนวทางของเดิมจะนำมาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมก็ตาม ก็เหมาะสมสำหรับเด็กพื้นราบเท่านั้น ไม่ได้จัดทำเป็นหลักสูตรชาวเขาระดับประถมศึกษาโดยเฉพาะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพและการดำรงชีวิตชาวเขา ทำให้นักเรียนชาวเขาและผู้ปกครองไม่ได้รับประโยชน์จากการศึกษาและไม่เห็นความสำคัญ จึงไม่สนับสนุนให้เด็กชาวเขาไปศึกษาเล่าเรียน สนั่น ลิมป์เสวตกุล (สนั่น ลิมป์เสวตกุล 2523 : 152) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพในการบริหารของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา พบว่าผู้ปกครองไม่ค่อยเอาใจใส่ในการเล่าเรียนและพฤติกรรมของเด็ก และคิดว่าหน้าที่ความรับผิดชอบในเรื่องนี้ควรเป็นหน้าที่ของครูมากกว่า และโกศล ศรีมัน (โกศล ศรีมัน 2527 : 100 - 106) ได้ศึกษาพบว่าครอบครัวชาวเขายากจนไม่สนับสนุนการศึกษาของบุตรหลาน สุนัย ชูศรี (สุนัย ชูศรี 2528 : 306) ได้ศึกษาวิจัยพบว่าผู้ปกครองต้องทำงานนอกบ้าน โอกาสใกล้ชิด และเอาใจใส่เด็กมีน้อยส่วนใหญ่เอาใจวางงานการเรียนการสอนเป็นหน้าที่ของครู ประเสริฐ ขาววงษ์ (ประเสริฐ ขาววงษ์ 2524 : 74) ศึกษาปัญหา

ในการบริหารงานครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด
พบปัญหาผู้ปกครองไม่สนับสนุนการเรียนการสอนเท่าที่ควร แต่ต้องการเด็กไปช่วยทำงาน

4.2 "ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับนักเรียน
ชาวเขา"

ปัญหาการสอนค่อนข้างใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสอง มีค่าคะแนนเฉลี่ย
ระดับมากในทุกตัวแปร ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูใช้เกณฑ์การวัดผลและประเมินผล
ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาทั่วไป มาใช้กับ
เด็กนักเรียนชาวเขา ครูต้องยอมรับว่าธรรมชาติของเด็กชาวเขามีปัญหาค้นการฟัง พูด อ่าน
และเขียน ฉะนั้นครูควรยืดหยุ่นไม่ยึดตามเกณฑ์มาตรฐานอย่างเด็กชนราบตรงตามทุกขั้นตอน
ในกระบวนการวัดผลและประเมินผล ครูควรกระทำการวัดผลประเมินผลเพียงเพื่อจะทราบ
พื้นฐานความรู้ของนักเรียน ปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนและให้เด็กเคลื่อนไหวขึ้น สำนักงาน
คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2526 :
76) เสนอว่าหลักสูตรที่ใช้อยู่ในโรงเรียนชาวเขาในปัจจุบันนี้ เป็นหลักสูตรที่ใช้อยู่ใน
โรงเรียนประถมศึกษาทั่วไป ซึ่งหลักสูตรนี้จัดไว้เป็นกลาง ๆ แม้ว่าท้องถิ่นจะนำมาปรับปรุง
เปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมก็ตาม ก็เหมาะสมสำหรับเด็กชนราบเท่านั้น ไม่ได้
จัดทำเป็นหลักสูตรสำหรับเด็กชาวเขาระดับประถมศึกษาโดยเฉพาะ ทำให้การจัดกิจกรรมการ
เรียนการสอน การวัดและประเมินผลไม่สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพและการทำงานชีวิตของ
ชาวเขา และทวีศักดิ์ สุวาทประทีป (ทวีศักดิ์ สุวาทประทีป 2514 : 84 - 85) ได้ศึกษา
การสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาชนเผ่าในจังหวัดราชบุรี พบว่า ครูไม่มีเวลา
จัดกิจกรรมการเรียนการสอนและขาดความรู้เกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือในการวัดผลประเมิน
ผลเนื่องจากขาดแคลนหนังสือเกี่ยวกับการวัดผล

4.3 "การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย"

ปัญหาการสอนข้อกรส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสาม เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครู พบว่า จุดประสงค์ "การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย" เป็นปัญหาในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักเรียนมีปัญหาในการฟังคำอธิบายและจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง มีปัญหาในการเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายความนึกคิดของตนเอง และปัญหาการอ่านและจับใจความของเรื่องดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นเมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถตอบคำถามที่เป็นอัตนัยได้ เพราะการทำข้อสอบแบบอัตนัยต้องการสรุปใจความสำคัญและอธิบายโดยการเขียนบรรยาย เมื่อครูสร้างข้อสอบแบบอัตนัยให้นักเรียนตอบ นักเรียนไม่สามารถตอบได้ ทำให้ไม่สามารถวัดความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้และจากการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียแบบอัตนัย กระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ 2515 : 34) ปรากฏว่าการใช้ข้อสอบแบบอัตนัยนั้นมีข้อดี คือออกข้อสอบง่าย และสามารถวัดสมรรถภาพทางริเริ่มสร้างสรรค์ได้ แต่มิชอบเสียที่นักเรียนตอบอ้อมค้อมใจความน้อย และความไม่ยุติธรรมไม่เที่ยงตรงในการให้คะแนนเป็นจุดอ่อนที่สำคัญของข้อสอบแบบอัตนัย ซึ่งครูจะต้องระวังให้มาก เพื่อที่จะให้การให้คะแนนมีประสิทธิภาพสูง มีความเชื่อมั่นและมีความยุติธรรม ดังนั้นครูจึงต้องประสบปัญหาในการสร้างแบบทดสอบให้เหมาะสมกับเด็กชายเขาขี้กระบี่ปีที่ 1 และปัญหาในการให้คะแนน จึงเป็นสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ครูผู้สอนมีปัญหาในการสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย นอกจากนี้ สากล นุกูล (สากล นุกูล 2528 : 134) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสองของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย พบว่า ครูสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสองมีปัญหาการสร้างข้อสอบแบบอัตนัยในระดับปานกลาง จึงควรมีการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการการวัดผลและประเมินผลวิชาภาษาไทย เน้นการสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งอย่างทั่วถึง ชัยพงษ์ สุวรรณรักษ์ (ชัยพงษ์ สุวรรณรักษ์ 2526 : 54) ได้ศึกษาความต้องการความช่วยเหลือของผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา

จากผู้ให้สัมภาษณ์ว่า ครูโรงเรียนประถมศึกษาต้องการความช่วยเหลือในเรื่องการเรียนการสอน การใช้หลักสูตร การประเมินผลการศึกษา กิจกรรมการเรียนการสอนและวิธีสอนตามลำดับ จากปัญหาการสอนในชั้นจึงควรจัดสรรงบประมาณส่วนหนึ่งมาใช้ดำเนินงานการอบรมเชิงปฏิบัติการ และให้โอกาสครูในการศึกษาต่อหรืออบรมเพิ่มเติม ที่สำคัญคือการนิเทศแนะนำ ช่วยเหลือครูในการสร้างแบบอัตรนี้ เนื่องจากในปัจจุบันครูกำลังประสบกับปัญหาการสร้างแบบทดสอบแบบอัตรนี้ กว๊าสาเหตุดังกล่าวปัญหาการสอนชั้นครูจึงเสนอเป็นลำดับสาม

4.4 "ความเข้าใจการประเมินผลตามจุดประสงค์ในแบบ ป.๐2"

ปัญหาการสอนชั้นครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสุดท้าย เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครู พบว่า จุดประสงค์ "ความเข้าใจการประเมินผลตามจุดประสงค์ในแบบ ป.๐2" เป็นปัญหาในระดับปานกลาง สอดคล้องกับปัญหาการใช้มือการสอนภาษาไทย ซึ่งมีความสำคัญเป็นลำดับสุดท้ายเช่นกัน ทั้งอาจเป็นเพราะครูผู้สอนมีความเข้าใจดี และถูกต้องในการใช้มือการสอนจึงสามารถประเมินผลได้ตามจุดประสงค์ตามแบบ ป.๐2 และหลักสูตรภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ได้้นำมาใช้ในโรงเรียนเวลา 8 ปีแล้ว ตลอดเวลาที่ใช้หลักสูตรนี้ก็ได้นำการจำลองการสอนให้ทราบถึงวิธีการใช้มือการสอนภาษาไทยและนำไปปฏิบัติได้ถูกต้อง จึงทำให้ครูผู้สอนได้ศึกษาและทำความเข้าใจหลักสูตรได้มากพอ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2526 : 77) ได้เสนอแนะว่าครูที่สอนโรงเรียนประถมศึกษาควรให้ชาวเขาสามารถทั้ง พูด อ่าน เขียนภาษาไทยได้พอที่จะติดต่อทำความเข้าใจในชีวิตประจำวัน เพื่อเป็นพื้นฐานแสวงหาความรู้ รวมทั้งฝึกให้เด็กชาวเขาได้มีความรู้ความสามารถ มีประสบการณ์ในเรื่องสุขภาพอนามัย การทำมาหากินและการเป็นพลเมืองดี และ วิเชียร เทียนเมือง (วิเชียร เทียนเมือง 2521 : 139 - 157) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษาปีที่หนึ่งพบว่า ครูส่วนมากเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดีพอสมควร ซึ่งรวมทั้งมีความเข้าใจการประเมินผลตามจุดประสงค์ในแบบ ป.๐2

5. ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ครูเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นนี้โดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายขอพบว่า ปัญหาที่ผู้เรียนเห็นสอดคล้องเป็นส่วนมากที่สำคัญควรนำมาอภิปรายมี 4 ปัญหา ได้แก่

5.1 "การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิ่ง"

ปัญหาการสอนข้อนี้ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับหนึ่ง เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครู พบว่าครูประสงค์ "การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิ่ง" เป็นปัญหาในระดับมาก อาจเนื่องมาจากภาษาชาวเขาของเด็กเป็นปัญหาและอุปสรรคในการอ่านออกเสียง เมื่อเด็กเรียนภาษาไทยทำให้เด็กมีปัญหาการฟัง พูด อ่านและเขียน สอดคล้องกับผลงานวิจัยของวิศิษฐ์ ปะคังทะสา (วิศิษฐ์ ปะคังทะสา 2528 : 136) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และสองโรงเรียนที่ศึกษาสงเคราะห์ พบว่า ครูมีปัญหาการออกเสียงไม่ตรงตามเสียงของคำอยู่ในระดับมาก วิเชียร เทียมเมือง (วิเชียร เทียมเมือง 2521 : 153) พบว่า ปัญหาภาษาถิ่นที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตรอย่างหนึ่งคือ ผู้เรียนไม่เข้าใจและพูดภาษาไทยไม่ได้ นอกจากเป็นปัญหาการสอนของครูแล้ว ผู้เรียนก็มีปัญหาในเรื่องการเรียนรู้มาก เสมือนผู้เรียนต้องเรียนภาษาต่างประเทศ และยังสอดคล้องกับผลงานของ ประสงค์ ราชณสุข และกนกน ๗ (ประสงค์ ราชณสุข และกนกน ๗ 2522 : 76 - 83) พบว่า เด็กชาวเขาทุกคนมีปัญหาการพูดไม่ชัดได้แก่เสียงพยัญชนะ ร ย ส เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ฎ และเสียงพยัญชนะตัวสะกด ง น ม ก ค บ เสียงสระโหน่ อา แอ อี เอื้อ อัว ออ เอื้อะ และเสียงวรรณยุกต์จัตวา อีกประการหนึ่งธรรมชาติของภาษาของชาวเขา ไม่มีตัวสะกดในการออกเสียง ฉะนั้นการอ่านออกเสียงภาษาไทยย่อมเพี้ยนไปจากเสียงเดิมบ้าง จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกดเป็นปัญหาสำคัญในด้านตัวผู้เรียน จึงทำให้ครูเสนอปัญหาการสอนภาษาไทยด้านตัวผู้เรียนข้อนี้เป็นลำดับหนึ่ง

5.4 "ความรู้พื้นฐานของนักเรียน"

ปัญหาการสอนข้อนี้ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับต้น เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครู พบว่า จุดประสงค์ "ความรู้พื้นฐานของนักเรียน" เป็นปัญหาในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กชาวเขาไม่เคยเรียนในชั้นเด็กเล็กมาก่อน เด็กจึงไม่มีความรู้พื้นฐานวิชาภาษาไทย ไม่สามารถสื่อความหมายกับครูโดยใช้ภาษาไทยกลางได้จึงเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้นาน แกวคา ไทรงาม (แกวคา ไทรงาม 2520 : 43 - 46) ได้ศึกษาความยากง่ายในการเรียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในระดับประถมศึกษาปีที่หนึ่งพบว่า เด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กมีความสามารถในการเรียนสะกดคำสูงกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนในชั้นเล็ก และเด็กที่เรียนในโรงเรียนกลางสังกัดมีความสามารถในการเขียนสะกดคำแตกต่างกัน และสนับสนุนงานวิจัยของ วิศิษฎ์ ปะดังทะสา (วิศิษฎ์ ปะดังทะสา 2526 : 138) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสองในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ พบว่า ครูมีปัญหาด้านตัวนักเรียนเรื่องความรู้พื้นฐานของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลางและเป็นปัญหาที่พบมากในทุกตัวแปรที่ศึกษา อีกประการหนึ่งเด็กชาวเขาสวนมากอยู่ปกครองยากจน การที่จะจัดหาอาหารเพื่อนำมาบริโภคเพื่อให้สุขภาพร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ทำได้ยาก เด็กเหล่านี้จึงมีปัญหาการขาดอาหารและรับประทานอาหารที่ไม่ครบตามหลักโภชนาการจึงเกิดการเจ็บป่วยและขาดเรียนบ่อย ๆ ซึ่งมีผลต่อพัฒนาการด้านการ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาของเด็กและเด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 84) เสนอว่า ฐานะทางครอบครัวของเด็กชาวเขาอาจขาดเครื่องนุ่งห่มและเครื่องแบบนักเรียน ประกอบกับหัตถ์ของหมู่บ้าน เด็กชาวเขา อยู่บนที่อากาศหนาวเย็นตลอดปี ทำให้สุขภาพร่างกายไม่สมบูรณ์แข็งแรงเจ็บไข้และขาดเรียนบ่อย เด็กจึงเรียนได้ไม่เต็มที่ กล่าวได้ว่าสภาพแวดล้อมของเด็กชาวเขาไม่เอื้อต่อการเรียนภาษาไทย จึงทำให้ครูมีปัญหारे่องความรู้พื้นฐานของนักเรียน

5.3 "การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน"

ปัญหาการสอนชั้น ๕ ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสาม เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครู พบว่า จุดประสงค์ "การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน" เป็นปัญหาในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากภาษาถิ่นของเด็ก เมื่อเด็กต้องเรียนในโรงเรียนและต้องเรียนภาษาไทย จึงทำให้เด็กมีปัญหาในการออกเสียงให้ตรงตามเสียงของคำนั้น ๆ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ประพนธ์ เรืองธรงค์ (ประพนธ์ เรืองธรงค์ 2513 : 16 - 17) พบว่า ภาษาไทยมาตรฐานในห้องเรียนที่นักเรียนพูดภาษาถิ่นว่า ปัญหาสำคัญของโรงเรียนอย่างหนึ่งคือ นักเรียนใช้ภาษาไทยกลางไม่ถูก เนื่องจากเคยชินกับภาษาที่ตนพูด ครูผู้สอนมักห้ามนักเรียนพูดภาษาถิ่นเวลาเรียนหรือเวลาพูดกับครู แต่ก็ยังมีนักเรียนใช้ภาษาถิ่นผสมกันทั้งการพูดและการเรียน สาธุกุล (สาธุกุล นกุล 2528 : 150) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสองของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย พบว่า ครูมีปัญหามากในเรื่องการใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน สุไร พงษ์ทองเจริญ และคณะอื่น ๆ (สุไร พงษ์ทองเจริญ และคณะอื่น ๆ 2524 : 65 - 73) ได้ศึกษาปัญหาของเด็กภาคเหนือในการเรียนภาษาไทยกลางของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สอง จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดลำปาง พบว่า ครูมีปัญหาถนัดนักเรียนในการพูดและการออกเสียง มักออกเสียงสระและพยัญชนะเสียงไทยกลางไม่ได้ เช่น เครื่องบิน เป็น เคียงบิน ทางการศึกษาใช้จำนวนในภาษาไทยเหนือ และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2520 : 61) พบว่าปัญหาการบริหารโรงเรียนประถมศึกษาข้อหนึ่งคือ เด็กขาดความพร้อม เรียนไม่เข้าใจเพราะภาษาถิ่น เป็นบางจังหวัด

5.4 "การเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน"

ปัญหาการสอนชั้น ๕ ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นลำดับสุดท้าย เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครู พบว่าจุดประสงค์ "การเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน" เป็นระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการสอนตาม

แนวทางของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 นั้นไม่ว่าจะสอนชั้นใด เนื้อหาใดก็ตาม ครูต้องศึกษาแผนการสอน คู่มือและเอกสารประกอบหลักสูตรให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ก่อนสอน เสมอและนำกิจกรรมที่เสนอแนะในแผนการสอน คู่มือครูไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรืออาจจะปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเองให้มากที่สุด ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง และพฤติกรรมของนักเรียนที่จบการศึกษาตามหลักสูตรนี้ ก็มีความรู้ ทักษะ และเจตคติที่พึงประสงค์สามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข สามารถคิดเป็น ทำเป็น แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนและสังคมได้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2528 : 17 - 19) ได้เสนอแนะว่าหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 เน้นให้เด็กทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันทำงานเป็นกลุ่มได้อภิปรายหาคำตอบ หรือแก้ไขปัญหาค้นคว้าโดยเอาสภาพท้องถิ่นมาเป็นข้อมูลการเรียนการสอนและมุ่งที่ชีวิตจิตใจของนักเรียนเป็นสำคัญ โดยให้ผู้เรียนที่สมบูรณ์แข็งแรงและสงบสุขตามอัธยาศัย ฉะนั้นจึงต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้เรียนอย่างสนุกสนาน ผู้เรียนมีความรู้สึกรักเรียน อยากกระทำ มีความกระตือรือร้น สดชื่น กระฉับกระเฉง ครูต้องสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เป็นไปอย่างดี เช่น บุคลิกภาพที่ดีของครู พฤติกรรมการสอนของครูเป็นแบบประชาธิปไตย ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียนเต็มไปด้วยความรัก ความอบอุ่นช่วยเหลือกันอย่างจริงใจ ตลอดจนให้เด็กทำกิจกรรมที่ชอบ เมื่อบรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมเสริมหลักสูตรในชั้นเรียนก็จะส่งผลให้เด็กชอบมาโรงเรียน ชื่นชอบและตั้งใจเรียน พร้อมที่จะเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียนซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่า ความรับผิดชอบต่องานของเด็กชายเขานั้นเป็นปัญหาลำดับสุดท้ายและรองสุดท้ายเช่นกัน แสดงว่าเด็กชายเขามีความรับผิดชอบต่องานที่และชอบที่จะเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน จึงทำให้ครูให้ความสำคัญแก้ปัญหาข้อนี้เป็นลำดับสุดท้าย และลำดับรองสุดท้าย

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนประถมศึกษาชาวเขา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ไขเขตการศึกษา 8 โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน การวัดผลและประเมินผล และตัวผู้เรียนโดยจำแนกตามเพศ วุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงานของครู

2.1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาการสอนภาษาไทยทั้ง 5 ด้าน จำแนกตามเพศ พบว่า ครูเพศชายและครูหญิงมีปัญหาการสอนด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ผลจากการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนผลงานวิจัยของ วิชัย จันทรเทพา (วิชัย จันทรเทพา 2524 : บทคัดย่อ) พบว่า ปัญหาที่ครูสังคมศึกษาชายและสังคมศึกษาหญิงประสบอยู่โดยส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกัน สมชาย สันรัตน์ (สมชาย สันรัตน์ 2528 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรของครูผู้สอนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ (งานพื้นฐาน) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดระยองพบว่า ครูผู้สอนที่มีเพศแตกต่างกันประสบปัญหาในทุก ๆ ด้านไม่แตกต่างกัน และผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับ สุวิทย์ ส่องปราบ (สุวิทย์ ส่องปราบ 2528 : 109) ได้ศึกษา ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี ที่มีต่อหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งได้พบว่าครูชายและครูหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรในด้านการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับ .05 และในด้านการจุดประสงค์การเรียนรู้ ครูชายและครูหญิงมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับ .01 ประสงค์ ราชณสุข (ประสงค์ ราชณสุข 2507 : 205 - 206) พบว่า ครูชายและครูหญิงมีความคิดเห็นต่อการสอนแตกต่างกัน วิศิษฐ์ ปะตังทะสา (วิศิษฐ์ ปะตังทะสา 2528 : 142) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ พบว่า ครูเพศชายและครูเพศหญิงประสบปัญหาการใช้หลักสูตรแตกต่างกัน ไสภณ รอดทอง (ไสภณ รอดทอง 2514 : 109) ได้ศึกษาปัญหาในการปฏิบัติงานตาม

หน้าที่ของศึกษานิเทศก์ ฝ่ายสามัญศึกษาประจำจังหวัด พบว่า ศึกษานิเทศก์ชายและศึกษานิเทศก์หญิงมีปัญหาในการปฏิบัติงานตามหน้าที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ อาจมีสาเหตุว่าแมตครูจะมีเพศต่างกัน แต่ตามระเบียบการรับราชการครูแล้วมีสิทธิเสรีภาพและหน้าที่ในการปฏิบัติงานได้เท่าเทียมกัน มีสิทธิ์ที่จะศึกษาค้นคว้า เข้ารับการอบรมเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนได้เท่าเทียมกัน รวมทั้งสามารถจะทำงานในตำแหน่งสำคัญได้ ได้รับการยอมรับในความรู้ ความสามารถและมีความพอใจในการทำงานไม่แตกต่างกัน ดังที่ ทัตส์ หันนาทินทร์ (ทัตส์ หันนาทินทร์ 2518 : 82) ได้กล่าวถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องขวัญหรือความพอใจในการทำงานไว้ว่า ทว่าขวัญของครูชายดีกว่าครูหญิงนั้นไม่จริง เพราะว่าปัจจุบันนี้สังคมได้ยอมรับในความสามารถของสตรีเพศในการทำงานพร้อมกันให้โอกาสที่จะก้าวหน้าเท่าเทียมกับเพศชายแล้ว และจากการที่หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้นำมาใช้ในโรงเรียนเป็นเวลา 8 ปีแล้ว ตลอดเวลาที่ใช้หลักสูตรนี้ก็ได้นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล การเรียนการสอน รวมทั้งครูได้ทำกิจกรรมการฝึกปฏิบัติทางด้านหลักสูตร หลักการสอนอย่างเท่าเทียมกัน และการศึกษาวิจัยครั้งนี้เมื่อพิจารณาปัญหาการสอนในแต่ละด้านพบปัญหาที่ครูชายและครูหญิงมีความเห็นสอดคล้องกันดังนี้

๑. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ลำดับสอง การพูดจาจะฉาน ขัดอวยขัดคำ ลำดับสี่ การอ่านและเขียนคำที่ใช้ ค ฌ ป ษ ศ ก ช ฎ ฅ สะกด ลำดับ 33 การห้คำแนะนำแล้วทำขั้นตอนที่แนะ ลำดับ 46 การอ่านและเขียนประสมคำโดยใช่ ค กับสระ - ลำดับ 49 การเกิดความสับสนเพี้ยนเพี้ยนในการห้ ลำดับ 52 การวางแผนหาทางในการเขียน (จับดินสอวางมือ ฯลฯ) ลำดับ 54 การลากเส้นพจนานตามแบบ (ตาราง 9)

๒. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ลำดับสี่ การปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา ลำดับสิบ ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนที่กำหนดในคู่มือการสอนกับจุดประสงค์การเรียนรู้แบบ ป.02 และลำดับ 11 การจัดสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมภาษาไทย (ตาราง 10)

ด้านสื่อการสอน ลำดับหนึ่ง แหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนกันคว่ำ ลำดับสอง สื่อการสอนทักษะทางภาษาไทยเฉพาะอย่าง เช่น วิทยุ - เทป คลิปเทปที่ตรงกับเนื้อหา และ ลำดับ 14 การใช้คู่มือการสอนภาษาไทย (ตาราง 11)

ด้านการวัดผลและประเมินผล ลำดับหนึ่ง ความร่วมมือจากผู้บริหารในการติดตาม ผลการปฏิบัติงานของนักเรียน ลำดับสอง ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียน กับนักเรียนชาวเขา ลำดับสาม การสร้างแบบทดสอบแบบอ้อม ลำดับสี่ การวัดผลและการ ประเมินผลทักษะการพูด และลำดับ 18 ความเข้าใจการประเมินผลตามจุดประสงค์ในแบบ ป.๐2 (ตาราง 12)

ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ลำดับหนึ่ง การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิง ลำดับสอง ความรู้พื้นฐานของนักเรียน ลำดับสาม การใช้ภาษาถิ่นภาษาไทยกลาง ของนักเรียน และลำดับ 17 การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะก้น ส (ตาราง 13)

ข้อมูลดังกล่าว เป็นสิ่งสนับสนุนให้เห็นชัดว่า ครูเพศชายและครูหญิงมีปัญหาการ สอนภาษาไทยทั้ง 5 ด้านไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ ยังมีปัญหาการสอนภาษาไทยที่ครูเพศชายและเพศหญิงเสนอลำดับแตกต่างกัน ประมาณหนึ่งในสามของลำดับที่ ไต่เก

ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ข้อสี่ การแยกแยะเสียงสูง กลาง ต่ำ ครูชายเสนอ เป็นลำดับห้า ครูหญิงเสนอเป็นลำดับ 26 ข้อหก การหัดจำและจับใจความว่าทำอะไรบ้าง ครูชายเสนอเป็นลำดับ 13 ครูหญิงเสนอเป็นลำดับ 35 ข้อ 16 การบอกความต้องการ และตั้งคำถาม ซักถามข้อสงสัยของตนเองและของเพื่อน ครูชายเสนอเป็นลำดับ 25 ครูหญิง เสนอเป็นลำดับเก้า (ตาราง 9)

ด้านสื่อการสอน ข้อห้า เวลาเตรียมสื่อการสอน ก่อนใช้สื่อสอนจริง ครูชายเสนอ เป็นลำดับแปด ครูหญิงเสนอเป็นลำดับ 13 (ตาราง 11)

ด้านการวัดผลและประเมินผล ข้อแปด ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์แบบทดสอบ
ครูชายเสนอเป็นลำดับ 12 ครูหญิงเสนอเป็นลำดับหก ข้อ 12 การวัดผลและการประเมินผล
ทักษะการฟัง ครูชายเสนอเป็นลำดับหก ครูหญิงเสนอเป็นลำดับ 17 ข้อ 14 การวัดผลและ
การประเมินผลทักษะการอ่าน ครูชายเสนอเป็นลำดับห้า ครูหญิงเสนอเป็นลำดับ 11 (ตาราง 12)
ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ข้อสี่ การมาเรียนของนักเรียน ครูชายเสนอเป็นลำดับ 11
ครูหญิงเสนอเป็นลำดับห้า (ตาราง 13)

2.2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาการสอนภาษาไทยทั้ง 5 ด้าน จำแนกตามวุฒิ
ทางการศึกษา พบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมี
ปัญหาการสอนด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน
ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน แต่ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เพ็ญศรี สืบมา
(เพ็ญศรี สืบมา 2521 : 18) ได้ศึกษาความเข้าใจของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับ
การใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521 พบว่า ครูที่มีวุฒิทางครูสูงและครูที่มีวุฒิทางครุต่ำมีความ
เข้าใจหลักสูตรประถมศึกษา 2521 ไม่แตกต่างกัน สากล นุกูล (สากล นุกูล 2528 :
151 - 159) ได้ศึกษาวิจัยปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ของโรงเรียน
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย พบว่า ครูที่มีวุฒิต่างกันมีปัญหาการสอนด้านจุด
ประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผลไม่แตกต่าง
กัน สมชาย สันรินทร์ (สมชาย สันรินทร์ 2528 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการ
ใช้หลักสูตรของครูผู้สอนกลุ่มงานพื้นฐานอาชีพ (งานพื้นฐาน) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใน
โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดระยอง พบว่า ครูผู้สอนที่มีวุฒิต่างกันประสบปัญหา
ในทุก ๆ ด้านไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังมีผู้ศึกษางานวิจัย ซึ่งปรากฏผลที่คล้ายคลึงกัน คือ
ชลลดา แสงวัฒน์ (ชลลดา แสงวัฒน์ 2524 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความถนัดเห็นเกี่ยวกับ
การใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในกลุ่มทักษะของครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

สังกัดโรงเรียนราษฎร์ในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า ครูที่มีวุฒิต่างกันมีความคิดเห็นในค่าน
 จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การประเมินผลการเรียนไม่แตกต่างกัน
 กัน วิรัตน์ ภูมิเนตร (วิรัตน์ ภูมิเนตร 2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครู
 ผู้บริหารการศึกษา และศึกษานิเทศก์เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
 ในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร
 พบว่า ครูที่มีวุฒิต่างกันมีความคิดเห็นในค่านจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา การเรียนการสอน
 การประเมินผล ไม่แตกต่างกัน สุวิทย์ สองปราบ (สุวิทย์ สองปราบ 2528 : 109) ได้
 ศึกษาความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี
 ที่มีต่อหลักสูตรภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าครูที่มีวุฒิต่างกันมีความคิดเห็นต่อ
 หลักสูตรไม่แตกต่างกันในค่านจุดประสงค์การเรียนรู้ ค่านเนื้อหา ค่านการเรียนการสอน และ
 ค่านเนื้อหา อุดม นวลดี (อุดม นวลดี 2524 : 100 - 104) ได้ศึกษาปัญหาและความ
 ต้องการของครูที่มีต่อการดำเนินงานด้านการส่งเสริมครูประจำการของผู้บริหารการศึกษา สังกัด
 สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก พบว่า ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน ปัญหาและความ
 ต้องการการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน ผลจากการศึกษาครั้งนี้ไม่สนับสนุน ผลงานวิจัยของ
 วิศิษฐ์ ปะตังหะสา (วิศิษฐ์ ปะตังหะสา 2528 : 135 - 142) ที่ได้ศึกษาปัญหาการสอน
 ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ พบว่า ครูที่มีวุฒิต่างกัน
 มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรต่างกัน สากร นุกูล (สากร นุกูล 2528 : 151 - 158)
 ได้ทำการศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ของโรงเรียนสังกัดสำนัก
 งานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย พบว่า ครูที่มีวุฒิต่างกันมีปัญหาด้านตัวนักเรียนแตกต่างกัน
 วิเชียร เทียมเมือง (วิเชียร เทียมเมือง 2521 : 139 - 157) ได้ศึกษาความคิดเห็น
 ของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ครูที่มีวุฒิต่างกัน
 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรแตกต่างกัน และสนอง เกรือมาก (สนอง เกรือมาก 2519 :
 บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
 ปีที่ 1 ซึ่งเรียนจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 พบว่านักเรียน

ที่เข้าเรียนกับครูที่มีวุฒิต่างกันมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์แตกต่างกัน

ผลจากการวิจัย อาจมีสาเหตุมาจากมีหนังสือคู่มือครู มีหนังสือเรียน มีแบบฝึกหัดสำหรับนักเรียน มีคู่มือวัดผลประเมินผล การเรียนรู มีแผนการสอนสื่อการเรียนการสอน แนวการใช้หลักสูตร เอกสารประกอบอื่น ๆ และเครื่องมือวัดผล ซึ่งทำให้ครูในระดับวุฒิต่าง ๆ มีความเข้าใจและนำไปใช้ถูกต้องและตรงกัน อีกประการหนึ่งในปัจจุบันครูสามารถเข้ารับการศึกษาคือถึงระดับปริญญาตรีตามสถาบันการศึกษาระดับสูงหลายแห่ง เช่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช และสถาบันวิทยาลัยครูต่าง ๆ ก็เปิดโอกาสให้ครูประจำการเข้ารับการศึกษาอบรมในโครงการครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ (อ.ค.ป.) เพื่อยกระดับวุฒิทางการศึกษาและให้มีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้นมีการจัดประชุม สัมมนา ซึ่งทั้งระยะสั้น ระยะยาว ทำให้ครูมีความรู้กว้างขวางลึกซึ้งและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูที่มีวุฒิทางการศึกษากันก็ได้มีโอกาสเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามแนวหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โดยทั่วถึงกัน ทำให้เข้าใจและปฏิบัติงานไปในแนวเดียวกัน นอกจากนั้นหน้าที่และงานที่ครูปฏิบัติมีลักษณะคล้ายคลึงกัน และประสบปัญหาไม่แตกต่างกัน ดังเช่นพบว่า ครูที่มีวุฒิทางการศึกษากันมีปัญหการสอนในแต่ละด้านสอดคล้องกันดังนี้

จุดประสงค์การเรียนรู้ ลำดับเนื้อหา การเสนอเรื่องหรือรายงานหน้าชั้นอย่างใดเรื่องใดเรื่อง ลำดับ 39 การแนะนำตนเองและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเองให้ผู้อื่นรู้จัก และลำดับ 53 การสนทนากับเพื่อน ๆ อย่างมีความสุขและสนุกสนาน (ตาราง 14)

ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ลำดับหนึ่ง การสอนโดยการใช้ให้นักเรียนอภิปราย ลำดับแปด การสอนโดยศูนย์การเรียน ลำดับเก้า การใช้เวลาสอนซ่อมเสริมแก่เด็กที่เรียนอ่อน ลำดับ 13 การสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม และลำดับ 22 ครูพูดภาษาถิ่นในการเรียนการสอน (ตาราง 15)

ด้านสื่อการสอน ลำดับเก้า เวลาเตรียมสื่อการสอน ก่อนใช้สื่อสอนจริง (ตาราง 16)

ด้านการวัดผลและประเมินผล ลำดับหนึ่ง ความร่วมมือจากผู้ปกครองในการติดตามผล การปฏิบัติงานของนักเรียน ลำดับสอง ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียน กับนักเรียนชาวเขา ลำดับสาม การสร้างแบบสอบถามอรรถนัย ลำดับสี่ การวัดผลและการประเมิน ผลทักษะการพูด ลำดับห้า การวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน ลำดับ 18 ความเข้าใจ การประเมินผลตามจุดประสงค์ในแบบ ป.02 (ตาราง 17)

งานเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ลำดับหนึ่ง การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป็น กิง และลำดับเก้า ความแตกต่างระหว่างบุคคล (ตาราง 18)

ข้อมูลทั้งกล่าว เป็นสิ่งสนับสนุนใ้หาครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีวุฒิปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี มีปัญหาการสอนภาษาไทยตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามกิจกรรมการเรียน การสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ไม่แตกต่างกัน

นอกจากปัญหาการสอนภาษาไทย ลำดับสองดล้องกัน จากการศึกษาพบว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี เสนอปัญหาการสอนภาษาไทย ลำดับแตกต่างกันประมาณหนึ่งในสามของลำดับที่ ไก่แก่

ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ข้อ 20 การสอนโดยใช้เกม ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี เสนอเป็นลำดับ 20 ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอเป็นลำดับห้า (ตาราง 15)

ด้านสื่อการสอน ข้อหก ความเหมาะสมของสื่อการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ในคู่มือ การสอน ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีเสนอเป็นลำดับ 12 ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี เสนอเป็นลำดับเจ็ด (ตาราง 16)

ด้านการวัดผลและประเมินผล ข้อ 12 การวัดผลและการประเมินผลทักษะการฟัง ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีเสนอเป็นลำดับ 16 ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอเป็น ลำดับแปด (ตาราง 17)

ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ข้อ 12 การอ่านไวยากรณ์ อ่านทีละคำ ครูที่มีวุฒิต่ำกว่า
ปริญญาตรีเสนอเป็นลำดับห้า ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีเสนอเป็นลำดับ 11
(ตาราง 18)

2.3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ปัญหาการสอนภาษาไทยทั้ง 5 ด้าน จำแนกตาม
ประสบการณ์การสอน พบว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป มี
ปัญหาการสอนภาษาไทยในด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน แต่ในด้านการ
เรียนการสอนและด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
และในด้านการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01

2.2.1 ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาการ
สอนภาษาไทยในด้านจุดประสงค์การเรียนรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งใน
สอดคล้องกับสมมุติฐาน ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนผลงานวิจัยของ สากล นกุล (สากล นกุล
2528 : 137) ที่ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสอง ของโรงเรียน
ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย พบว่า ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์การสอน
1 - 2 ปี และมากกว่า 2 ปี มีปัญหาด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ไม่แตกต่างกัน วิจัย
ปะตงทะสา 2528 : 141) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2
ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ พบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันมีปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน
ไม่แตกต่างกัน ซึ่งก็สอดคล้องกับการวิจัยของ วิชัย จันทรเทพา (วิชัย จันทรเทพา 2524 :
บทคัดย่อ) พบว่าครูสอนสังคมศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอนส่วนมากกว่า 5 ปี และครูสอน
สังคมศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยกว่า 5 ปี ประสบอยู่โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน
วิรัตน์ มณีเนตร (วิรัตน์ มณีเนตร 2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครู
ผู้บริหารการศึกษาและศึกษานิเทศก์เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ใน
กลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า

ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างก็มีความคิดเห็นในค่านิยมประสงค์การเรียนรู้ การเรียนการสอน
 สุวิทย์ ส่องปราบ (สุวิทย์ ส่องปราบ 2528 : 109) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูสอน
 ภาษาอังกฤษ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี ที่มีต่อหลักสูตรภาษาอังกฤษในชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยกว่า 3 ปี และตั้งแต่
 3 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นค่านิยม ค่านิยมประสงค์การเรียนรู้ ไม่แตกต่างกัน และชลลดา
 แสงวัฒน์ (ชลลดา แสงวัฒน์ 2524 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้
 หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในกลุ่มทักษะของครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
 สังกัดโรงเรียนราษฎร์ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอน
 ต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะไปใช้
 ไม่แตกต่างกันในค่านิยมประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา การเรียนการสอน และผลจากการศึกษา
 ครั้งนี้ ไม่สนับสนุนผลงานวิจัยของ วิเชียร เทียมเมือง (วิเชียร เทียมเมือง 2521 :
 139 - 157) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับหลักสูตรประโยค
 ประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ครูที่มีประสบการณ์ต่างก็มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรต่างกัน
 เพ็ญศรี สืบมา (เพ็ญศรี สืบมา 2521 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยความเข้าใจของครูชั้นประถม
 ศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดกรมสามัญศึกษา องค์การบริหาร
 ส่วนจังหวัด และเทศบาลในจังหวัดยโสธร พบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างก็มีความเข้าใจ
 เกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ต่างกันเป็นส่วนน้อย และสนอง เกรือมาก
 (สนอง เกรือมาก 2519 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มวิชา
 คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเรียนจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช
 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 พบว่านักเรียนที่เข้าเรียนกับครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างก็มีระดับ
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ อาจมีสาเหตุเนื่องมาจาก สภาพการศึกษาระดับประถม
 ศึกษาใช้แนวการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ซึ่งครูที่มีประสบการณ์การสอน
 ค่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป ส่วนใหญ่ได้รับความรู้และมีความเข้าใจ สามารถนำไปปฏิบัติได้
 อย่างถูกต้องครบถ้วนในค่านิยมประสงค์การเรียนรู้ใดเท่าเทียมกัน เพราะครูส่วนใหญ่ได้ผ่าน

การอบรมก็นำไปปฏิบัติ ทำให้ทราบเทคนิค วิธีการจัดการเรียนการสอนให้ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และใช้ดำเนินการในแนวเดียวกัน เมื่อประสบกับปัญหาครูก็สามารถร่วมประชุมหารือกันได้ และยังมีโอกาสได้พัฒนาตนเองอีกมาก ไม่ว่าครูจะมีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป โดยการศึกษาเพิ่มเติมจากสถาบันการศึกษาระดับสูง เช่นวิทยาลัยครู มหาวิทยาลัย เพื่อความรู้จะได้กว้าง ทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ ความก้าวหน้า และความเปลี่ยนแปลงของวงการศึกษามีการนิเทศแนะนำมาจากผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการ โรงเรียน ครูวิชาการหลุ่มและศึกษานิเทศก์ ปัญหาที่ประสบจะคล้อยลงไปด้วย เมื่อพิจารณาในด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ พบว่า ปัญหาการสอนลำดับสอดคล้องกันได้แก่

ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ลำดับสอง การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลเรื่อง ลำดับ 17 การจำแนกสิ่งพหุคูณที่คล้ายกันออกจากกัน (ตาราง 19)

เหตุผลและเหตุผลดังกล่าว เป็นสิ่งสนับสนุนให้เห็นชัดว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป จึงมีปัญหการสอนภาษาไทยด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

2.3.2 ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาการสอนภาษาไทยในด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในด้านสื่อการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมุติฐานและสนับสนุนผลงานวิจัยของ สากล นุกูล (สากล นุกูล 2528 : 151 - 158) ที่ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย พบว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการสอน 1 - 2 ปี และมากกว่า 2 ปี มีปัญหาในด้านตัวนักเรียนและด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 วิเชียร เทียมเมือง (วิเชียร เทียมเมือง 2521 : 139 - 157) ได้ศึกษาความลึกเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าครูที่มีประสบการณ์ต่างก็มีความลึกเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรต่างกัน เพ็ญศรี สืบมา (เพ็ญศรี สืบมา 2521 : บทกวีย่อ) ได้วิจัยความเข้าใจของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับการใช้

หลักสูตรประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดกรมสามัญศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัด และเทศบาล ในจังหวัดยโสธร พบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันมีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ต่างกัน วิรัตน์ มณีเนตร (วิรัตน์ มณีเนตร 2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาที่ 5 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ผลงานวิจัยพบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนไม่เกิน 5 ปี และระหว่าง 6 - 10 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างกับครูที่มีประสบการณ์ 10 ปีขึ้นไปในด้านเนื้อหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อุดม นวลดี (อุดม นวลดี 2524 : 100 - 104) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของครูที่เกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการส่งเสริมครูประจำการของ ผู้บริหารการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาไทยโลก ผลงานวิจัยพบว่า ครูที่มีอายุราชการต่างกันมีปัญหาด้านการเรียนการสอนแตกต่างกัน และสนอง เครื่องมาก (สนอง เครื่องมาก 2519 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเรียนหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 พบว่านักเรียนที่เข้าเรียนกับครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์แตกต่างกัน

ผลการศึกษางานวิจัยครั้งนี้ พบว่าครูผู้สอนที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันมีปัญหา การสอนภาษาไทยในคานกิจกรรมการเรียนการสอน และคานตัวผู้เรียนแตกต่างกัน หึ่งนี้อาจ เป็นเพราะครูกลัวจะสอบไม่ทันคานที่หลักสูตรกำหนดไว้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึง เลือากจัดสอนไม่เหมือนกัน โดยยึดจากคู่มือและแผนการสอนเพียงแต่ให้การจัดกิจกรรมการเรียน การสอนตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ จึงไม่จำเป็นที่ครูจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้ตรงกับกิจกรรมที่คู่มือและแผนการสอนกำหนดให้ และจากชุดฝึกอบรมโครงการปรับปรุง ประสิทธิภาพการเรียนการสอนของครูประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา ศึกษาศาสตร์ 2528 ก : 3) ให้แนวคิดเจตนารมณ์ของหลักสูตรประถมศึกษามุ่งพัฒนาชีวิต ของนักเรียนและสร้างลักษณะอันพึงประสงค์ กลุ่มประสบการณ์แต่ละกลุ่มมุ่งเน้นคุณสมบัติและ ความสามารถในการดำรงชีวิตอย่างสงบสุขมากกว่าความเชี่ยวชาญเฉพาะอย่าง จากการศึกษา

โรงเรียนชาวเขามีสภาพและท้องถิ่นต่างกัน ครูจึงปรับแผนการสอนและวิธีสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นของเด็กชาวเขาตามหลักการที่ถูกต้อง และจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าครูผู้สอนมีปัญหาในการเลือกใช้วิธีสอนที่เสนอแนะไว้ในคู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กชาวเขามาก ครูจึงมีวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่แตกต่างกันออกไป รวมทั้งการที่ครูโรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาต่าง ๆ เช่น ขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์ ขาดแหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนค้นคว้า โดยเฉพาะโรงเรียนชาวเขาสภาพท้องถิ่นทุรกันดาร การคมนาคมไม่สะดวก เป็นต้น ครูจึงมีปัญหาในการจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา จากการที่ครูขาดแคลนสื่อการสอนจึงทำให้ครูจัดกิจกรรมและมีปัญหาในการจัดกิจกรรมไม่เหมือนกัน ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงขึ้นอยู่กับทักษะ ความรู้ ความสามารถของครูและแหล่งที่มาของสื่อในท้องถิ่นนั้น ๆ ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ครูที่ประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกัน

ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาด้านตัวผู้เรียนแตกต่างกัน ซึ่งอาจเป็นเพราะ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี ได้ปฏิบัติการสอนและคลุกคลีกับนักเรียนน้อยกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป จึงทำให้ครูมีปัญหาด้านตัวนักเรียนต่างกัน สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2526 : 78) กล่าวว่า การที่จะลดปัญหาด้านนักเรียนใดส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับ การเข้าถึงจิตใจของเด็กและประชาชน ฉะนั้นหากครูผู้สอนได้ศึกษาหรือเรียนรู้เกี่ยวกับภาษา ขนบธรรมเนียม ประเพณีของชาวเขาในหมู่บ้านที่จะเขาไปสอน ย่อมทำให้ประชาชนเกิดความศรัทธา และให้การสนับสนุนโดยส่งบุตรหลานเข้าเรียนหนังสือมากขึ้น ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไปย่อมมีประสบการณ์ในการจัดกระบวนการเรียนการสอน มีเทคนิควิธีการที่ดีและเหมาะสมกับเด็กชาวเขา รวมทั้งได้มีความเข้าใจเกี่ยวกับภาษา ขนบธรรมเนียม ประเพณีและสังคมของชาวเขามากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ครูที่มี

ประสบการณ์สอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านตัวนักเรียนแตกต่างกัน ถึงตาราง 16 พบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาแตกต่างกันทั้งในสามของลำดับที่คือ ข้อสอง การใช้ภาษาไทยกลางในชั้นเรียน ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี เสนอเป็นลำดับสี่ ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไปเสนอเป็นลำดับแปด ข้อ 11 ความแตกต่างระหว่างบุคคล ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปีเสนอเป็นลำดับ 10 ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไปเสนอเป็นลำดับหก และข้อ 12 การอ่านไวยากรณ์ อ่านทีละคำ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปีเสนอเป็นลำดับ 11 ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไปเสนอเป็นลำดับห้า (ตาราง 14) เหตุผลและข้อมูลดังกล่าวทำให้ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านเกี่ยวกับตัวนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สำหรับปัญหาการสอนภาษาไทยในด้านการสอนและการวัดผลและประเมินผล พบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมุติฐานและสนับสนุนผลงานของกิติ กุศลให้ (2525 :) ที่ศึกษาพบว่า เด็กที่อยู่ในโรงเรียนที่ใช้สอนมากจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กที่อยู่ในโรงเรียนที่ใช้สอนน้อย วิเชียร เข้มเมือง (วิเชียร เข้มเมือง 2521 : 139 - 157) พบว่า ครูที่มีประสบการณ์ต่างกันมีความคิดเห็นแตกต่างกันในด้านการเรียนการสอนและในด้านการประเมินผล และสุวิทย์ ส่องปราบ (สุวิทย์ ส่องปราบ 2528 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษ

สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี ที่มีต่อหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนน้อยกว่า 3 ปีและตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างกันอยู่ 2 ด้าน คือ ด้านการประเมินผลมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับ .01 และในด้านการเรียนการสอนมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับ .05

ผลการศึกษางานวิจัยครั้งนี้ พบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไป มีปัญหาการสอนภาษาไทยด้านการสอนและด้านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี ส่วนใหญ่เป็นครูที่เพิ่งจบจากสถาบันการศึกษามาใหม่ ๆ จึงมีความกระตือรือร้นในการสร้างสรรค์สื่อการสอนที่ดี แปลงใหม่ และมีคุณภาพเพื่อใช้ประกอบการสอนเป็นมรดกของครูช่วยให้นักเรียนได้สนุกสนานและมีประสิทธิภาพ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2526 ก : 3) ได้เสนอแนะว่า สื่อการเรียนการสอนนั้นมืออยู่มากรอบตัวเราและในท้องถิ่น ครูสามารถสร้างและดัดแปลงจนนำมาใช้ประกอบการสอนได้ ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไปได้อ่านเกี่ยวกับประเพณี ภาษา วัฒนธรรมและสังคมของชาวเขามาก่อนแล้ว อาจมีความเข้าใจในการจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา โดยหาสื่อจากสภาพของท้องถิ่นดัดแปลงจากวัสดุเหลือใช้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 2 ปี มีปัญหาการใช้สื่อการสอนมากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป เพราะไม่คุ้นเคยและขาดทักษะในการผลิตสื่อจากสภาพแวดล้อมของหมู่บ้านชาวเขา ส่วนครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกัน อาจมีสาเหตุมาจากครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปีมีความเข้าใจในกระบวนการวัดผลและประเมินผลน้อยกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป ทำให้ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี มีปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผลมากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไป สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ป.ป.ป. : 65 - 66) ได้สรุปว่าครูผู้สอนยังไม่สามารถวัดได้ครอบคลุมความสามารถของเด็กทั้ง 3 ด้านคือด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย เพราะขาด

เครื่องมือและความเข้าใจในการประเมินผลการเรียน ส่วนใหญ่มุ่งไปที่ด้านพุทธิพิสัย เมื่อพิจารณาปัญหาการสอนภาษาไทยด้านการวัดผลและประเมินผลปรากฏว่าข้อที่ครูผู้สอนมีประสบการณ์ต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาแตกต่างกันหนึ่งในสามของลำดับที่คือ ข้อแปด ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์แบบทดสอบ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปีเสนอเป็นลำดับห้า ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไปเสนอเป็นลำดับ 11 ข้อ 12 การวัดผลและการประเมินผลทักษะการฟัง ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปีเสนอเป็นลำดับ 16 ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไปเสนอเป็นลำดับเจ็ด ข้อ 14 การวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปีเสนอเป็นลำดับ 11 ครูที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีขึ้นไปเสนอเป็นลำดับสี่ (ตาราง 22)

กวยสาเหตุดังกล่าวทำให้ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาการสอนภาษาไทยทั้งการสอนและการวัดผลประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ในด้านพัฒนาการเรียนการสอนทั้ง 5 ด้านคือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ควรให้ความสำคัญกับทุกด้าน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในทุกด้านสืบเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนแก่เด็กชาวเขา ปัญหาเมื่อเด็กเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คือการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาไทยกลาง และเด็กฟัง พูด อ่าน และเขียนไม่ถูกต้อง ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างล่าช้า ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ควรจะต้องมีการเตรียมความพร้อมสำหรับเด็กก่อนที่จะเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียน โดยเฉพาะการเตรียมความพร้อมเพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาไทยขั้นพื้นฐานที่ใช้ในชีวิตประจำวันไว้เสียก่อน ตลอดจนเตรียมความพร้อมด้านสมอง ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม

ครูผู้สอนเด็กชาวเขาควรเป็นต้นแบบที่ดีและถูกต้องของภาษาไทย ควรมีการจัดอบรม

เชิงปฏิบัติการ เทคนิควิธีสอน กระบวนการสอนทั้ง พูด อ่าน และเขียน ที่เหมาะสมสำหรับเด็กชาวเขาโดยเฉพาะและครูที่สอนชาวเขาควรได้รับการอบรมเป็นพิเศษ

2. ควรจะใ้มีการเร่ร่ร่ร่และส่งเสริมให้โรงเรียนจัดมหนังสือประจำห้องเรียนห้องสมุดประจำโรงเรียน หรือทางโรงเรียนให้ความร่วมมือกับหมู่บ้านร่วมกันจัดห้องหนังสือประจำหมู่บ้าน นอกจากจะเป็นการฝึกทักษะและปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้นแล้วยังเป็นการกระตุ้นให้ปลูกฝังนิสัยรักการอ่านและความร่วมมือในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กชาวเขา เนื่องจากผู้ปกครองเห็นผลการเรียนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ หรือได้ประโยชน์จากการเรียนอย่างรวดเร็ว ที่สำคัญคือเป็นแหล่งความรู้ให้ครูและนักเรียนค้นคว้า

3. แนวทางในการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนชาวเขาคควรจัดหลักสูตรพิเศษเฉพาะชาวเขาโดยคำนึงถึงสภาพของท้องถิ่นและประโยชน์ที่จะเกิดแก่เด็กชาวเขาและสังคมเป็นสำคัญ ในการดำเนินการเรื่องนี้ควรกำหนดหน่วยงานรับผิดชอบจัดทำหลักสูตรทดลองใช้ ปรับปรุง ติดตามผล รวมทั้งการพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น ภาษา วัฒนธรรมและสังคมของเด็กชาวเขา

4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและรับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาระดับประถมศึกษา โรงเรียนชาวเขา ผู้บริหารระดับจังหวัด ระดับอำเภอ ระดับโรงเรียน และครูผู้สนใจควรนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปพิจารณาเพื่อศึกษาและใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุง และแก้ไขต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ควรมีการศึกษาวิจัยปัญหาการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาที่ผู้เรียนพูดภาษาถิ่นในเขตจังหวัดภาคใต้
2. ควรมีการศึกษาวิจัยปัญหาการสอนกลุ่มวิชาอื่นๆ ในโรงเรียนประถมศึกษาชาวเขา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กมล สุตประเสริฐ "คุณภาพการศึกษา ป. 1 นั้นสำคัญไฉน" วิทยจารย์ ๘2 : 20 - 23

มกราคม 2527

การประถมศึกษาจังหวัดลำพูน, สำนักงาน แผนพัฒนาการประถมศึกษาประจำปี 2527 สำนักงาน

การประถมศึกษาจังหวัดลำพูน 2527, 135 หน้า อัดสำเนา

การประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงานคณะกรรมการ ชุดฝึกอบรมด้วยตนเอง เล่มที่ 2 เข็มทิศ

ทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2528 ย, 36 หน้า

ชุดฝึกอบรมด้วยตนเอง เล่มที่ 19 มื้อที่สามของครู สำนักงานคณะกรรมการการประถม

ศึกษาแห่งชาติ 2528 ก, 44 หน้า

ชุดฝึกอบรมด้วยตนเอง เล่มที่ 14 สอเพื่อสอน สำนักงานคณะกรรมการการประถม

ศึกษาแห่งชาติ 2528 ค, 58 หน้า

รายงานวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียนประถมศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

2519, 130 หน้า

เอกสารประกอบการสัมมนาการประถมศึกษาเพื่อเยาวชน สำนักงานคณะกรรมการ

การประถมศึกษาแห่งชาติ 2526, 194 หน้า

การศึกษาแห่งชาติ, สำนักงานคณะกรรมการ การบริหารโรงเรียนประถมศึกษา : การอบรม

ครูใหญ่ ประธานกลุ่มโครงการวิจัยแบบทดลองเรื่องการจัดองค์การและระบบบริหารโรงเรียน

ประถมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2521 ก, 80 หน้า อัดสำเนา

สรุปผลการสัมมนาเรื่องปัญหาในการบริหารโรงเรียนประถมศึกษาของครูใหญ่โรงเรียน

ประถมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2520, 72 หน้า อัดสำเนา

กิติ คุณเผด็จ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ป. 1 ที่พูดภาษาถิ่น

สามภาษาในจังหวัดสุรินทร์ ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2525, 92 หน้า อัดสำเนา

เกรียง เอี่ยมสกุล "อุปกรณการสอน" โรงเรียนประถมศึกษาภาคปฏิบัติ โรงเรียนการช่าง

วิชาศึกษา (แผนกการพิมพ์) 2511, 154 หน้า

แก้วตา ณะวรรณ "ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ของครูใหญ่
ประธานกลุ่มโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" ครูศาสตร์

6 : 89 - 94 พฤศจิกายน - ธันวาคม 2521

แก้วตา ไกรงาม ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในระดับชั้นประถม
ศึกษาปีที่หนึ่ง ปรินันท์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520,
51 หน้า อัดสำเนา

โกศล ศรีณี สภาพและปัญหาการจัดการศึกษาในโรงเรียนชาวเขาที่สังกัดสำนักงานการบริหาร
ส่วนจังหวัดเมื่องสอ ปรินันท์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2527, 143 หน้า อัดสำเนา

เจือ สตะเวทิน "การฝึกพูดในโรงเรียน" ชัยฤกษ์ 6 (11) : 26 - 29 มกราคม 2512
ชลลดา แสงวัน ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในกลุ่ม
ทักษะของครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สังกัดโรงเรียนราษฎร์ในเขตกรุงเทพมหานคร
ปรินันท์ กศ.ม. . มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524, 107 หน้า
อัดสำเนา

ชวาล แร็ดกุล เทคนิคการวัดผล วัฒนาพานิช 2516, 434 หน้า

ชัยพงษ์ สุวรรณรักษ์ ความต้องการความช่วยเหลือของผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา
จากพื้นที่ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ ปรินันท์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 84 หน้า อัดสำเนา

ชูศักดิ์ บุรารักษ์ "การสอนอ่านเขียนแผนปฏิบัติการ" ประยาตีญา 4 : 2 - 8 พฤศจิกายน
2521

เชาวนประภา ทิพย์สุนทรพงษ์ ความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการอ่านและผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร ปรินันท์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 190 หน้า อัดสำเนา

ระประมีย์ นาคกรรพ บันทึกค้นคว้าภาษาไทย โรงพิมพ์กรุงเทพการพิมพ์ 2514, 72 หน้า
ทวีป คำรงค์ดิษฐ์ "ชาวป่าชาวเขาในประเทศไทย" ปัญหาชาวเขาในประเทศไทย

โรงพิมพ์กรุงเทพการพิมพ์ 2515, 139 หน้า

ทวีศักดิ์ ญะจรประทีป การศึกษาการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัด
ราชบุรี ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 117 หน้า
อัครสำเนา

ธีรวิทย์ ฤทธิเดช การบริหารอาคารสถานที่ของครูไทยในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกองการ
บริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2521, 103 หน้า อัครสำเนา

นวลพรรณ จันทนากร ปัญหาของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครในการสอน
ภาษาไทย ทางหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย 2524, 166 หน้า อัครสำเนา

บันลือ สดกขวัน อุปสรรคการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2522,
204 หน้า

ประสาสังเคราะห์, กรม กองส่งเคราะห์ชาวเขา "ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับชาวเขา" ใน
การประสาสังเคราะห์กับงานพัฒนาและสังเคราะห์ชาวเขา หน้า 4 - 5 กองส่งเคราะห์
ชาวเขา กรมประสาสังเคราะห์ 2521 อัครสำเนา

ประเทิน มหาชัย คู่มือสอนวิชาเอกระดับประถมศึกษา โรงเรียนสตรีเนติศึกษา (แผนก
การพิมพ์) 2516, 137 หน้า

_____ หลักการสอนภาษา ม.ป.ท. 2516, 189 หน้า

_____ หลักการสอนภาษาไทย พิมพ์ครั้งที่ 2 โรงพิมพ์สุรสภา 2519, 173 หน้า

_____ เอกสารประกอบการสอนวิชาประถมศึกษา 426 : การสอนอ่านเบื้องต้น ชลบุรี
ภาควิชาหลักสูตรและการสอน ณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
2523, 326 หน้า อัครสำเนา

ประพนธ์ เรืองทรงค์ "การใช้ประโยชน์จากภาษาถิ่นในการสอน" วิทยาสาร 36 :

16 - 17 ตุลาคม 2513

ประภา โชติบุตร การเปรียบเทียบแบบคัดลายมือกับวิธีสอนภาษาไทยที่เหมาะสมกับเด็กเริ่มเรียน

วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518, 64 หน้า อัดสำเนา

ประสงค์ ราชณสุข และคนอื่น ๆ "การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา"

การวิจัยทางการศึกษา 9 : 76 - 87 มกราคม 2522

ประเสริฐ ชำวงษ์ ปัญหาในการบริหารงานของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน

การประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2524, 110 หน้า อัดสำเนา

พจน์ สะเพียรชัย "สรุปคำบรรยายเรื่องการสัมมนาที่กรานา" ใน ประมวลพบรยายเกี่ยวกับ

การพัฒนาหลักสูตร หน้า 106 - 107 กองแผนหลักสูตร กรมวิชาการ 2517

พนัส หันนากินทร หลักการบริหารโรงเรียน วัฒนาพานิช 2513, 272 หน้า

พรทิพย์ บุชรานวงศ์ การสร้งแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาไทยสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 150 หน้า อัดสำเนา

พรณี ชูชัย จิตวิทยาการเรียนการสอน วารุณการพิมพ์ 2522, 264 หน้า

พร้อมพรรณ เสนาพิทักษ์ การเปรียบเทียบสมรรถภาพทางสมองของนักเรียนชาวเขาและนักเรียน

พื้นราบในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปรินิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513,

35 หน้า อัดสำเนา

พิเชษฐ อนุกุล การศึกษาปัญหาและอุปสรรคของครูในการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียนที่พูด

ภาษาไทยไม่ได้ในจังหวัดยะลา ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2518, 186 หน้า อัดสำเนา

พูนสุข บุญสวัสดิ์ หลักการเขียนอักษรไทยสำหรับเด็กเริ่มเรียน วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย 2514, 68 หน้า อัดสำเนา

เพ็ญศรี สืบภา "ความเข้าใจของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา

2521" ใน ผลงานวิจัยทางการศึกษาและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา หน้า 18 - 21

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2522

มงคล สมโภชน์ "เด็กเก่งภาษาไทยยิ่งขึ้น" ประชาศึกษา 20 : 342 - 351 มกราคม

2512

รองรัตน์ อิศรภักดี วิธีสอนภาษาไทย (วิชาภาษาไทย ตอน 1) โรงพิมพ์คุรุสภา 2509,
235 หน้า

รัตนา ศิริหาญ ความเข้าใจในการฟังและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ที่พูดภาษาไทยกลางในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและอำเภอลำลูกเกดในจังหวัดปัตตานี ปรินิพนธ์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2507, 110 หน้า อัดสำเนา

เรณู อินทรรัตน์ การสร้างชุดการสอนประกอบหลักสูตรวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่สามให้
สัมพันธ์กับลักษณะความเป็นอยู่และปัญหาชนบทภาคกลางโดยใช้วิธีวิเคราะห์ระบบ ปรินิพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 200 หน้า อัดสำเนา

ฉวี บรรจง วิชาการศึกษาหลักการสอน กรุงเทพมหานคร 2516, 360 หน้า

วรรณิ์ โสภประยูร ความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514, 111 หน้า อัดสำเนา

วัฒนา ยันตระบุษยะ ถ้อยคำที่เด็กรู้จักและความสามารถทางการอ่านของนักเรียนที่จบชั้นประถม
ปีที่ 1 ในโรงเรียนประชาบาลและเทศบาล 2 แห่ง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปรินิพนธ์ กศ.ช.

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2509, 130 หน้า อัดสำเนา

วิชากร, กรม คู่มือการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กรมวิชาการ 2520,
144 หน้า

คู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กรมวิชาการ 2525, 572 หน้า

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โรงพิมพ์คุรุสภา 2521, 366 หน้า

วิชัย จันทรเทพา จันทรเทพา ปัญหาเกี่ยวกับสภาพการปฏิบัติงานของครูสังคมศึกษาในระดับ
มัธยมศึกษา วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 176 หน้า อัดสำเนา

วิชัย ราษฎร์ศิริ "คำแนะนำในการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521" วิทยาสาร 48 : 30

กุมภาพันธ์ 2521

วิเชียร เกตุสิงห์ การวัดผลการศึกษาและสถิติเบื้องต้น การพิมพ์ชัยวัฒน์ 2520, 266 หน้า

วิเชียร เทียมเมือง ปัญหาและความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในการทดลองใช้

หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับร่าง ครั้งที่ 1 ปี พ.ศ. 2516)

ปริญญาวิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 195 หน้า

อค์สำเนา

วิรัตน์ มณีเนตร ความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษาและศึกษานิเทศก์เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร

ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ปริญญาวิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บางแสน 2527, 171 หน้า อค์สำเนา

วิศิษฐ์ ปะตังทะสา ปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์

สังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา ปริญญาวิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บางแสน 2528, 169 หน้า อค์สำเนา

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมสามัญศึกษา คู่มือการวัดผลการศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวง

ศึกษาธิการ 2515, 92 หน้า

ศรีสมร สอนจรรยา การศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา 2521 ของครู

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอศรีสำดแลย์ จังหวัดสุโขทัย วิชานวิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัย

เกษตรศาสตร์ 2524, 75 หน้า อค์สำเนา

สนอง เกรียงมา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะวิปารมิตศาสตร์ ชั้น ป. 1 ที่เรียนจากหลักสูตร

ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ปริญญาวิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2519, 130 หน้า อค์สำเนา

สนาน ลิ้มป๋อแก้ว สมรรถภาพในการบริหารของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกองการ

บริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ปริญญาวิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

2523, 213 หน้า อค์สำเนา

- สมชาย สันรัตน ปัญหาการใช้หลักสูตรของครูผู้สอนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ (งานพื้นฐาน)
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดระยอง ปรินฎา นิพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน 2528, 168 หน้า อุดมสำเนา
- สากร นุกูล ปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย ปรินฎา นิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
 2528, 184 หน้า อุดมสำเนา
- สามัญศึกษา, กรม คู่มือประเมินผล กรมสามัญศึกษา 2522, 78 หน้า
- เทคนิคการฟังและพูด หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา 2515, 175 หน้า
- สุขุม นิลเชษฐ์ ขวัญของบรรณารักษ์ในสังกัดโรงเรียนรัฐบาล กรมสามัญศึกษา ปรินฎา นิพนธ์
 กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 61 หน้า อุดมสำเนา
- สุโท เจริญสุข จิตวิทยาการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีปรัชญาและจิตวิทยาแผนใหม่ แพร่พิทยา
 2515, 386 หน้า
- สุนัย บุตรี การสำรวจปัญหาเพื่อการวิจัยในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถม
ศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ ปรินฎา นิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
 2528, 408 หน้า อุดมสำเนา
- สุนทร จุฑานุกร หลักสูตรและการสอน กรุงเทพมหานคร 2516, 259 หน้า
- สุรสิทธิ์ เอี่ยมสอาด การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในคำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมปีที่ 2 ระหว่างนักเรียนที่เรียนภาษาไทยเพียงภาษาเดียวกับนักเรียนที่เรียนทั้ง
ภาษาไทยและภาษาอาหรับในโรงเรียนเขตย่านเมือง สังกัดกรุงเทพมหานคร ปรินฎา นิพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน 2527, 157 หน้า อุดมสำเนา
- สุไร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ การศึกษาปัญหาของเด็กภาคเหนือในการเรียนภาษาไทยกลาง
ภาควิชาภาษาต่างประเทศ วัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524,
 91 หน้า อุดมสำเนา

สุวิทย์ สองปราบ งานวิจัยของครูสอนภาษาอังกฤษ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด
อุดรธานีเพื่อต่อหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้น ป.5 ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
บางแสน 2520, 142 หน้า อักขระ

เสาวลักษณ์ สิงห์งาม พฤติกรรมการสอน : การพูด เสียง ท่าทาง และแบบของอาจารย์
ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2520, 65 หน้า อักขระ

โสภณ รอดทอง ปัญหาในการปฏิบัติงานทางหน้าที่ของศึกษานิเทศก์ฝ่ายสามัญศึกษาประจำจังหวัด
ปทุมธานี กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2514, 33 หน้า อักขระ

อุบล นวลดี ปัญหาและความต้องการของครูหมอดำเนินงานทางด้านการส่งเสริมการ
ของศูนย์บริการการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก ปริญญาโท
กศ.ม. พิษณุโลก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก 2524, 151 หน้า อักขระ

อนุสรณ์ราชมาน, พระยา นิรุกติศาสตร์ภาค 1 โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม 2499, 142 หน้า

อำไพ สุจริตกุล "การสอนเพื่อซ่อมเสริม" ใน เอกสารประกอบทางวิชาการหลักสูตรและ
การสอนระดับประถมศึกษา หน้า 222 - 225 โรงพิมพ์ก่อสร้างการพิมพ์ 2516

Anderson, Paul S. Language Skills Elementary Education. 2nd ed.,
New York, Macmillan, 1972. 517 p.

August, Dian L. "The Effect of Peer Tutoring on the Second Language
Acquisition of Hispanic Elementary School Children." Dissertation
Abstracts International. 43(1) : 98 - A, July, 1982.

Braun, Carl. "Fostering a Need to Read," The Elementary School
Journal. 72 : 132 - 141, December, 1971.

Burnaby, Babara J. "Role of Language in Education for Native Children
in Ontario," Dissertation Abstracts International. 40(6) : 3165 - A,
December, 1979.

Caruthers, B. "Teacher Preparation and Experience Related to Achievement
of the Fifth Grade Pupils in Science," Dissertation Abstracts
International. 6(28) : 1978 - A, December, 1967.

- Cronbach, Lee Joseph. Essentials of Psychological Testing. 3rd ed., New York, Harper and Row, 1970. 752 p.
- Curiel, Herman. "A Comparative Study Investigating Achieved Reading Level, Self-Esteem and Grade Point Average Given Varying Participation Periods in Bilingual Elementary Program," Dissertation Abstracts International. 40(3) : 1317 - A, September, 1979.
- Duker, Sam. "Goals of Teaching Listening Skills in the Elementary School." in Encyclopedia of Educational Research. Vol. 6, p. 750, London, Macmillan, 1969.
- Edwards, Allen L. Statistical Analysis. 2nd ed., New York, Holt, Rinehart and Winston, 1959. 177 p.
- Ferguson, George Andrew. Statistical Analysis in Psychology and Education. 5th ed., New York, McGraw - Hill, 1981. 549 p.
- Greenleaf, Floyd I. "An Exploratory Study of Speech Fright," in Encyclopedia of Educational Research. Vol. 6, p. 1270, London, Macmillan, 1969.
- Gronlund, Norman E. Measurement and Evaluation in Teaching. 3rd ed., New York, Macmillan, 1976. 590 p.
- Hildreth, Gertrude H. Readiness for School Beginners. New York, World Book, 1950. 375 p.
- Huang, Bau - Duan, "The Impact of Bilingual - Bicultural Education Programs on an Urban High School : A Descriptive Case Study," Dissertation Abstracts International. 40(9) : 3925 - A, March, 1980.
- Jones, Team C. "Educational Technologist and the Reading Teaching," Educational Technology. 13 : 36 - 39, September, 1973.
- Lien, Arnold J. Measurement and Evaluation of Learning. Iowa, W.C. Brown Company, 1971. 271 p.
- Lopez, Julian T. "Self Concept and Academic Achievement of Mexican American Children in Bilingual - Bicultural Programs," Dissertation Abstracts International. 41(5) : 1996 - A, November, 1980.

- Martínez, Antonio J. "An Analysis of the Present Status of the Teaching of English as a Second Language to Puerto Rican Adults in New York City," Dissertation Abstracts International. 30(2) : 5740 - A, June, 1970.
- Past, Alvin W. "Preschool Reading in Two Languages as Factor in Bilingualism," Dissertation Abstracts International. 37(2) : 7586 - A, June, 1976.
- Prodgers, Dora M. "Psycho-Social Factor Influencing the Learning of a Second or a Foreign Language," Dissertation Abstracts International. 40(2) : 718 - A, August, 1970.
- Ross, Clay Cambell, Measurement in Today's Schools. New York, Prentice-Hall, 1954. 485 p.
- Sam, Norman Harold. "Written Language Development of Intermediate Grade School," Dissertation Abstracts International. 23(8) : 4624 - A, February, 1963.
- Schramm, W. The Nature of Communication Between Humans. Urbana, Ill., University of Illinois Press, 1954. 435 p.
- Shin, Chung Phing. "A Study of the Cumulative Effects of Four Teachers Characteristics on the Achievement of Elementary School Pupil," Dissertation Abstracts International. 24 : 5225 - 5226 - A, December, 1963.
- Shuster, Albert H. and Milton E. Ploghoft. The Emerging Elementary Curriculum. 3rd ed., Columbus, Charles E. Merrill Publishing, 1977. 198 p.
- Taba, Hilda. Curriculum Development Theory and Practice. New York, Brace & World Inc., 1962. 562 p.
- Wilson, Louis Ada. "A Study of Some Influencing Factors Upon and the Nature of Young Children's Writing Language," The Journal of Experimental Education. 31 - 171 - 175, April, 1963.

ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ
ตรวจสอบร่าง

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแบบสอบถาม

1. ดร. กมล ภูประเสริฐ	ผู้อำนวยการกองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการ
การประถมศึกษาแห่งชาติ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์กาญจนา เมืงแสง	ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์โกชัย สาริกบุตร	ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยล้านนา เชียงใหม่
4. อาจารย์เข้มทอง ตันธะนิต	ศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด
ลำพูน
5. ดร. จิรา จันทร์กระจ่าง	ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
6. อาจารย์หญิง เกษมณี	นักวิจัยสังคมศาสตร์ 6 ศูนย์วิจัยชาวเขาจังหวัด
เชียงใหม่
7. อาจารย์สุนสุข บุญสวัสดิ์	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา
8. อาจารย์รัตน์ ศรีไพรวรรณ	ศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา
9. อาจารย์วราณี โสภประยูร	ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
10. อาจารย์สายสมร สร้อยอินตะ	ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยล้านนา
เชียงใหม่
11. อาจารย์สมศักดิ์ ธิดา	ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขากามหลักสุตร
ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด
ในเขตการศึกษา 8

(สำเนา)

ท. หม 1013/471

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

ตำบลแสนสุข อ. เมือง จ. ชลบุรี 20131

29 มกราคม 2529

เรื่อง ขอลาขอความเห็นในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถามที่ใช้สำหรับการวิจัย
เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามจำนวน 1 ชุด

ควีนนางอ้อมอุทัย ไชยมงคล นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต วิชาเอกประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน ได้รับอนุมัติให้ทำ
ปริญญานิพนธ์เรื่อง "ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขาตาม
หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขต
การศึกษา อ" ในความควบคุมดูแลของ คร. อนนต์ หลิมพานิช และรองศาสตราจารย์
คร. ประเทิน มหาจันทร์ ขณะอยู่ในขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามมหาวิทยาลัยพิจารณาเห็นว่า
ท่านเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านช่วยตรวจสอบ
ความเที่ยงตรงของแบบสอบถามสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยของนิสิตด้วย
มหาวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบ
พระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

อนนต์ อนันตรังสี

(นายอนนต์ อนันตรังสี)

รักษาราชการในตำแหน่ง

ผู้อำนวยการกองอธิการบดีฝ่ายบริหาร

รักษาราชการแทน รองอธิการบดี

สำนักงานเลขานุการมหาวิทยาลัย

โทร. บางแสน (038) 376082 ต่อ 412

(สำเนา)

ที่ ทม 1013/821

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

19 กุมภาพันธ์ 2529

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามจำนวน ๑ ชุด

ควีนนางอัมฤทัย ไชยมงคล นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรปริญญาศึกษา
มหาบัณฑิต วิชาเอกการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน ได้รับอนุมัติให้ทำ
วิทยานิพนธ์เรื่อง "ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขา
ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขต
การศึกษา 8" ในความควบคุมของ ดร. อนงค์ หลิมพานิช ประธานกรรมการ และ
รศ.ดร. ประเทิน มหาชัย กรรมการ มีความประสงค์ที่จะขอความอนุเคราะห์จากท่านคือ
ขออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการ
ประถมศึกษาจังหวัดของท่าน

มหาวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่าน และขอขอบคุณอย่างสูง
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

บุญไธย มลิณทสุต

(นายบุญไธย มลิณทสุต)

รองอธิการบดี

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. (038) 376182 ต่อ 412

18 กุมภาพันธ์ 2529

เรื่อง ขอความร่วมมือกรอกแบบสอบถาม

เรียน ครูใหญ่โรงเรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
 ชาวเขาตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 สังกัดสำนักงานการ
 ประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 8 จำนวน 1 ชุด

ด้วยดิฉัน นางอ้อมฤทัย ไชยมงคล นิสิตปริญญาโท สาขาการประถมศึกษา
 ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน กำลังทำวิทยานิพนธ์
 เรื่อง ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขาตามหลักสูตร
 ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา ในเขตการศึกษา 8

ดังนั้นผู้วิจัยจึงคิดว่าโรงเรียนของท่านเป็นโรงเรียนหนึ่งที่มีความเหมาะสมที่สามารถ
 จะให้ข้อมูลในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความกรุณาจากครูที่สอนภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนของท่านจำนวน 1 ท่าน ช่วยกรอกแบบสอบถามในครั้งนี
ด้วยและขอให้กรอกตามสภาพความเป็นจริงมากที่สุด และขอกราบเรียนว่าข้อมูลนี้จะไม่ผล
กระทบต่อการกรอกแบบสอบถามแก่ประการใด เพราะผู้วิจัยต้องการศึกษาในแง่วิชาการเท่านั้น
เมื่อท่านกรอกแบบสอบถามเสร็จแล้วขอให้ส่งสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอที่ท่านสังกัดอยู่
ก่อนวันที่ 10 มีนาคม 2529 หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านเป็นอย่างดี และขอ
 ขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

อ้อมฤทัย ไชยมงคล

(นางอ้อมฤทัย ไชยมงคล)

นิสิตปริญญาโท สาขาการประถมศึกษา
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

18 กุมภาพันธ์ 2529

เรื่อง ขอลาขออนุญาตกราบทูลในการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน ครูสอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ด้วยดิฉัน นางอัมฤทัย ไชยมงคล นิสิตวิชาเอกการประถมศึกษา กำลังทำการศึกษาเรื่อง ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขาตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 8 เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งความนึกเห็นของท่านต่อปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะผลสรุปที่ได้จะเป็นแนวทางอันสำคัญในการแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยได้ตรงตามเป้าหมายและความต้องการของกรมมากขึ้น

ในฐานะที่ท่านเป็นผู้หนึ่งซึ่งได้รับเกียรติเลือกเป็นตัวแทนครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตอบแบบสอบถามที่ไฉแนมมาพร้อมนี้ แบบสอบถามทุกฉบับจะเก็บไว้เป็นความลับและจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวมเท่านั้น ซึ่งหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่าน และเมื่อตอบเสร็จแล้วขอได้โปรดส่งคืนสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอของท่านก่อนวันที่ 10 มีนาคม 2529 หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านเป็นอย่างดี และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางอัมฤทัย ไชยมงคล)

นิสิตปริญญาโท สาขาการประถมศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง

ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชาวเขาตามหลักสูตรประถมศึกษา
พุทธศักราช 2521 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 8

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้มี 2 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนชาวเขา ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 แบ่งเป็น 5 ด้าน คือ

- ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน	55	ข้อ
- ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	จำนวน	22	ข้อ
- ด้านสื่อการสอน	จำนวน	14	ข้อ
- ด้านการวัดผลและประเมินผล	จำนวน	10	ข้อ
- ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	จำนวน	19	ข้อ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่เกี่ยวข้องกับตัวของท่าน
ความจริง

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. วุฒิสถที่สุดทางการศึกษา

☐

ต่ำกว่าปริญญาตรี

☐

ปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี

3. ประสบการณ์ในการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา

พุทธศักราช 2521

☐

น้อยกว่า 2 ปี

☐

2 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ปัญหาการสอน

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับปัญหา
การสอนในแต่ละรายการ ตามน้ำหนักของปัญหา โดยปฏิบัติดังนี้

ขอท่านเห็นว่ามีปัญหามากที่สุด	ให้เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องมากที่สุด
ขอท่านเห็นว่ามีปัญหามาก	ให้เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องมาก
ขอท่านเห็นว่ามีปัญหามากกลาง	ให้เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องปานกลาง
ขอท่านเห็นว่ามีปัญหาน้อย	ให้เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องน้อย
ขอท่านเห็นว่ามีปัญหาน้อยที่สุด	ให้เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องน้อยที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อ	รายการ	ระดับปัญหาในการสอน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๐๐	การจำแนกประเภทของเสียงที่เกิดในสภาพแวดล้อม (ว่าเป็นเสียงลม สัตว์ ฯลฯ)		/			

หมายเหตุว่า การจำแนกประเภทของเสียงที่เกิดในสภาพแวดล้อม เป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ที่มีปัญหาในการสอนมาก

ก. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้

ข้อ	รายการ	ระดับปัญหาในการสอน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	การจำแนกประเภทของเสียงที่เกิดในสภาพแวดล้อม (ว่าเป็นเสียงลม สัตว์ ฯลฯ)					
2	การจำแนกเสียงสระที่คล้ายคลึงกันออกจากกัน (เช่น ะ กับ ำ ฯลฯ)					
3	การจำแนกเสียงพยัญชนะที่คล้ายกันออกจากกัน					
4	การแยกแยะเสียงสูง กลาง ต่ำ					
5	การชี้บ่งไวยากรณ์ที่มีเสียงสัมผัส (คล้องจอง) กับคำใด					
6	การฟังคำแนะนำแล้วจับใจความว่าต้องทำอะไรบ้าง					
7	การฟังคำแนะนำแล้วทำตามขั้นตอนที่แนะ					
8	การฟังคำอธิบายแล้วจับใจความในส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่อง					
9	การฟังเรื่องราวที่ผู้อื่นเล่าให้ฟังแล้วปะติดปะต่อเนื้อความเข้าด้วยกัน					
10	การเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินในการฟัง					

ข้อ	รายการ	ระดับปัญหาในการสอน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11	การฟังเรื่องราวต่าง ๆ อย่างผู้มีความรอบรู้ ในการฟัง					
12	การแนะนำตนเองและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ให้ผู้อื่นรู้จัก					
13	การพูดจาจะฉะฉาน ชัดโดยชัดคำ					
14	การใช้คำพูดเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส					
15	การพูดชี้แจงแสดงเหตุผลและพูดแสดง ความคิดเห็นของตนเอง					
16	การบอกความต้องการและตั้งคำถาม ชักถาม ข้อสงสัยของตนเองและของเพื่อน					
17	การเล่าเรื่องหรือรายงานหน้าชั้นอย่าง ได้เรื่องได้ราว					
18	การสนทนากับเพื่อน ๆ อย่างมีความสุขและ สนุกสนาน					
19	การวางแผนทางในการอ่านหนังสือได้ถูกต้อง เช่น การจับหนังสือ ระยะห่าง การเปิด หนังสือ ฯลฯ					

ข้อ	รายการ	ระดับปัญหาในการสอน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
20	การลากเส้นพื้นฐานตามแบบ					
21	การวางท่าทางในการเขียน (จับดินสอ วางมือ ฯลฯ)					
22	การอ่านในใจและจับใจความของเรื่อง					
23	การบอกชื่อครูและชื่อเพื่อนนักเรียน (อ่านป้าย) ไม่น้อยกว่า 5 คน					
✓ 24	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ อ ก ม น ต กับสระ -า -เ					
25	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ป ด ง กับสระ -ะ -เ					
26	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ร พ ห กับสระ -อ -เ					
27	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ช จ ส ท ว กับสระ -อ -เ -า และ -ะ					
28	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ข ฅ กับสระ -ะ -เ					
29	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ บ ย กับสระ -า -เ					

ข้อ	รายการ	ระดับปัญหาในการสอน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
30	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ล กับสระ แ - อ					
31	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ก กับสระ -					
32	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้สระ -ว -เ -ะ -					
33	การผันอักษรกลาง สูง กว ยวรรณยุกต์ เอก โท					
34	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ฬ ก					
35	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ -ะ -อ หรือ -เ -อ					
36	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยเมกน กับอักษรกลาง สูง ต่ำ					
37	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยเมกน					
38	การอ่าน เขียนและผันคำที่ใช้ไม้ทัณฑฆาต กับเมกน					
39	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยเมกน					
40	การแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระ - เ -ย					

ข้อ	รายการ	ระดับปัญหาในการสอน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
41	การอ่านคำที่มีอักษร อ ห นำได้					
42	การอ่าน เขียนและประสมคำโดยใช้ ฆ ฌ ญ					
43	การอ่าน เขียนและประสมคำที่ใช้สระ เ-อะ โ-ะ และวรรณยุกต์					
44	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมกก					
45	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมกบ					
46	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วยแมเกย หรือทมิ ว สะกด					
47	การอ่าน เขียนและผันคำที่มี ร ล ฌ คำ					
48	การอ่าน เขียนและผันคำที่สะกดด้วย สร ปร ส					
49	การอ่าน และเขียนคำที่ใช้ ต ฌ ป ฆ ศ ฌ ฌ ฌ สะกด					
50	การอ่านและเขียนคำที่ใช้ตัวการันต์					
51	การอ่านและเขียนคำที่ชนทนควยพยัญชนะ ๑ พ ฌ พ					
52	การอ่านและเขียนคำที่มี ว ฌ ฌ คำ					
53	การเว้นช่องไฟ วรรณตอน วางสระ วรรณยุกต์					
54	การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายภาพ					
55	การเขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายความนึก ของตนเอง					

ข. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ข้อ	รายการ	ระดับปัญหาในการสอน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	การใช้เวลาสอนซ่อมเสริมแก่เด็กที่เรียนอ่อน					
2	การสอนให้ทันตามหลักสูตรกำหนดไว้					
3	เวลาเตรียมการสอน					
4	การใช้เวลาจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน					
5	การปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา					
6	ครูพูดภาษาชาวเขาในการเรียนการสอน					
7	ครูพูดภาษาถิ่นในการเรียนการสอน					
8	ครูพูดภาษาไทยกลางในการเรียนการสอน					
9	การจัดกิจกรรมการสอนคำศัพท์ใหม่					
10	ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนที่กำหนดในคู่มือการสอนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแบบ ป.02					
11	การเลือกใช้วัสดุสอนที่เสนอแนะไว้ในคู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กชาวเขา					
12	ความรู้ความสามารถของครูในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน					

ข้อ	รายการ	ระดับปัญหาในการสอน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
13	ความเหมาะสมของกิจกรรมที่เสนอแนะไว้ในคู่มือการสอนกับความสามารถของนักเรียน					
	ข้าพเจ้า					
14	การจัดสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมภาษา					
15	การสอนโดยการให้นักเรียนศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง					
16	การสอนโดยให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติและสถานการณ์จำลอง					
17	การสอนโดยการให้นักเรียนอภิปราย					
18	การสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม					
19	การสอนโดยศูนย์การเรียนรู้					
20	การสอนโดยใช้เกม					
21	การพื่อนักเรียนออกไปศึกษานอกสถานที่					
22	การสอนโดยบูรณาการวิชาภาษาไทยเข้ากับวิชาอื่น ๆ					

ข้อ	รายการ	ระดับปัญหาในการสอน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
12	การใช้บุคลากรในชุมชนมาเป็นวิทยากร					
13	การซ่อมแซมและบำรุงรักษาสื่อการเรียน					
14	การให้นักเรียนช่วยจัดทำสื่อการเรียนการสอน					

ง. ด้านการวัดผลและประเมินผล

ข้อ	รายการ	ระดับปัญหาในการสอน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ความเข้าใจการประเมินผลตามจุดประสงค์ ในแบบ ป.02					
2	การปฏิบัติตามแนวการประเมินผลที่กำหนดไว้ ในคู่มือการสอน					
3	เวลาที่ใช้ในการประเมินก่อนและหลังการสอน					
4	โอกาสในการนำผลประเมินไปปรับปรุงการ เรียนการสอน					
5	ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือ วัดผลให้เหมาะสมกับจุดประสงค์					
6	ทักษะในการใช้เครื่องมือวัดผล					
7	ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีการ ประเมินผล					
8	ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิเคราะห์แบบทดสอบ					
9	การเลือกใช้วิธีวัดผลต่าง ๆ เช่น การสังเกต พฤติกรรม การสัมภาษณ์ การสอบปากเปล่า การตรวจผลงานหรือแบบฝึกหัด ให้เหมาะสม กับลักษณะของจุดประสงค์					

ข้อ	รายการ	ระดับปัญหาในการสอน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
10	การสร้างแบบทดสอบแบบปรนัย					
11	การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย					
12	การวัดผลและการประเมินผลทักษะการฟัง					
13	การวัดผลและการประเมินผลทักษะการพูด					
14	การวัดผลและการประเมินผลทักษะการอ่าน					
15	การวัดผลและการประเมินผลทักษะการเขียน					
16	ความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินผล การเรียนกับนักเรียนชาวเขา					
17	ความร่วมมือจากคณะครู ผู้บริหารในการสร้าง เครื่องมือวัดผลและประเมินผล					
18	ความร่วมมือจากผู้บริหารในการติดตามผล การปฏิบัติงานของนักเรียน					

จ. ด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน

ข้อ	รายการ	ระดับปัญหาในการสอน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ความรู้พื้นฐานของนักเรียน					
2	การใช้ภาษาไทยกลางในชั้นเรียน					
3	การใช้ภาษาถิ่นปนภาษาไทยกลางของนักเรียน					
4	การมาเรียนของนักเรียน					
5	การเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน					
6	เข้าใจความหมายภาษาไทยกลางของนักเรียนเมื่ออ่านหรือฟัง					
7	ความสนใจในการใช้ภาษาไทยกลางในการฝึกสนทนา					
8	ความรับผิดชอบต่องาน					
9	ความสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนของกิจกรรมที่กำหนด					
10	ความสนใจในการแสดงออกของนักเรียนขณะเรียน					
11	ความแตกต่างระหว่างบุคคล					
12	การอ่านไวยากรณ์ อ่านทีละคำ					

ข้อ	รายการ	ระดับปัญหาในการสอน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
13	การเก็บใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน					
14	ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน					
15	การสะกดคำผิด และเขียนไวยากรณ์					
16	การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ร					
17	การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ส					
18	การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ศ					
19	การอ่านออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น กิน เป้ม กิง					

ปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนยาวเขาคามหลักสูตร
ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด
ในเขตการศึกษา อ

บทคัดย่อ

ของ

อ้อมฤทัย ไชยมงคล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ตุลาคม 2529

การศึกษาครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนชาวเขาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 8 จำแนกตามตัวแปรเพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอนของครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นครูสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ของโรงเรียนชาวเขา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 8 จำนวน 199 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มเป็นระดับชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามตามแบบมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งแบ่งออกเป็นห้าด้านคือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวน และ $t - test$

ผลการศึกษาพบว่า ครูมีปัญหาด้านการสอนในระดับมากที่สุดด้านคือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน และด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ส่วนด้านการวัดผลและประเมินผล ครูมีปัญหาในระดับปานกลาง

การเปรียบเทียบปัญหาการสอนของครูตามตัวแปรเพศ พบว่าครูเพศชายและครูเพศหญิง มีปัญหาการสอนทั้งห้าด้านไม่แตกต่างกัน

การเปรียบเทียบปัญหาการสอนของครูตามตัวแปรวุฒิ พบว่าครูที่มีวุฒิมัธยมศึกษาและปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี มีปัญหาการสอนทั้งห้าด้านไม่แตกต่างกัน

และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาการสอนของครูตามตัวแปรประสบการณ์การสอน พบว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี และ 2 ปีขึ้นไปมีปัญหาการสอนด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านสื่อการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ครูมีปัญหาไม่แตกต่างกัน

THE PROBLEMS OF TEACHING THE THAI LANGUAGE IN PRATHOMSUKSA 1
AT THE HILL TRIBES PRIMARY SCHOOLS UNDER THE OFFICE OF
PROVINCIAL PRIMARY EDUCATION IN THE REGION 8

AN ABSTRACT

BY

OMRATAI CHAIMONGKOL

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
Bangsaen Campus

October 1986

The purposes of this study were to determine and to compare the problems of the teachers who taught the Thai language in Prathomsuksa one at the Hill Tribes primary schools under the Offices of Provincial Primary Education in the Region Eight. The three variables-teacher's sex, qualification and teaching experience were considered.

The samples were 199 teachers selected randomly from Prathomsuksa one teachers who taught the Thai Language at the Hill Tribes primary schools under the Offices of Provincial Primary Education in the Region Eight. The rating scale questionnaires consisted of the five areas of teaching problems-the objectives, the activities, the materials, the evaluation and the students. The arithmetic mean, the standard deviation, the analysis of variance and the t-test were used for the data analysis.

The results indicated that the teachers encounter the four areas of the teaching problems at the most level. Those teaching problems areas were the objectives, the activities, the materials and the students. The teachers stated the problems on the evaluation at the moderate level.

The comparison of the teaching problems according to the teacher's sex were considered. There were no significant differences between the teaching problems of the male and female teachers in all five areas of the teaching problems.

The comparison of the teaching problems of the teachers with different qualifications were considered. There were no significant differences between the teaching problems in all five areas:

Comparing teaching problems of those teachers who had less than two years of experiences and the teachers who had more than two years of experiences, the activities and the students were significantly different at the level of .05 and the materials and the evaluation were significantly different at the level of .01. However among the objectives there was no significant difference.